

Cưng Chìu Tình Nhân Trẻ Con

Contents

Cưng Chìu Tình Nhân Trẻ Con	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	13
4. Chương 04	16
5. Chương 05	21
6. Chương 06	28
7. Chương 07	34
8. Chương 08	40
9. Chương 09	46
10. Chương 10	52
11. Chương 11	58
12. Chương 12 End	64

Cưng Chìu Tình Nhân Trẻ Con

Giới thiệu

Vừa gặp đã yêu, người đàn ông theo đuổi mang theo ý trêu đùa, lý trí đến choáng váng. Lâu ngày sin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-chiu-tinh-nhan-tre-con>

1. Chương 01

Chương 1

Trong tự nhiên, một loại động vật bị một loại động vật khác ăn hoặc ký sinh mà chết, nó gọi là “khắc tinh” của những loài kia, ví dụ như cú mèo ăn chuột, chim ăn côn trùng, ong ký sinh trên côn trùng Trong lòng Niên Nhược Nhược, Quan Chi Nghiên chính là khắc tinh của cô.

Mười ba tuổi tới Quan gia sống, đếm trên đầu ngón tay, cũng đã năm năm, hơn một ngàn ngày của cuộc sống, cô bị khắc tinh của mình nắm trong lòng bàn tay, mặc hấn đùa giỡn bừa bãi, còn cô ngay cả oán giận một tiếng cũng không dám. Thậm chí hai năm trước, còn bị hấn gấn cho cái danh hiệu “vị hôn thê”. Thiếu phu nhân Quan gia tương lai, đó là danh hiệu rất lớn nha! Thoạt nhìn thì có vẻ hấp dẫn vô cùng, người người ngưỡng mộ, nhưng lại hết sức nặng nề, bất cái cổ mảnh khảnh của cô mang danh hiệu đó quả thật là quá sức.

“Anh hai của tôi làm sao có thể coi trọng cô chứ? Chắc chắn cô là yêu tinh không biết xấu hổ câu dẫn anh ấy!” Quan Chi Quất, em gái Quan Chi Nghiên mỗi lần nhìn cô đều dùng vẻ mặt khinh thường.

“Tuy rằng con chưa trưởng thành, nhưng A Nghiên đã cho con danh phận, từ nay về sau con chính là người thuộc chi** hai, phải giữ quy củ và bốn phận, ngàn vạn lần đừng làm cho tiền bối và họ hàng thân thích chế giễu.” Mẹ của Quan Chi Nghiên, nhị phu nhân đáng vẻ nhàn nhã một vừa dùng trà chiều vừa dạy dỗ cô.

(** chi: 1 bộ phận trong dòng họ)

“A Nghiên thật sự là bị quỷ dụ! Ai, ai, ai!” cha của Quan Chi Nghiên, nhị lão gia nhìn trời thở dài ba tiếng, mỗi tiếng đều là phiền muộn, hối tiếc việc mình đã nhận cô gái này về Quan Gia.

Còn má Quế, vợ của lái xe Vương, luôn thăm thía nói riêng với cô: “Nhược Nhược à, nha đầu ngốc này phúc khí thật tốt, ngẫm lại xem, cái danh xưng Quan gia thiếu phu nhân, có bao nhiêu danh môn thiên kim nghĩ nát óc cũng không cách nào có được!”

Đây chính là, Quan gia trong hắc bạch lưỡng đạo chỗ nào cũng có uy tín danh dự, có tiền có thế, thật khó có người làm thăng cấp thành chủ nhân, coi như là tiểu phượng hoàng bay ra từ đám gà, chỉ có trong lòng cô rõ ràng, sự tình hoàn toàn không phải vậy.

Quan Chi Nghiên để mắt đến cô? Thật buồn cười mà! Cô là chủ nhân? Điều đó lại càng làm người ta cười khinh bỉ! Niên Nhược Nhược cô, chẳng qua chỉ là chủ nhân của những người làm cao cấp thôi.

Nói muốn cưới cô, không phải để ngăn chặn miệng lưỡi thế gian về chuyện tình của hấn cùng Nghiên thiếu phu nhân kia sao?

Ở Quan gia, người có chút đầu óc đều biết, chi thứ hai là thế lực yếu nhất gia tộc, lão thái gia là Quan Trạch Hào có ba người con, trời sinh, trời dưỡng, không được coi trọng nhất chính là nhị lão gia.

Nhị lão gia không có dục niệm, cuộc đời hận nhất là bị xem thường, nhiều năm lẫn lộn trong đám sói huynh hổ đệ tìm cách phát triển, đến nổi nóng nảy mà phải lén lút đi cửa sau, cuối cùng còn bị lão thái gia vừa mắng vừa đánh, rồi lại thay ông ta thu dọn cục diện rối rắm.

Người làm cha đều như vậy, con càng không cần nói, cháu trai mới phải lo nhiều, Quan Chi Đường là cháu đích tôn, con của con cả, chiếm danh phận đó, tác phong làm việc giống hệt cha hấn, làm cho Quan gia đời thứ ba người người kính ngưỡng; Còn có em trai hấn Quan Chi Hà, cũng là nhân vật nổi tiếng, thứ ba là Quan Dạ Kỳ, từng là bạn học của Niên Nhược Nhược, được cưng chiều, có thể nói là dưới một người trên vạn người, trong lòng lão thái gia chỉ yêu quý mình người này.

Chi thứ hai, có 3 người con trai, bị lão thái gia không chút khách khí mà mắng là ngu xuẩn, yếu đuối và vô năng. Người nào nhìn cũng không vừa mắt, thậm chí ngay cả con dâu, người ngoài dòng tộc như Nguyên Thánh Thành cũng giống bọn họ nhận loại “coi trọng” này, loại cục diện này thật sự là làm cho chi thứ hai mất mặt. Nhưng, Quan Chi Nghiên yếu đuối sao? Vấn đề này nếu đem ra hỏi, Quan gia trên dưới nữ già trẻ, hơn phân nửa đều ý vị sâu xa mà gật đầu.

Là người đàn ông, bị người ta đoạt bạn gái đã đủ uất ức, nhưng mà Nghiên thiếu gia này không chỉ không giận tím mặt, thậm chí còn mỉm cười long trọng tại tiệc mừng nói một tiếng “Chúc mừng”, có vài phần thật tình vài phần thực lòng bỏ qua một bên không ảnh hưởng, nhưng hành động này, có tính là kẻ cực phẩm bất lực không?

Ai..... Người ta nén giận, nguyên nhân đơn giản là tình địch chính là anh họ, suy nghĩ mãi sau cảm thấy không thể trêu vào, mới đem cả một miệng oán khí cùng đau lòng nuốt vào bụng.

Tuy rằng hiện nay Quan Chi Hà đã qua đời đã nhiều năm, cảm tình khúc mắc trong lúc đó của Phó Vũ Tiêm Nghiên thiếu gia chi thứ hai, còn có tiểu đệ đoạt chị dâu tương lai, làm ai chẳng biết nha!

Nhưng, nếu về Nghiên thiếu gia có yếu đuối hay không, vấn đề này nên hỏi Niên Nhượng Nhượng, cô sẽ chỉ ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, rồi không nói lời nào rời khỏi, trốn đến nơi không có ai khóc một hồi.

Nếu trước khi gặp được Quan Chi Nghiên, khi mới bắt đầu yêu, là lúc Nhượng Nhượng vẫn khát khao loại đàn ông này, cũng nghĩ tới một ngày nào đó yêu nhau, cùng người đàn ông của mình rời khỏi Quan gia, từ nay hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc. Nhưng khi nhận thức về Quan Chi Nghiên sâu không lường được, thành ra, người đàn ông cô muốn sở hữu trên đời này, ở trong lòng cô lại tựa như khí cầu, bị phá hư.....

Cho nên, đối với Niên Nhượng Nhượng mà nói, Quan Chi Nghiên chính là khắc tinh, là kẻ thù, là tên khốn kiếp! Đáng giận là hắn vẫn keo kiệt đến ngay cả lời “Yêu” cũng không chịu cho cô, đã đem cô ăn sống nuốt tươi, đúng là đại ác ma.....

Nửa đêm canh ba, lầu bốn của biệt thự Quan gia, trong một phòng ngủ trang được hoàng xa hoa thoải mái, chiếc đèn cổ tiêu chuẩn kiểu Châu u trên tủ đầu giường vẫn còn sáng đèn.

Người đàn ông mặc một chiếc áo ngủ màu xanh, cổ áo nửa hở, lộ ra vòm ngực trắng kiện mạnh mẽ, nửa dựa ở đầu giường, đang lật xem tài liệu trong tay.

Chiếc gối lông chim bên cạnh, một cô gái đang cuộn mình trong chăn mỏng ngủ say sưa, một bàn tay thô to lặng lẽ sờ lên cái trán trơn bóng, cơn sốt đã lui, trán bắt đầu hơi xuất mồ hôi.

Người đàn ông buông tài liệu, nghiêng thân thể cao to qua, hai gò má tuần tú thân mật cọ cọ vào mái tóc ẩm ướt trước trán cô, bàn tay to vén vạt áo ngủ của cô muốn dò vào bên trong, muốn xem thử quần áo của cô có bị mồ hôi làm ẩm ướt không.

Cô vốn ngủ không say, trong lúc ngủ mơ đều luôn đề phòng, không đợi tay hắn cho vào, thân mình đã ý thức co rụt lại, cảnh giác, kháng cự hắn tới gần mình.

“Nháo cái gì? Bị bệnh còn không chịu yên phận!” Người đàn ông thấp giọng nói, bàn tay bá đạo lại đưa vào trong áo ngủ hồng nhạt.

Cô càng lui về bên cạnh, trong mộng cũng muốn cách hắn thật xa, người đàn ông không vui nhú mi, gương mặt tuần tú luôn luôn bình tĩnh không chút gợn sóng, nhiểm lên vài tia tức giận, vươn tay đem cô ôm vòng vào trong ngực, không cho cô chạy trốn.

Giằng co mãi.

“Ưm.....” Bởi vì bức mình nên đầu óc mê muội do bị bệnh của Niên Nhượng Nhượng cuối cùng cũng thanh tỉnh, giằng co này giờ đã chảy thật nhiều mồ hôi, thấy dính dính ở trên người, thực không thoải mái, mà lại làm cho cô càng không thoải mái chính là người đàn ông cao lớn đem nửa thân dưới đặt ở trên người cô.

“Không cần!” Cô mơ mơ màng màng mở to mắt, khi tầm mắt cùng cặp mắt đen sắc bén đó chạm vào nhau, lập tức cả kinh, không chờ người đàn ông đó mở lời, đã cự tuyệt trước.

“Không cần cái gì?” Hắn nhướn mày đẹp, ngừng tay, chờ.

“Không cần cái kia!”

“Cái nào?”

“Chính là.....Là..... Cái kia.....” Cô lắp ba lắp bắp, hai gò má phồng đỏ như lửa.

Mới mười tám tuổi, từ hai năm trước dưới sự chú ý của mọi người theo đúng chỉ thị chuyển đến phòng hắn, nhưng cũng chỉ mới thực sự trở thành vợ chồng đúng nghĩa. Từ đó mỗi ngày bị hắn vây ở trên giường cắn cắn gặm gặm từ đầu đến chân, như sói như hổ mãi không chịu buông ra khiến cho cô luôn lo lắng đề phòng, hoang mang sẽ có một ngày không chịu nổi.

Sợ cái gì? Sự tinh lực và dục vọng vô cùng tốt của hắn.

Một năm ngắn ngủi trôi qua, khiến cho Niên Nhượng Nhượng hiểu rõ rằng tình ái thật sự là một môn học văn bác đại tinh thâm, cô không chỉ có chồng chất những cảm giác khó tưởng tượng với các loại tư thế đa dạng,

mà cũng bị tra tấn đủ khổ, đáng giận là, trên giường, dưới giường tưởng như hai người người đàn ông khác nhau, sau khi ăn uống no đủ còn hứng thú dạt dào nói cho cô, cái này gọi là “vợ chồng tình thú”.

Tình thú? Tình thú cái đầu của hửn á! Niên Nhược Nhược lòng đầy cảm phần oán thầm, loại chuyện ép mình đến khô cả xác như thế này, hửn là chỉ có một mình hửn mới cảm thấy thú vị!

Hôm nay lúc chạng vạng, cô từ trường học trở về, cả người không một chút khí lực, đầu đau giống như muốn nứt ra rồi, má Quế sợ tới mức lấy nhiệt kế cặp cho cô, ba mươi tám độ rưỡi.

Vừa vặn gặp phải Quan Chi Nghiên từ bên ngoài trở về, nhìn thấy cô sợ hãi co rút, vẻ mặt ghét ghét, hửn lập tức đưa tay kéo cô từ trong phòng khách về phòng ngủ, một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc, ném cô lên giường.

Không được uống nước lạnh, không được tắm rửa, không được đá chăn, không được không nghe lời..... Hừ, cũng không ngấm lại vì sao cô bị cảm lạnh, Niên Nhược Nhược trốn ở trong chăn, thở phì phì nhớ lại toàn bộ quá trình tối hôm trước bị hửn cưỡng chế ở ban công, ngồi trên ghế lạnh chịu ép buộc.

Thời tiết tháng 10, thời tiết có chút lạnh lẽo, hửn ở trên giường lớn trong phòng ngủ muốn cô qua một lần vẫn chưa hết hứng thú, lại đem cô ôm đến trên ban công tiếp tục. Cô trần trụi bị hửn vây ở dưới thân, thân hình cao lớn cường tráng đè mạnh xuống, ép cô để giữa chiếc ghế thật dài và ngực hửn, ước chừng làm đến hơn nửa đêm.

Cô không dám kêu, hàm răng gắt gao cắn cánh môi bị hôn sưng đỏ, cổ nén không phát ra chút thanh âm. Tiếng nói của cô sẽ làm người đàn ông đang gây sóng gió trên người cô càng thêm hưng phấn, luôn là như vậy. Huống chi địa điểm lại là ban công không hề có cách âm, cao thấp trái phải nếu ai muốn nghe lén đều có thể nghe, đến ngày mai, cô tuyệt đối sẽ trở thành đề tài trọng tâm cho toàn bộ Quan gia lấy ra mỉa mai.

Người khác không nói, đại thiếu phu nhân chi thứ hai là Vu Linh Luân phu nhân của Quan Chi Phương luôn mang vẻ mặt bị chồng ruồng bỏ, ánh mắt u oán kia khiến cho Niên Nhược Nhược ăn không tiêu.

Trên những tờ tạp chí hiện nay không ngừng đăng hình Quan Chi Phương cùng một cô gái nào đó hẹn nhau đến khách sạn bị đám “chó săn” chụp được, những người làm trong nhà cũng sớm truyền tai nhau rằng cuộc hôn nhân của đôi vợ chồng kia đã sớm chỉ còn là danh nghĩa, Niên Nhược Nhược cô cho dù bị mù cũng không dám sờ nhẹ vào núi băng đó.

Với sự khó xử của cô, người đàn ông này lại tuyệt đối không thông cảm, đặt mình vùng trong non mịn giữa hai chân cô, nam căn nóng bỏng cứng rắn chôn sâu ở hoa tâm chật hẹp, một lần rồi lại một lần đâm mạnh vào cô, cọ sát cô, trêu chọc cô, không chút cố kỵ, xem cô giống như một tiểu sủng vật bị vây ở trong lồng, trốn không thoát, gấp đến độ nức nở.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, cô giống như mọi lần thân thể đều rã rời, da thịt trắng tuyết trở nên đỏ ửng, giống như đoá hoa anh đào cuối mùa xuân.

Bị hửn giữ lấy như thế một thời gian, làm cho toàn thân cô đổ mồ hôi đầm đìa, vài sợi tóc đen dính trên má phấn, có một loại phong tình hồn nhiên đặc biệt động lòng người, làn da mềm bóng loáng như tuyết, thấm một lớp mồ hôi, dính dính lại ẩm ướt, hòa lẫn vào nhau, không biết là của hửn, hay là của cô.

Thần hồn đã bay đi, lý trí lại quẩn luyến không rời, cô không chịu nổi sự mạnh mẽ của hửn, xoay thất lưng, chủ động vươn đôi tay cánh tay dài trắng nõn, ôm chặt cổ của hửn, hơi thở quẩn quýt, run rẩy yêu kiều khẽ nấc ghé vào lỗ tai hửn cầu xin tha thứ, nũng nịu rên rỉ không ngừng, không thể chịu nổi cơn sướng khoái cuồng dại đang ập tới.

“A Nghiên..... Xin anh..... Đừng như vậy.....”

“Người ta thực sự không hứa tham gia buổi chụp ảnh người mẫu mà, anh đừng tức giận.....”

“A Nghiên, bỏ qua cho em đi,A..... Em không dám nữa đâu mà!”

Quan Chi Nghiên dùng cách xử phạt thể xác cô như vậy, đơn giản là vì buổi chiều tan học, khi hửn ở trên đường cái, không khéo thấy hai đàn anh bên chụp ảnh người mẫu vây chặn đường cô, đang ra sức mời cô tham gia.

Hắn nói hần tức giận, nhưng cô đâu ngờ đến nỗi đem lửa giận của hần nghĩ thành ghen?

Khốn kiếp mà! Nghiên thiếu gia chẳng qua chỉ đang cảm tức có người dám cả gan làm loạn, muốn ngấm nghĩa vật thuộc quyền sở hữu của hần, chỉ là ‘vật’ mà thôi. Cô cho là hần có chủ ý, chính là nhớ tới lúc trước hần bị Quan Chi Hà đào lại chuyện vũ, đàn anh hành động không thể nghĩ ngờ nhắc nhở hần, chuyện cũ nan kham a!

Cho nên, cô dù có ủy khuất và bất bình, chỉ có thể hóa làm một chữ, nhẫn! Đến khi không thể nhẫn được nữa, vẫn là phải nhẫn!

Đây điều là Niên Nhược Nhược ở bên Quan Chi Nghiên ngộ ra được, chỉ có sấm vai nhược thế nhất phương, mới có thể bình an mà sống qua ngày.

“Nhược Nhược, Nhược Nhược.....” Phủ ở trên người cô là người đàn ông tựa hồ đã gần tới cực hạn, hần gọi tên của cô, rời khỏi thân thể của cô, đột nhiên đem cô ôm lấy đến để ở trên tường, thô lỗ đùa nghịch cặp đùi đẹp đẽ, biến thành tư thế giúp hần dễ dàng tiến vào, lửa nóng gắng gượng lại dùng sức đẩy sâu, đầu lưỡi liếm quanh thùy tai nhạy cảm, ngữ điệu dụ dỗ nói: “Ngoan, kêu cho tôi nghe, Nhược Nhược, không cần nhin, kêu ra tiếng.....”

“Ừm.....” Cô liều mình lắc đầu, gắt gao nhẫn nhin.

Thái độ chống cự của cô khiến cho bàn tay to lớn tức giận nắm chặt lấy eo cô, hạ thân mạnh mẽ sát nhập, ngang ngược dưới mọi góc độ, ở trong cơ thể cô “hung khí” cũng trở nên càng ngày càng cứng nóng, chống đỡ càng làm nơi ẩm áp riêng tư của cô trở nên khít khao.

Toàn thân cao thấp vừa đau lại tê dại khiến Nhược Nhược rốt cuộc không chịu nổi, mở cái miệng nhỏ nhắn, cắn vào bờ vai rắn chắc của hần!

Quan Chi Nghiên toàn thân hưng phấn, ngẩng đầu cao, cổ họng phát ra hết sức thoải mái sau lại nặng nề kêu rên, hần còn không chịu “bắn”, tiếp tục cọ xát, ghì chặt thắt lưng rồi hung hăng thẳng lưng, một dòng mầm mống ấm nóng lưu lại nơi hoa huyệt, tốt xấu gì cũng giữ lại cái mạng nhỏ cho cô.

Tại đây một đêm lửa giận cùng dục vọng hòa chung, Niên Nhược Nhược nén giận kết quả chính là, cô phát sốt.

“Uống nước?” Kẻ đầu tên đánh giá cô hồi lâu, cuối cùng cũng quan tâm cô, sau đó cúi mắt, tiếp tục dựa đầu giường xem tài liệu.

“A...” Cô ứng thanh, chống nửa người lên đệm nghỉ ngơi, chân trái thuận thế đưa ra ngoài chăn, lộ ra bàn chân trắng nõn, thân thể nóng bức bỗng nhiên được một cổ cảm giác mát mẻ bao lấy, trong nháy mắt cảm thấy vô cùng thoải mái!

Quan Chi Nghiên với lấy bình giữ nhiệt đặt ở tủ đầu giường đưa cho cô, ánh mắt không rời khỏi trang giấy trong tay, miệng lại quăng ra một câu: “Cho chân vào chăn.”

Ngay lập tức, chân cô nghe lệnh làm việc không có nửa điểm chần chờ, thậm chí đến cả mắt cá chân cô còn kinh ngạc vì sao thân thể mình còn nghe theo chỉ thị của Quan Chi Nghiên nhanh hơn nghe theo đầu óc mình vậy?

Ai, bị nó dịch lâu ngày, ngay cả thân thể cũng phản bội cô mà nghe theo quân địch mất rồi, “Ai này bất hạnh, giận này không tranh” Chính là cô nói a.

“Thứ Sáu tuần sau, là sinh nhật cô?” Cô nghe hần không đầu không đuôi lại ném tiếp theo câu.

“Ừ!”

“Mười tám tuổi.” Quan Chi Nghiên quay đầu, ý vị sâu xa ngấm nhìn cái miệng nhỏ uống nước ở bình giữ nhiệt, mái tóc ngắn cùn, đôi mắt long lanh chớp chớp, lông mi thật dài. Hơi thở nhàn nhạt phả ra trắng đầu mũi, đáng vẻ cực kỳ nhỏ bé, cực kỳ giống một chú sóc chuột vô hại, chỉ nhìn thôi trong lòng hần cũng nóng lên.

“Ngày đó nhớ phải xin nghỉ.”

“Hả?” Cô ngoái đầu, tò mò xem xét hẳn.

“Có việc.” Hẳn nhàn nhạt nói.

“Việc gì?”

“Theo tôi đi ra ngoài một ngày.”

“Anh không cần đi làm sao?”

“Tôi cũng xin nghỉ.”

Thật sự là kì quái, Quan Chi Nghiên mặc dù ở Quan gia không được cưng chiều, nhưng về lâu dài khi nhậm chức trong công ty, cũng sẽ được coi trọng, nhiều năm không có một ngày nghỉ, về nhà không xem n bản kế hoạch đầu tư dự án, cũng ngồi máy tính xem bảng biểu và xu thế thị trường chứng khoán, tự nhiên lại phá lệ nghỉ phép?

Vấn đề là lý do gì khiến hẳn xin nghỉ? Niên Nhượng Nhượng vắt óc suy nghĩ, đột nhiên linh quang vừa hiện, hẳn không phải xin nghỉ vì ngày đó là sinh nhật của cô chứ?

Cô ở Quan gia năm năm, trong ba năm đầu không có sinh nhật, mười bảy tuổi sinh nhật lại quá bi thảm, đúng ngày đó, cô bị Quan Chi Nghiên ăn sạch sẽ.

Năm nay sinh nhật xem như lễ trưởng thành của cô, nhưng Niên Nhượng Nhượng lo trái nghĩ phải cũng không nghĩ ra lý do gì khiến nhị thiếu gia hẳn tự mình xử lý mà xin nghỉ.

“Còn nữa.....” Hẳn lấy đi bình nước trong tay cô, kéo chăn đắp lên người cô, dặn dò : “Nhớ mang theo chứng minh thư.”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô ngày càng tò mò, đôi mắt mị hoặc, giống như chú mèo nhỏ quẩn bên một thân hình to lớn, meo meo hỏi: “Nói cho người ta được không?”

Cô luôn cảm thấy khó khăn trong việc làm nũng lầy lòng hẳn, bằng kinh nghiệm của Quan Chi Nghiên đây chính là thời khắc khó khăn đó của cô, không phải bây giờ, vậy là khi nào?

“Muốn biết?”

“Đúng.” Cô liên tục gật đầu.

Hẳn để tập tài liệu đang đọc trong tay sang một bên, cánh tay rắn chắc ôm thân hình nhỏ bé của cô vào lòng, đôi chân dài như con mãng xà quẩn lấy người cô, chân tay hẳn quẩn quýt lấy bắp chân mịn màng của cô, tận hưởng cảm giác động chạm nhẹ nhàng.

Nhiệt độ trong chăn tăng vọt, cô giấu mặt vào vùng ngực tinh trắng nam tính của người đàn ông nửa thân trần trụ đầy, hẳn ôm cô chặt tới mức khó thở.

Môi mỏng khẽ nhấc, Quan Chi Nghiên chăm chú nhìn người đang không yên phận mà ngo ngoáy trước ngực mình, mỉm cười ma mãnh, “Cô đã trưởng thành, cho nên.....” Hẳn vùi chóp mũi vào mái tóc đen của cô, ngửi thấy mùi hương độc đáo của cô, cố ý dừng lại một chút.

Bạn học Niên Nhượng Nhượng quả nhiên tò mò, ngẩng đầu hỏi một câu ngu ngốc: “Cho nên cái gì?”

“Có thể kết hôn.”

Đùng! Sấm sét, thật sự là sét đánh ngang tai, Niên Nhượng Nhượng khẽ nhếch cái miệng nhỏ, giống như ngũ lôi oanh đỉnh, cho rằng mình bị sét đánh trúng đầu, hoài nghi chính mình nghe lầm...

Nhưng cô vẫn còn rất trẻ, không phải mắc chứng ù tai của người cao tuổi chứ? Vậy Quan Chi Nghiên thật sự nói là: Kết hôn?

Trời ạ! Có lầm hay không?

“Không sai, đúng ngày sinh nhật cô, chúng ta đi đăng ký.”

Nếu có thể ngắt đi, Niên Nhượng Nhượng thật muốn hôn mê bất tỉnh ngay tức khắc, nhưng bây giờ cô vô cùng tỉnh táo, cho nên chỉ có thể ủy khuất xem xét Nghiên thiếu gia, ảo tưởng hấn đột nhiên thay đổi ý định, không làm gì nữa.

Ở trong nhà này, từ trước tới nay thân thể của cô phân là vị hôn thê của Quan Chi Nghiên, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới có ngày thật sự cùng hấn kết thành vợ chồng.

Bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, thời kỳ khoa học kỹ thuật phát triển, ngay cả nước Mỹ mọi người còn đang tranh luận về sự sống trên sao Hoa, vậy mà ở Quan gia, tập tục cũ hàng ngàn năm vẫn tiến hành công khai, oanh oanh liệt liệt, tuy rằng không có thể thiếp thành đàn, nhưng môn đăng hộ đối là điều tuyệt đối chú trọng. Cô xác định, sẽ có ngày nào đó Quan Chi Nghiên đổi ý, cưới một cô có tài có mạo, có gia thế danh môn về, cô phải lập tức ngoan ngoãn thoái vị, biết vâng lời làm người không danh không phận như vợ bé, cuối cùng chịu sự hành hạ, bị vứt bỏ.

Thà có kết cục như vậy, còn tốt hơn kết hôn cùng Quan Chi Nghiên. Bị vứt bỏ, cô có lấy lại tự do; Một khi kết hôn, nửa đời sau của cô chắc chắn là “xong” rồi.

“Sao lại sốt rồi? Mau nằm xuống!” Quan Chi Nghiên nhìn nhiệt kế trong tay, nhíu mày, từ trên giường đứng lên, đi ra ngoài sảnh lấy thuốc hạ sốt.

Hỏi hay thật! Còn không phải bị hấn dọa cho phát sốt sao! Cô gái bệnh tật khó khăn nhìn theo bóng lưng đã ra khỏi cửa buồng, cả người như bị rút hết khí lực, nằm vật ra giường.

Giết cô đi, ngay lập tức giết cô đi! Niên Nhượng Nhượng cảm thấy đời này của cô hết hy vọng rồi.

Uống thuốc xong, lấy nước ấm lau qua thân mình, lại giúp cô áo ngủ mới.....Cô lại đột nhiên đổ bệnh, Quan Chi Nghiên cũng không còn tâm trạng mà xem tài liệu nữa, rửa mặt mũi rồi cũng chui lên giường đi ngủ.

Chiếc đèn ngủ kiểu cổ “pop” một tiếng rồi vụt tắt, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Niên Nhượng Nhượng cuộn mình ở trong chăn, tuy rằng không phải trần trọc không yên, những ánh mắt lại mở thật to nhìn tấm rèm cửa màu đen như hòa vào màu của bầu trời đêm, không thể ngủ được.

“Không ngủ được sao?” Bên người người đàn ông đột nhiên lên tiếng: “Xem ra tinh thần cô rất tốt! Tuổi trẻ quả nhiên năng động.”

Cô cả người cứng đờ, cảnh giác vĩnh tai nghe.

“Nếu thật sự không ngủ được, hay là làm chút gì đó cho dễ ngủ.”

Tiếng nói trầm thấp hàm ẩn ý cười cùng dự vọng, rành mạch rót vào tai Niên Nhượng Nhượng. Cô không dám nói gì, gắt gao nhắm mắt lại, cũng không dám thở mạnh.

“Nghe nói khi phát sốt, nơi đó của phụ nữ vô cùng chặt.” Tên sắc lang này dường như không hề xấu hổ, tiếp tục kích thích cô.

Nói ra những điều này, không phải cầm thì thú là gì?

“Nếu không ngủ, chúng ta thử xem.”

Lời nói của Quan cầm thú luôn luôn có hiệu lực, tựa như nằm bên miệng quái thú, “món ngon” ngủ rất nhanh, không một chút phản kháng chìm sâu vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này, Niên Nhượng Nhượng dường như ngủ rất lâu, lâu đến nỗi cô mơ thấy rất nhiều chuyện cũ, liên quan đến người, không liên quan đến người; Gương mặt cũ, gương mặt mới cũng lẫn lộn với nhau.

Bị cha mẹ mình bỏ rơi, thanh sắc câu lệ bà con xa thân thích, bị khi dễ, đã cho cô quan tâm cậu, Quan gia muôn hình muôn vẻ..... Còn có người đàn ông đang ngủ cạnh cô.

Có một số việc rất gần, gần đến nỗi dường như chỉ là ngày hôm qua, nhưng thực ra lại rất xa, cô biết, có một số người, có một số việc, rồi cuộc cũng chưa về, cũng không thể thay đổi.....

2. Chương 02

Chương 2:

“Tôi tên là Niên Nhựt Nhựt, năm nay mười ba tuổi, Niên trong ‘Bái kim tảo, niên niên hảo’, Nhựt trong ‘Cật nhựt ngư, tổ nhựt quy’...”. Đây là lần đầu tiên Niên Nhựt Nhựt xuất hiện tại Quan gia, cô đã chuẩn bị tốt bài tự giới thiệu một cách trôi chảy. Hồi nhỏ ở nông thôn, mỗi lần cậu thấy cô, đều sẽ cười và trêu ghẹo tên của cô, khuôn mặt tươi cười kia sẽ làm cô cảm thấy thật ấm áp.

Niên Nhựt Nhựt nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới có thể cùng người có quyền có thế (hào môn) có quan hệ, có thể đi vào Quan gia, chủ yếu là nhờ phúc của cậu.

Quan gia là địa phương vọng tộc, tài sản giàu có, hơn nữa có thể lực hắc đạo mà thịnh vượng phát đạt cũng luôn luôn chiếm được vị trí quan trọng cả 2 thế lực hắc bạch, một giây trước có thể chi một số tiền lớn để hỗ trợ các cuộc bầu cử quốc hội (hoa tuyết bút tiền tài duy trì nghị viên tham chọn), thì giây tiếp theo lại vào thế giới ngầm gây nên cuộc chiến lớn giữa các bang phái, vừa chính vừa tà làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

Cậu Phạm Thuyền là thủ hạ của nhị lão gia Quan Thiên Dương, bệnh lâu thành tật, nửa năm trước nhận được kết quả khám sức khỏe của bệnh viện, phát hiện bị ung thư gan giai đoạn cuối, đại khái không sống được bao lâu nữa.

Phạm Thuyền theo nhị lão gia hơn nửa đời người, không vợ không con cái, là bang chủ tốt, thủ hạ hiếm có của nhị lão gia. Quan Thiên Dương niệm tình hân trung thành và tận tâm, hồi hân còn có nguyện vọng gì chưa hoàn thành, hân liền nhớ tới đứa cháu bên ngoại của mình, chỉ còn nó sống lẻ loi hiu quạnh ở mảnh đất xa lạ này, bà con thân thích trong gia đình thì ở vùng quê xa xôi, lập tức thỉnh cầu nhị lão gia đem nàng nhận vào Quan gia.

Nhị lão gia hào khí, vỗ bộ ngực, nói: “A Thuyền ngươi yên tâm, có ta ở đây, Quan gia còn có thể cho nó ăn cơm!” Tâm nguyện lớn nhất đã đạt được, Phạm Thuyền chết cũng nhắm mắt.

Sau khi cậu qua đời, Niên Nhựt Nhựt rất nhanh được lão gia nhận vào Quan gia, ngày bước vào Quan gia cũng vừa vặn là ngày họp mặt gia đình một tháng một lần, nhờ đó nàng mới biết được cái gì gọi là đại gia đình.

Lão thái gia, các lão gia, phu nhân, thiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu thư, cô phu nhân, biểu thiếu gia..... Tính tổng cộng có đến mấy chục người, cả đại gia đình tụ tập trong phòng ăn, đầy đủ xiêm áo ngũ bần, tiếng người ồn ào như Tết.

Quan gia nhiều người, chi thứ càng nhiều, trong thời gian dài, Niên Nhựt Nhựt vẫn bị cái mối quan hệ cùng cách xưng hô rối rắm này làm cho đầu óc choáng váng.

Điều này cũng chưa tính gì, so với điều này thì càng đáng sợ hơn là Quan gia thật sự là quá lớn, diện tích hàng chục hecta, làm Niên Nhựt Nhựt thực sự kinh ngạc.

Cổng vào khu nhà Quan gia được bảo vệ nghiêm ngặt, bốn phía cực kỳ yên tĩnh, cây cối xanh tươi, chim hót hoa thơm, không có một chút ồn ào cùng tiếng la hét ầm ĩ của chốn thành thị, bên trong chia làm hai tòa trái phải, đều là biệt thự độc lập cao năm tầng, tòa nhà bên trái là nơi ở của gia đình đại lão gia, tòa nhà còn lại bên phải nơi ở của gia đình nhị lão gia, lão thái gia cùng gia đình tam lão gia ở trong tòa nhà có kiến trúc theo phong cách nhà Minh Trung Quốc, sâu nhất trong khu nhà.

Trong hoa viên có đình đài lầu các, có núi giả, có thác nước hơn nữa có sân tennis, bể bơi cùng một sân golf nhỏ, kiểu kiến trúc kết hợp cả phương Đông lẫn phương Tây này, mặc dù chẳng ra cái gì, nhưng có một sự hòa hợp kỳ lạ.

Ngày đó đi vào Quan gia, đúng vào mùa xuân, trời lúc nào cũng có những cơn mưa nhỏ, ở nông thôn trên vách tường của gia đình họ hàng treo hoành lịch viết, cấm di chuyển, vào nhà mới, thoát nhìn có vẻ sẽ rất không thuận lợi.

Lái xe Lí đem nàng tới chi thứ hai, má Quế từ trong tòa nhà bên phải đi ra, đó là nơi ở của gia đình nhị lão gia.

“Cháu vừa đến Quan gia, nhất định mọi chuyện phải dè dặt cẩn thận, cháu đã đến chi thứ hai, về sau chính là người của chi thứ hai, ngàn vạn lần chớ gây nên phiền toái, làm lão gia và phu nhân mất mặt, biết không?”

Má Quế sớm nghe quản gia nơi đó nói về thân thể của nàng, lại thấy nàng tuổi nhỏ như vậy, ngày thường cũng khéo léo thông minh, một gương mặt trái xoan cùng đôi mắt trong veo, đang có nét khấn trương và bất an, trong lòng liền nảy sinh thương tiếc.

Người của Quan gia không phải là người dễ bắt nạt, mỗi người đều có thể lực, mỗi người đều có tâm tư, rắc rối, vạn nhất tiểu nha đầu này cái gì cũng không biết lại không cẩn thận chọc giận người trong Quan gia, sợ rằng sẽ bị phạt đến tan xương nát thịt.

“Nhược Nhược đã biết.”

Từ ngày vào Quan gia, vào ban ngày, trừ bỏ gặp qua nhị phu nhân cao cao tại thượng, còn có một chú bảo vệ có khuôn mặt hung hãn canh giữ ở ngoài khu nhà, ngoài ra chẳng có ai trong nhà để ý nhìn đến nàng, khó có cơ hội gặp được một người hòa ái dễ gần như vậy, Niên Nhược Nhược gắt gao túm góc áo má Quế, không nỡ buông tay.

“Việc cháu đến Quan gia, nhị lão gia đã nói qua với lão thái gia, lão thái gia cũng đã đồng ý, về sau cháu được cùng nhóm thiếu gia và tiểu thư đi thư viện đọc sách, tương lai có tiền đồ đừng quên ân đức của Quan gia, hiểu chưa?”

“Dạ!” Niên Nhược Nhược hiểu biết gật đầu.

“Ngoan lắm, chúng ta đi gặp lão thái gia.” Má Quế cười sờ sờ đầu nàng, đưa nàng đến tòa nhà lão thái gia đang ở.

Vừa vào phòng ăn của khu nhà, đưa mắt nhìn, Niên Nhược Nhược liền tròn tròn mắt.

Này cũng..... Rất xa xỉ nha! Niên Nhược Nhược thấy mình giống như đến thăm cố cung nhà Minh, sàn, nội thất tất cả đều là gỗ lim thượng đẳng, phát ra mùi hương cổ xưa, bốn phía vật trang trí đều là sứ men xanh, ngọc bích, ngà voi, sừng thú, làm nổi bật lên vẻ phú quý xa hoa.

Người cũng rất nhiều, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, đều ngồi vây quanh bàn ăn lớn cổ điển làm bằng gỗ lim, vô cùng náo nhiệt, trên bàn bày đầy đồ ăn mang nhiều màu sắc, hương vị phong phú, lại không có người nào động đũa.

Rõ ràng bọn họ đang đợi gì đó, Niên Nhược Nhược theo má Quế đứng ở vị trí cạnh tường, liếc mắt nhìn một đĩa tôm xấp giòn, vàng óng, mùi hương nức mũi trên bàn. Một tiếng “ực”, đem nước miếng như lũ lụt nuốt vào bụng.

Má Quế ở bên cạnh lén lút nói với nàng, cái người có thân hình cao lớn đang ngồi ngay ngắn kia, mái tóc hoa râm, mặc áo màu trắng chính là lão thái gia của Quan gia. Niên Nhược Nhược nhìn nhìn người có gương mặt kiên cường cứng nhắc, ánh mắt sáng ngời hữu thần, toàn thân đều tự nhiên mà phát ra hơi thở uy nghiêm, liền tự nhiên gật gật đầu.

Ôi! Gia đình có tiền rất là nhiều chuyện, quy củ nhiều như vậy, lão gia gia uy nghiêm kia mà không kêu nói chữ “ăn cơm”, sẽ không có người dám ăn, ngồi bên kia là nhị phu nhân, lúc trước gặp mình có đến mười phần uy phong, lúc này lại rất lo âu, [như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than], khẳng định là đói bụng lắm, lại không có gan ăn trước.

Niên Nhược Nhược nhìn xa xa thấy canh gà nóng hổi, không nhịn được lại thay bọn họ tiếc nuối.

Lúc này, Lô quản gia ngoài cửa tiến vào, đi đến bên người lão thái gia, cung kính đưa tin: “Lão thái gia, các thiếu gia đã trở lại.”

Vừa dứt lời, lại có đoàn người tiến vào, đi ở phía trước là người đàn ông tuổi trẻ anh tuấn, dáng vẻ bất phàm, trán người này và lão thái gia cũng có vài phần giống nhau, phát ra tiềm lực lãnh đạo, cứng rắn nhưng ổn định.

“Tất cả đã trở lại?” Lão thái gia không giận tự uy đặt câu hỏi.

“Dạ, gia gia.” Người được xưng là Đường thiếu gia ngắn gọn đáp lời, sau đó đứng lại, lộ ra ba người phía sau.

Lão thái gia quét mắt kia mấy người, cất cao giọng nói: “Nghe nói ba anh em chúng bay rất vinh quang, lần trước bến tàu bị cướp, đấu thầu lần này bỏ lỡ, Gia Tượng lần trước giao cho chúng bay xí nghiệp mạnh nhất Quan gia, hiện tại đâu? Lúc trước thì cha làm suy sụp, con lại tiếp tục thất bại, ở bên ngoài đánh mất mặt mũi không nói làm gì, bây giờ đến công ty còn làm nội bộ đấu đá lẫn nhau, chúng bay muốn tạo phản hả?”

Người có vẻ nhiều tuổi nhất trong ba người trung niên, vừa nghe gia gia nói lời này, liền sợ tới mức chân mềm nhũn, phù phù một tiếng quỵ xuống: “Gia gia, việc này không liên quan gì đến con, lần này chuyện đấu giá đều do người bên A Khẩu làm lộ thông tin, nên mới hỏng việc.....”

A Khẩu kia vừa nghe lập tức không cam lòng, thét gào phẫn nộ nói: “Đại ca nói thế là có ý gì? Định chối đẩy trách nhiệm sao? Anh là tổng giám đốc ‘Gia Tượng’, phương án đầu tư Anh cũng có phần, hiện tại lại nói như vậy, anh có lương tâm không hả?”

“Chuyện này liên quan gì tới tôi? Đấu giá là do cậu toàn quyền phụ trách, hiện tại làm hỏng việc, sao tự nhiên lại đổ lỗi lên đầu tôi?”

A Khẩu cười lạnh: “Muốn nói như vậy, tôi thực hoài nghi ‘Gia Tượng’ có nội gián! Gia gia, đấu giá tiền mổ một đêm, có người nhìn thấy đại ca cùng người của Cổ gia đi ăn cơm với nhau, hiện tại tập đoàn Cổ thị thắng thầu, cũng là trùng hợp? Hiện tại đại ca lại nói bản thân không liên quan đến việc này là sao?”

“Quan Chi Khẩu! Người, người ngậm máu phun người!”

“Quan Chi Phương, đã dám làm thì phải dám nhận, đừng chối!”

Một đôi huynh đệ thân tình người một câu ta một câu, chỉ có người thoát nhìn vóc dáng cao lớn, nhả nhặn lặng im, giống như bàng quan, không nói lời nào.

“Ca ca không giống ca ca, đệ đệ không giống đệ đệ, hai cái đứa hỗn láo này, cầm miệng hết cho ta!” Lão thái gia đập bàn cái “rầm”, lực đạo đủ để lay động toàn bộ căn phòng, thịnh nộ hiềm thấy như vậy, thành công ngăn lại tiết mục huynh đệ tranh đấu.

Trong phòng không ai dám hít thở mạnh, tim gan đều run sợ quan sát tình thế phát triển, lại không ai dám đi khuyên, nhị lão gia phảng chừng sớm nghe nói đây là Hồng Môn Yến, không hiểu đã trốn khỏi nơi đấu sóng ngọn gió này từ khi nào, chỉ có nhị phu nhân nữ tặc, ngồi cũng không xong đứng cũng không được, hiện tại đi ra khuyên giải chỉ sợ chọc lão thái gia càng tức giận, đành phải mang con trai cả và nàng dâu sợ hãi rụt rè đứng ở một bên.

Chỉ có Niên Nhược Nhược còn đang nhìn không chớp mắt đồ ăn trên bàn dần dần nguội lạnh, trong lòng vô cùng tiếc nuối. Cho đến khi má Quế xoay người nói bên tai nàng, đây là ba người con của Nhị lão gia, ai là Chi Phương, ai là Chi Nghiên, ai là Chi Khẩu, cô mới dời tầm mắt đi, sau một lúc nhìn lâu, liền cảm thấy cảnh này so với chương trình tài liệu chiếu lúc tám giờ trên TV còn thú vị hơn, thậm chí nếu ấy thiếu gia này mặc trang phục của thường dân, vậy xem càng có hưng phấn.

Cả đời lẫn lộn thương trường, trải qua bao phong ba ở giới hắc đạo, Quan Trạch Hào bị vài đứa cháu nội không nên thân làm cho hết sức tức giận, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú cái người thủy chung không mở miệng nói chuyện, sắc mặt càng thêm nghiêm khắc: “Quan gia chúng ta, dựa vào địa vị hiện nay người ngoài không có năng lực động đến, ngược lại thân là huynh đệ lại đấu đá lẫn nhau.

Hai người các người, một người thì sợ trách nhiệm, không dám tham gia; Một người thì thiếu kiên nhẫn, được việc thì ít mà làm hỏng việc thì nhiều! Ta thường ngày vẫn nói anh em phải đoàn kết, hai người các người đều xem là gió thoảng bên tai? Hiện tại làm mọi chuyện rối tung lên như vậy, các người rốt cuộc còn có khả năng nào thì thể hiện ra hết luôn đi? Chi Nghiên, sao không nói gì?”

Hơn mười ánh mắt không hẹn mà cùng hướng về người vừa được lão thái gia nói đến, bao gồm cả Niên Nhược Nhược.

Hử? Nàng giật mình phát hiện, theo như lời má Quế nói, vị kia là Nghiên thiếu gia, khỏe môi hơi nhếch lên, thậm chí còn hơi lộ ra một chút ý cười.

Làm thành như vậy còn cười được a! Tâm lý kiến thiết thực không sai, ít nhất so với người đang run rẩy và đại ca kia thì mạnh hơn nhiều! Niên Nhược Nhược không ngừng bội phục.

Dưới ánh nhìn của mọi người, hẳn cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm cũng không lớn, nhưng ăn nói rõ ràng trình bày suy nghĩ của mình, bất quá cũng chỉ là năm chữ ngắn ngủn: “Xin gia gia xử lý.”

Thật sự là ngắn gọn, xúc tích nha.

“Tốt, thật tốt!” Lão thái gia mặt cười như có như không, “Một tiếng cũng không giải thích, cứ như vậy mà chịu phạt, A Nghiên, người thật đúng là làm cho gia gia mở mang tầm mắt, yếu đuối như vậy, có phải là con cháu của Quan gia không đây?”

Lời nói này có nặng quá không, Niên Nhược Nhược bắt giác mấp máy môi, làm gì có gia gia nào như vậy, châm chọc cháu nội đã trưởng thành của mình trước mặt mọi người, thật sự là không nể mặt nha?

Trên thực tế, đến thật lâu về sau, Niên Nhược Nhược mới hiểu được tại sao Quan lão thái gia lại nói Quan Chi Nghiên yếu đuối.

Người đàn ông Quan gia có hai loại, một loại là khí phách đoạt lấy tư thái, tức là lấy công làm thủ, ví dụ như Quan Chi Đường; Loại còn lại là loại ẩn nhẫn thức phòng ngự tư thái, tức là lấy lùi để tiến, ví dụ như Quan Chi Nghiên, vô luận là lùi hay tiến, bọn họ tuyệt đối không thể coi thường tính công kích của loại này.

Trong lòng lão thái gia đau nhất là cháu đích tôn Quan Dạ Kỳ, hài lòng nhất cũng là Quan Chi Đường. Quan Trạch Hào là loại người cả đời oanh oanh liệt liệt, thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành, cho tới bây giờ không nói với ai một lời hay, cũng không quá nặng lời với ai, Quan Chi Đường cũng vài phần tương tự.

Trái lại Quan Chi Nghiên, ẩn nhẫn của hắn, nhượng bộ và không giải thích chút nào ở trong mắt lão thái gia cùng mọi người lại biến thành yếu đuối.

Ngày đó chuyện tình cũng không phức tạp, Quan gia ở trong nước sản nghiệp khổng lồ, chủ yếu giao thiệp với các doanh nghiệp lớn, đầu tư tài chính, ăn uống khách sạn, lĩnh vực chuyên chở, các phòng đều có các phòng quản lý. Chi thứ hai nhị lão gia làm việc không được như dự kiến, lại nhiều lần bị lão thái gia mắng là cầu huyết lâm đầu, mất quyền mất lực, chỉ làm cái danh hào chủ tịch.

Cha vô dụng, chỉ có thể cho con sớm đảm đương kinh doanh sản nghiệp nhà mình, sản nghiệp lớn nhất trên danh nghĩa là làm bất động sản “tập đoàn Gia Tượng”, cùng lão đại của “Cổ thị tập đoàn” là oan gia. Hai nhà tranh nhau kinh doanh được ngay la mật cổ, cũng may “Gia Tượng” dựa vào sức mạnh kinh doanh nhiều năm qua nên đều lấn áp “Cổ thị”.

“Cổ thị” lúc nào cũng chỉ biết thất bại thì nay đột nhiên danh tiếng lại nổi lên, hai dự án khai thác hai vùng đất mới của chính phủ đều trúng thầu, đem toàn bộ bỏ vào túi. “Gia Tượng” thất bại hoàn toàn.

Tin tức này vừa đưa lên, các nhân vật cấp cao của “Gia Tượng” đều hoảng hốt, tập trung điều tra nguyên nhân, mới phát hiện thì ra phương án giá đấu thầu của công ty bị tiết lộ ra ngoài mà không ai hay biết.

Người khác không nói, Quan Chi Phương và Quan Chi Khẩu cãi nhau âm ỹ, ở trong công ty tạo nên xung đột nội bộ.

Việc này vốn không quan hệ nhiều lắm tới nhị thiếu gia Quan Chi Nghiên, hắn chỉ phụ trách một khối tài sản, nhưng hiện tại Quan Chi Phương trốn tránh trách nhiệm; Quan Chi Khẩu đổ mọi chuyện lên đầu anh trai mình, có thể chịu mọi trách nhiệm, ngoài Quan Chi Nghiên ra hình như không còn ai khác.

Khi đó Niên Nhược Nhược không hiểu rõ đầu đuôi sự việc, lại nghe được má Quế cùng người bên cạnh nhỏ giọng thảo luận, nói nhị thiếu gia tính cách rất nhẹ nhàng, một chút cũng không giống các thiếu gia khác tỏ ra cường thế! Đến lúc này còn bị anh em ruột của mình lấn át, khó trách không được lão thái gia thích. Lòng từ bi giống như lũ sông Hoàng Hà, thao thao bất tuyệt.

Nàng đánh giá người đàn ông kia, gương mặt nam tính thoạt nhìn không có một nét sợ hãi, chỉ lặng im, mà ánh mắt mang chút đậm đặc, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, đôi mắt đẹp.

Những kẻ gia đình có tiền đều muốn kết hôn với danh môn khuê tú, là mỹ nữ xinh đẹp, đem những gen tốt đẹp đó di truyền cho đời sau. Cho nên các thế hệ của Quan gia ngày nay, nữ thì xinh đẹp hào phóng, nam thì đáng vẻ đường hoàng. So với các anh em trong nhà thì dung mạo Quan Chi Nghiên không được coi là xuất sắc nhất, hơn nữa là người lúc nào cũng im lặng, cho nên thường bị mọi người xem nhẹ, là người trong nhà có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Niên Nhượng Nhượng nhíu đôi mi thanh tú lại, nhìn người này làm cho nàng liên tưởng đến chính mình, nàng có thể đến thế giới này, đúng là ngoài ý muốn.

Đầu tiên phải đổ lỗi ột đôi nam nữ tuổi còn trẻ, lại tìm hoan mua vui. Bởi vì tuổi còn trẻ, người phụ nữ kia lại không hiểu biết gì nên đã bỏ lỡ mất thời gian tốt nhất để phá thai làm cho thai nhi quá lớn không thể bỏ, đành phải sinh ra. Sau khi sinh Niên Nhượng Nhượng được hai, ba năm, đôi nam nữ kia còn ở chung cùng nhau được một thời gian, nhưng khi nàng dần dần lớn lên, họ thường xuyên tranh cãi, cuối cùng đành phải chia tay, tự mình đi tìm hạnh phúc khác.

Từ nhỏ Nhượng Nhượng đã có một tuổi thơ không có hạnh phúc, duy nhất chuyện làm cho nàng cao hứng, là cậu Phạm Thuyền thường xuyên đến thăm nàng, hiện tại cậu đã chết, nàng không còn thân nhân.

Một người sống ở trên thế giới này nhưng lại không có một người thân nào, cảm giác thật sự rất tệ; Nhưng nếu sống chung với người thân nhưng họ lại coi thường, khi dễ mình, loại cảm giác này có lẽ còn khổ sở hơn.

Nghĩ đến điều này, Niên Nhượng Nhượng không khỏi thương cảm thay cho cái người khổ sở kia.

Nhưng nàng không biết, Quan Chi Nghiên đối với thái độ của người lớn cũng đã quen rồi.

Con cháu Quan gia làm như bộ dạng hung ác thì đáng tự hào lắm ấy, tình cảnh này từ nhỏ hẳn đã quá quen thuộc, mặt không chút biểu cảm ngước lên, khéo mắt quan sát chung quanh có thể dễ dàng nhìn thấy nhiều khuôn mặt với các biểu cảm khác nhau, có vui sướng khi người khác gặp họa, có kẻ mặt làm như không thấy, nhiều nhất là khuôn mặt bàng quang..... Bất quá chỉ liếc mắt một cái đã có thể thấy rõ được thái độ của mọi người trong Quan gia.

Anh nhếch môi mang theo ý trào phúng không thể phát hiện, đột nhiên ánh mắt anh lại dừng lại trên một khuôn mặt nhỏ nhắn xa lạ.

Đó là cô bé nhỏ tuổi, xem ra mới mười hai mười ba tuổi, tóc thắt bím hai bên, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhỏ tròn đầy tính trẻ con, một đôi mắt nâu đặc biệt trong suốt, bên trong chứa đầy sự “bất bình”.

Bất bình, không sai, chính là bất bình. Tiểu nha đầu kia thay hẳn bệnh vực kẻ yếu? Quan Chi Nghiên bị kiềm hãm, vẻ mặt sâu thẳm, hẳn liền nhanh chóng dập tắt cảm xúc không rõ vừa thể hiện trong đôi mắt mình, không nhìn đến nàng thêm một lần nào nữa.

“Trước kia ta còn hay mắng Cổ gia nhiều kẻ ăn hại, không ai có thể giữ thể diện cho gia đình, ai biết bây giờ chỉ cần Cổ Hách Tuyên trẻ tuổi thôi, liền đánh cho ba anh em chúng bay bại không còn mảnh giáp, chỉ sợ bây giờ người của Cổ gia đang mắng con cháu Quan gia chúng ta là bần nhão hồ không hơn tưởng, thật là nực cười!”

Hiển nhiên là lão thái gia quá thất vọng đối với chi thứ hai, sau khi răn dạy hết lời, ngay cả cơm cũng không ăn, vung tay áo bỏ đi, tất cả những người cũng đứng lên, lập tức giải tán.

Ngày đó, đại khái cũng không phải là một ngày tốt, Niên Nhượng Nhượng đợi trái đợi phải, chưa đợi được đến cơ hội đi đến trước mặt lão thái gia để giới thiệu mình rõ ràng thì đã bị ba thiếu gia không ra gì của chi thứ hai phá hỏng hết, lại còn được xem kịch miễn phí.

Tại thời điểm đó, Niên Nhượng Nhượng đối với vị thiếu gia Quan Chi Nghiên này không có thành kiến gì, thậm chí tận đáy lòng còn có một chút đồng tình. Không ngờ theo thời gian, có một số việc quanh co, có thể tra ra rõ ràng, nàng bỗng nhiên phát hiện là mình đã quá thừa lòng hảo tâm, vị Nghiên thiếu gia kia căn bản là không phải là “Thiếu gia yếu đuối” như trong miệng mọi người. Nhưng hình như đã quá muộn....

Đấu thầu hoàn toàn thất bại, nhưng lại là thua trong tay của một người trước đây toàn thua, bởi vậy, thể lực chi thứ hai bị dả kích nghiêm trọng. Quan Chi Đường thuận lợi trở thành chương nhập chủ “Gia Tượng tập đoàn” Hiệp trợ quản lý; đám người Quan Chi Phương chức vị các hàng hai cấp, tổn thất trầm trọng.

Khi việc này đến tai Quan Thiên Đường, ông hết sức tức giận, ở nhà mắng chửi người của đại phòng. Ông hoài nghi người của đại phòng giở trò quỷ, để rồi ngồi không làm việc ông hưởng lợi, nhưng bất đắc dĩ hẳn không dám đụng đến đứa cháu máu lạnh Quan Chi Đường, nên cũng chỉ có thể ở trong nhà mà cầu nhàu trước mặt vợ và con cái cho xong việc.

Đến tháng ba năm sau, hai tháng đầu xuân, hoa lan nở đầy vườn, thời gian tốt đẹp cứ trôi qua như vậy, Quan gia lại đã xảy ra những sự kiện không tưởng, đem mâu thuẫn giữa đại phòng và chi thứ hai càng trở nên sâu sắc.

Hôn sự của em trai ruột Quan Chi Đường, là Quan Chi Hà. Quan Chi Hà chỉ nhỏ tuổi hơn Quan Chi Nghiên vài ngày, bởi vì tuổi san sát nhau, từ nhỏ hai người đã bị người lớn so sánh với nhau. Nếu Quan Chi Nghiên là người an phận, tĩnh lặng, thì Quan Chi Hà làm người hải phái, xử sự tiến thoái có theo. So với Quan Chi Nghiên lão thái gia đối với Quan Chi Hà càng hài lòng.

Lần này hôn sự cùng Quan gia là tiểu thư Phó gia, tên là Phó Vũ Tiêm, trong nhà cũng là kinh thương, danh tiếng và tài sản đều lớn, thường xuyên lui tới Quan gia. Mỗi quan hệ hai nhà rất tốt, nên việc hôn nhân được xem là môn đăng hộ đối, hai bên cùng có lợi, thật sự là vô cùng hoan hỉ.

Việc duy nhất làm cho hôn sự này có chút vấn đề, chính là Phó tiểu thư từng là em lớp dưới của Quan Chi Nghiên, nghe nói trước đây cũng là bạn gái của hắn. Hiện tại Phó tiểu thư không gả cho anh mà gả cho em, cũng có kẻ chỉ luôn sợ thiên hạ không loạn, như hổ rình mồi vô cùng kích động, hận mỗi ngày không thể phục kích ở cửa mà chụp ảnh, viết bài.

Nhị lão gia đã sớm xem vị Phó tiểu thư này là con dâu tương lai. Nếu hôn sự này thành công thì địa vị của ông ở Quan gia này nhất định sẽ có cải thiện.

Mà lúc này người mà người ta muốn kết hôn lại không phải là con mình. Nhị lão gia thiếu chút nữa mà tức hộc máu, càng coi việc này là nhục nhã nhất từ trước tới nay!

Cùng lúc này bên kia đại phòng lại vô cùng vui sướng, chi thứ hai thật sự là đã nghèo lại còn mắc cái eo, đúng là không ra gì.

Vì tiếc nuối hôn sự tốt đẹp này mà nhị lão gia đã phái người trực tiếp gọi Quan Chi Nghiên vào phòng, vừa bước vào cửa đã nghe tiếng cha anh mắng chửi, từng câu từng chữ đều nói là mình mất mặt như thế nào, người ngoài nhìn vào thì sẽ chê cười như thế nào, ông chẳng có tâm trạng để mà nghĩ đến tâm tình của con mình lúc này?

Niên Nhược Nhược đang muốn xuống lầu, liền bị âm thanh la mắng như sử tử hồng của Nhị lão gia là cho hoảng sợ tới mức phải lùi bước. Cô nhìn xung quanh rồi nhẹ nhàng áp tai lên tường.

Trong phòng, người hầu có thể tránh liền tránh ngay lập tức, kiên quyết không xuất hiện trong cái phòng đang nóng hừng hực như lửa đốt kia, Nhị phu nhân càng kỳ quái hơn, ngay cả nửa câu khuyên giải cũng không nói, điềm nhiên ngồi trên sofa như đang xem kịch vui.

Niên Nhược Nhược nhìn chăm chú người đang bị lão thái gia mắng cùng với người im lặng ngày đó không khác nhau là bao, chỉ có môi mỏng đang nhếch lên tiết lộ một chút ý đồ không dễ gì phát hiện.

3. Chương 03

Người yêu kết hôn, chú rể lại không phải là mình, sự việc này dù xảy ra với ai, đều đau khổ, hiện thời không có ai an ủi thì thôi, lại còn bị mắng, thật sự là đáng thương nha.

Trong lòng nàng lặng lẽ than tiếc, đồng cảm, đang ngẩng đầu lên thì vô tình đụng phải ánh mắt của Quan Chi Nghiên. Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời ngẩn ngơ.

Hắn trầm mặc nhìn cô, ánh mắt cũng không có ý dời đi, phảng phất như muốn xuyên thấu từng biểu cảm, suy nghĩ đang hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Tương tự như vậy, Niên Nhựt Nhựt cũng trừng mắt, chăm chú nhìn cặp mắt thâm thúy kia, có thể nhìn sâu đến đáy, trước sau như một mang theo sự tĩnh lặng xa cách, vẫn như mọi khi, vẫn lạnh đậm và xa lánh như vậy, phẳng phất như đang che giấu cảm xúc của bản thân, cảm xúc này như muốn bộc phát ra lại bị bản thân cố chấp đè nén, không dễ gì thể hiện ra trước mặt người kia.

Vị Nghiên thiếu gia này, với người mà những người hầu hay nói tới dường như có điểm không giống nhau.....

Dường như có chút thất thần, Niên Nhựt Nhựt ngơ ngác nhìn vào mắt hắn, vẻ mặt có chút say mê.

Khi Nhị lão gia mắng đã mệt mỏi, được Nhị phu nhân dìu đi, Niên Nhựt Nhựt thấy Quan Chi Nghiên đi tới phía mình mới giật mình, lại ngậy ra một chút rồi mới chậm rì rì từ góc tường đi ra.

“Cô không đi học sao?” Quan Chi Nghiên nhìn quyển sách cô cầm trong tay.

Cùng ở dưới một mái nhà đã một thời gian, tuy rằng không quá thân thiết, nhưng lại không phải là người xa lạ, bình thường cũng không nói chuyện nhiều lắm, cũng từng nói một hai câu như vậy, Niên Nhựt Nhựt nghe thấy hắn hỏi, liên tục gật đầu: “Tôi đi bây giờ đây.”

“Ồ.” Hắn cũng không nói nhiều, xoay người bước đi.

“Có.....” Cô nhẩn nhện, cuối cùng vẫn không nhẹn được mà mở miệng, âm thanh ngọt ngào nhưng chần chờ không dứt khoát đột nhiên vang lên ở phía sau hắn.

Cước bộ dừng lại, hắn quay đầu đi lặng im nhìn cô.

“Có...Có phải rất khổ sở không?” m thanh rất nhỏ, tinh tế, không có sự dò xét, không có trào phúng, cũng không phải ý tốt, bay nhẹ nhẹ, tựa như một giọt sương sớm trong lúc vô tình nhỏ xuống giữa mặt hồ, làm gợn lên những cơn sóng nhỏ, chậm rãi lan rộng cả mặt hồ.

Dường như đồng thời hơi thở mang theo hương thơm đặc biệt của thiếu nữ nhẹ nhàng mà Quan Chi Nghiên thở trung khiến cho suy nghĩ trong lòng hắn dao động mạnh mẽ, hắn khẽ nhướng mày, nhếch môi cười, nụ cười mang bảy phần giả hoạt ba phần vô tình.

“Cô có biết đây là đâu không?” Hắn hỏi.

“Hả?” Niên Nhựt Nhựt ngây ngốc ngẩng đầu nhìn hắn, ngây ngốc đáp lời.

Hắn mang bộ mặt bình tĩnh, kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô

“Quan..... Quan gia.” Cô lẩm bẩm trả lời, không hiểu được ý tứ trong câu hỏi của hắn.

“Đáp án sai rồi.” Hắn đột nhiên cúi sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn, ngậy thơ của cô, đôi mắt đen, sâu không lường được nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt như nước của cô, đồng thời giọng nói lạnh thấu xương, châm chọc nói: “Nơi này là một cái hồ cá sấu.”

Cô bị giọng nói lạnh lùng của hắn làm cho phát hoảng, theo bản năng lui về phía sau một bước, “Cái.....cái gì?”

“Ồ trong này, chúng ta không chỉ ăn đồng loại, còn có cả cá lớn nuốt cá bé, cái này gọi là bản năng sinh tồn.”

Cô lùi một bước; Hắn lại tiến gần một bước, bức cô thật chặt, đôi mắt lợi hại cũng chăm chú nhìn cô, gần từng chữ: “Nếu sợ bị ăn, khuyên cô một câu, về sau không nên xem việc không nên xem; Không nên nghe chuyện không nên nghe nghe, bớt lo chuyện của người khác đi.”

Mặt Niên Nhựt Nhựt ngậy ra, hai mắt chăm chú nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của người người đàn ông đang đứng gần mình, bỗng nhiên ý thức được, người đàn ông này thoát nhìn căn bản không giống loại người yếu đuối vô hại!

Cô đã xem qua chương trình nói về con báo sống ở thảo nguyên trên tivi. Con báo trầm tĩnh, không chút sốt mẻ, dường như trên người không hề có sát khí, kỳ thực đang chuẩn bị phục kích con mồi.

Hắn với con báo kia thật là, thật là giống nhau nha! Một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, Niên Nhựt Nhựt hoảng hốt đẩy hắn ra, hoảng hốt đi lại, “rầm rầm rầm”, nhanh như chớp đã chạy đi mất, đầu cũng không dám ngoái lại.

Người đàn ông phía sau nhìn theo bóng lưng nhỏ bé vừa chạy ra khỏi cửa, một tia ý cười bí hiểm nhàn nhạt nở trên môi, nhưng nét cười ở trong mắt lại chậm rãi biến mất.....

Quan gia lão thái gia Quan Trạch Hào ở địa phương xem như một nhân vật hiếm gặp, vợ mất khi còn trẻ tuổi, nhiều năm qua vẫn thủy chung, chưa từng tái hôn. Ngoài ba đứa con trai, còn có hai con gái, trưởng nữ Quan Thiên Hồng gả ột người ngoại quốc, nhiều năm ở nước ngoài; Thứ nữ Quan Thiên Lệ, bốn mươi tuổi mới xuất hiện lần đầu ở giới doanh nhân. Hôn nhân của bà luôn luôn là đề tài cực kỳ hấp dẫn ở xã hội thượng lưu, trước sau tổng cộng đã gả cho bốn người, đáng tiếc lần nào cũng ly hôn.

Vô cơ có một người không có quan hệ với Quan gia, một nha đầu chưa trưởng thành sống ở nông thôn được gửi nuôi ở chi thứ hai, trở thành tiêu điểm không lớn không nhỏ. Mỗi ánh mắt nhìn Niên Nhược Nhược đều mang vài phần tò mò.

Cùng sống chung một thời gian, liền phát hiện cô bé kia trời sinh tính tình chất phác, chân chất, cùng với Quan gia mặt ngoài phú quý, hòa thuận, che giấu những dòng nước xiết ở bên trong, hoàn toàn là một người ngoài, cho nên không có ai cảm thấy có hứng thú với cô.

So với mọi người thì Quan Thiên Lệ thật sự không thích Niên Nhược Nhược, bà cảm thấy nha đầu kia vừa ngốc vừa quê lại nghèo, mỗi lần nhìn thấy đều muốn dạy bảo một chút, thậm chí từng có lần hoài nghi cô là con gái riêng của Nhị ca Quan Thiên Dưỡng.

Nghi ngờ của bà cũng không phải không có căn cứ, ba đứa con của Quan Thiên Dưỡng không phải bị xưng là “Ngu xuẩn”, “Yếu đuối” và “Vô năng” sao? Thêm một đứa “Ngu ngốc”, nếu là không phải người một nhà thì không vào sống cùng! Lời vừa nói ra, liền thấy buồn cười.

Từ ngày ở Quan gia, thời gian đối Niên Nhược Nhược thật sự trôi quá quá chậm. Lúc ở dưới quê, nàng thường làm nhiều việc, ít nói. Nhưng đến Quan gia, người cậu qua đời ở Quan gia chính là đầy tớ, mà cô lại là cháu gái của đầy tớ, không phải người thân hay bạn bè quả thật có sự khác biệt.

Là người hầu, lại cùng các thiếu gia, tiểu thư bằng tuổi cùng học trường quý tộc mà không cần làm việc. Không phải người hầu, nhưng lại không có một chút địa vị, loại tình cảnh này thật sự là gian nan.

Các thiếu gia, tiểu thư Quan gia đều sớm trưởng thành, khi nhậm chức trong xí nghiệp của gia tộc, xấp xỉ tuổi cô, ngoài em gái của Quan Chi Nghiên là Quan Chi Quất, tam trong phòng tiểu thái tử Quan Dạ Kỳ, cũng chỉ có ba bốn người bà con.

Quan Chi Quất cùng cô cô Quan Thiên Lệ rất giống nhau, đều không vừa mắt Niên Nhược Nhược, không chỉ bởi vì nàng là một nha đầu nông thôn không liên quan đến Quan gia. Còn bởi vì ngày đầu tiên nàng đến “Văn đức học viện”, các đàn anh đều chú ý đến nha đầu có dáng vẻ quê mùa này, sau đó không lâu lại chạy tới hỏi cô về lý lịch của con bé ấy.

Chuyện này làm cho Quan Chi Quất giận đến nghiến răng nghiến lợi, xác định Nhược Nhược là đứa có mưu đồ, năm nay vô luận là ở nhà hay ở trường, Quan Chi Quất luôn tìm các soi mói, làm khó Nhược Nhược.

Cũng may lúc nhỏ Niên Nhược Nhược khi sống cùng người thân ở nông thôn đã quen giả câm vờ điếc, vùi đầu ăn cơm. Nên khi tiểu thư kia hoành hành vô lý, cô cũng chỉ mắt điếc tai ngơ tùy người ta mắng, mắng xong thì cô đi, tiếp tục an phận qua từng ngày. Quan Chi Quất tức giận không chỗ phát hỏa, chỉ có thể đựng tới một lần mắng một lần!

“Niên Nhược Nhược là đại ngu ngốc!”

“Niên Nhược Nhược là thiên hạ đệ nhất đại ngu ngốc!”

“Niên Nhược Nhược là vũ trụ vô địch siêu cấp đại ngu ngốc!”

Theo thời gian Quan Chi Quất tìm từ chữ mắng cũng dần dần thăng cấp.....

“Hả? Nó lại làm sao vậy?”

Thư phòng ở lầu 4, ánh sáng thật ảm áp, màu vàng của ánh mặt trời chiếu vào, ngoài cửa sổ, có đám mây bông bênh trên không trung, đầu thu thật sự là mùa thoải mái, hợp với lòng người.

Quan Chi Nghiên thoải mái tựa vào sofa xem tạp chí kinh tế, nghe thấy em gái tức giận la mắng, không ngẩng đầu, chỉ thuận miệng hỏi, tầm mắt vẫn nhìn trang tạp chí.

Lần trước vì cuộc thi thành tích, Niên Nhược Nhược đứng thứ hai từ dưới lên; Trước đó vì lao xuống hồ nước cứu chú chó nhỏ lên trong trời mưa to nên bị ướt sũng; Trước đó nữa là vì ở cổng trường bị kẻ lừa đảo lừa lấy đi toàn bộ tiền tiêu vặt nhưng lại không biết rằng mình bị lừa.....

Nghe qua đều rất giống là việc con bé ngốc kia làm, bây giờ con bé ngốc đó lại làm gì? Hần chằm chú lắng nghe.

“Cô ngốc chết đi được! Anh Vũ Phong thổ lộ với cô, nói một chuỗi thiệt dài làm ọi người đều cảm động, nha đầu chết tiệt kia nghe xong cả buổi, cuối cùng ngơ ngác hỏi anh Vũ Phong:” xin hỏi anh là ai?” thật là buồn cười!” Quan Chi Quất oán hận lấy tay đánh vào tạp chí thời trang đang cầm trên tay, tưởng tượng đó là Niên Nhược Nhược đáng ghét, đang bị mình đánh đập.

“Mặt anh Vũ Phong lúc ấy đỏ bừng, thật sự là xấu hổ mà! Nhị ca, anh không biết anh Vũ Phong vĩ đại như nào đâu, em càng nghĩ càng không thông, anh ấy làm sao có thể thích con nhỏ Niên Nhược Nhược như vậy a!”

Quan Chi Nghiên không tiếp lời, khéo môi nhếch lên, tay lật một trang tạp chí.

“Còn nữa, cuộc thi lần này nó lại rất kém, là người đứng thứ hai từ dưới lên, nó với A Kì thường xuyên đội sổ đúng là một đôi trời sinh. Hai người xếp hạng gần nhau càng ngày càng thân thiết nha, ngày hôm qua A Kì còn lái xe máy chở nó về!” Quan Chi Quất liếc mắt thấy có người lắng nghe cô nói, lông mày liền dựng thẳng, càng nói càng hăng, “Nha đầu quê mùa kia thật sự là một con hồ ly tinh, chuyên môn câu dẫn đàn ông, ở trường một câu cũng không nói, lại còn ở trong nhà mình.....”

Nghe vậy, ngón tay thon dài chợt dừng lại, trang sách cũng chằm chằm dừng lại, chưa lật qua.

4. Chương 04

Chương 3:

Thời gian thấm thoát trôi qua, nhanh như thổi đưa.

Cô gái mồ côi bé nhỏ Niên Nhược Nhược tiếp tục yên ổn trưởng thành ở Quan gia, dáng người cô cao lớn hơn, bím tóc nhỏ cũng bị cắt đi thay vào đó là mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt. Việc học mặc dù không có tiến bộ hay thay đổi gì đặc biệt, nhưng cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng mà thi đậu vào trường Trung học “Học viện Văn Đức”.

Ở tiệc cưới xa hoa của Quan Chi Hà, Niên Nhược Nhược mặt mày hớn hởi đi cùng người bạn mới, đứng ở bên ngoài, đứng trong một góc bên cạnh giàn hoa ở hành lang đại sảnh mà thưởng thức thức ăn.

Lúc này, bên trong đại sảnh, âm nhạc du dương, khách khứa đang tiến vào, mấy vọn đóa hoa hồng thơm ngát cùng hòa vào màu trắng thuần khiết của mấy đóa hoa bách hợp càng làm cho không gian trở nên trắng lệt, xa hoa. Ở trong đại sảnh, đèn thủy tinh treo trên trần đang tỏa ra những ánh sáng lấp lánh, mọi người đang ăn uống linh đình.

“A Kì, cậu không qua đó sao? Có lẽ lão thái gia sẽ tìm cậu đó.” Niên Nhược Nhược cắn một miếng bánh ngọt, lại uống một chút nước mật đào, miệng hỏi không rõ tiếng.

“Cũng không phải ta đính hôn, tôi không thích thú.” Tiểu thái tử được Quan gia cực kỳ sủng ái Quan Dạ Kì cũng một tay cầm bánh ngọt, một tay cầm ly nước mật đào, đang ăn một cách thỏa thích. Về mặt rất xem thường, còn phán một câu đầy tự hào : “Kết hôn có gì tốt, muốn tôi từ nay trở đi chỉ có đúng một người phụ nữ, đêm cũng không thể đi chơi bên ngoài, không phải tự mình chuốc lấy phiền toái sao? Như vậy thà chết còn hơn.”

“Ha, khó trách cậu có thật nhiều bạn gái nha.” Niên Nhược Nhược bỗng nhiên tỉnh ngộ, đã hiểu ý của hắn.

Quan Dạ Kỳ hơn Nhược Nhược một tuổi, là đứa con duy nhất của tam lão gia Quan Thiên Kiện, mẹ hắn là u Dương Uyển Hề con gái giàu có và quyền lực nổi tiếng ở Singapore. Khi tiểu thái tử bộ dáng tuấn mỹ này được sinh ra đã được hưởng hàng vạn điều may mắn. Nghe nói bên kia ông ngoại để lại tài sản cho hắn, cũng đủ để cho hắn tiêu xài thoải mái đến mấy đời.

Niên Nhược Nhược là người bạn duy nhất của hắn ở Quan gia. Bởi vì sức học quá yếu, cuối năm học hắn còn đến trường, chủ động gặp hiệu trưởng để xin lưu ban. Hiệu trưởng vô cùng cảm động, ở trên đại hội công khai khen ngợi con của vị đại gia này, khen hắn không vì thân phận đặc thù mà tiếp tục học lên, có thể thấy rõ việc học mà không đi từng bước một, thì không thể đi ngàn dặm. Không tích trữ những giọt nước nhỏ thì không thể thành sông, thành biển.

Cuối cùng, nếu hắn có cố gắng thì nhất định sẽ thành công, có công mài sắt có ngày nên kim. Hắn có thể “phá phủ trăm chu”, “bách nhị Tần Quan chung chúc Hán”. “Khổ tâm nhân, thiên bất phụ. Ngọa tân thường đảm (nằm gai nếm mật), Tam thiên Việt giáp khả thông Ngô (ba ngàn quân Việt cũng có khả năng nuốt quân Ngô)”

“Ông kennh con” này có phát ngôn kinh thiên động địa, khí thế ngất trời, nhưng khi lão thái gia nghe thấy, lại không cho rằng đó là sự sĩ nhục, ngược lại vẫn lấy điều đó làm kiêu ngạo, cảm thấy đứa cháu bảo bối của mình thật sự là đứa trung thực và có tinh thần hiếu học.

Bởi vậy Quan Dạ Kỳ liền trở thành bạn học cùng lớp của Niên Nhược Nhược, trong lớp liên tục đạt hạng nhất từ dưới lên, tiếp tục nằm gai nếm mật.

Khi còn ở dưới quê, Niên Nhược Nhược mỗi ngày tan học về nhà ngoài làm việc nhà, còn phải chăm sóc đứa em họ nhỏ, dường như không có thời gian đọc sách, hiện tại học ở “Văn Đức học viện” đứng top đầu thành phố, thành tích đương nhiên không tốt như những người khác. Mặc dù là như vậy, mỗi lần kiểm tra cô đều không đứng cuối lớp, phía dưới cô luôn là Quan Dạ Kỳ, không biết có phải hắn cố tình làm như vậy hay không, tình hình đáng ngờ như vậy thật sự là làm cô khó hiểu.

Người ta nói “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” quả không sai, hai người khác nhau không thể thành anh em, bởi vì cùng có sức học yếu mà quen biết nhau, cũng coi như là một loại duyên phận.

“Tôi đi lấy đồ ăn đây, tiểu Niên, cô muốn uống gì?” Quan Dạ Kỳ giải quyết xong món ăn, kêu tên hiệu của cô.

“Nước lựu.”

“Ok, chờ tôi ở chỗ này.”

Cô nhìn theo Quan Dạ Kỳ đang tiêu sái chui ra khỏi giàn hoa, ngồi tại chỗ tiếp tục cúi đầu cắm cúi ăn, còn chưa có ăn xong, liền nghe thấy có tiếng bước chân bên ngoài giàn hoa, cô tưởng là khách đi ngang qua nên không để ý. Ai mà biết tiếng bước chân kia đột nhiên dừng lại, tiếng nói chuyện vang lên.

Giàn hoa thật sự thấp, hơn nữa còn có những cây con rủ xuống, rậm rạp bao trùm không gian nhỏ hẹp, vô cùng bí mật, nên người bên ngoài rất khó phát hiện đằng sau còn có người, bởi vậy nói chuyện không cảnh giác chút nào.

Trong đó một âm thanh thật xa lạ của người đàn ông, ngữ điệu có chút xa lạ, có vẻ đã sống ở nước ngoài rất lâu, hắn nói: “Gần đây tình hình không được an toàn, giá cổ phiếu của vài công ty bị giảm, có nhà bị viện tư pháp mời đi hỗ trợ điều tra, có ngôi sao nữ....Tình hình hiện tại như vậy, cậu có dự tính gì không?”

Nghe lén người ta nói chuyện không có gì hay ho, Niên Nhược Nhược đang chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe đến một âm thanh khác, đột nhiên đứng lại.

“Không có.” Trả lời cực kỳ ngắn gọn, so với người người đàn ông vừa rồi thì âm thanh hiện tại này lại rất quen thuộc.

Là..... Quan Chi Nghiên? Niên Nhược Nhược ngẩn ra, nghe thấy người đàn ông kia kêu tên tiếng Anh của Quan Chi Nghiên, lại nói: “Tôi phải nhắc nhở cậu, Lorry, anh họ hành động rất nhanh, để loại bỏ mọi trở

ngại tuyệt đối sẽ không giữ lại tình cảm, không chừng bước tiếp theo chính là nhắm đến ba anh em các cậu, chẳng lẽ cậu không lo lắng.....”

“Không có gì phải lo lắng, hấn muốn như thế nào thì tùy hấn.”

“Sự tình sẽ không đơn giản như vậy, hiện tại không chỉ có cây sồi đã bị hấn khống chế, ngay cả trong hội đồng quản trị ở lệ phong, cổ phần của hấn so với ba người còn nhiều hơn 15%, quả là cái gai trong mắt.”

Quan Chi Nghiên cười nhạt, “Không ai lại ngại chuyện có nhiều quyền hạn và lợi ích, huống chi là hấn..... Bất quá, cho dù có làm nhiều hơn nữa thì cuối cùng cũng chỉ sẽ là vì hấn nhân làm giá y, bạch bạn một hồi thôi.”

“Nói vậy có ý gì?”

“Người mà Lão thái gia nhìn trúng, không phải là hấn.”

“Đó là ai?”

“A Kì.”

“A Kì?”

“Ừ, người thừa kế tương lai của Quan gia, chắc chắn là A Kì.”

“Nếu vậy, Lorry, có biện pháp nào để ngăn chặn chưa?”

“Bây giờ không cần, phe cánh của hấn chưa gây gì bất lợi, hơn nữa, phần trừ ăn con hổ này là chiêu thứ nhất, chiêu này học được chứ thật ra cũng không khả dụng.”

Nghe vậy, kia cười ra tiếng, “Đúng vậy, nghe nói cuộc thi sát hạch vừa rồi, nó lại đứng cuối.”

“Đừng có coi thường nó. Nó hiểu trong cái nhà này, chỉ có bản thân mới có thể bảo vệ được chính mình.”

“Người không phải cũng giống như vậy?” Quan Chi Nghiên không trả lời, ngầm thừa nhận. Sau đó, người đàn ông kia vừa cười vừa hỏi: “Vậy, vừa rồi ngươi chúc mừng là thật tâm hay là giả ý?”

“Đương nhiên là thật.”

“Why? Em dâu của cậu, chị dâu của tôi, không phải bạn gái trước của cậu sao? Người ta kết hôn, cậu hấn là phải đau lòng mới đúng.”

“Đã là bạn gái cũ, bây giờ không liên quan nữa.”

“Cậu đối với người yêu cũ đúng là vô tình.”

“Không nói nữa, đi thôi, có thể bác lại đang tìm cậu.” Tạm dừng một chút, lại dặn dò: “Nhớ kỹ lời của tôi, không cần làm gì cả, xem nào nhiệt là tốt rồi.”

“Biết rồi.”

Sau khi người đàn ông nói giọng lạ lùng kia rời đi, Quan Chi Nghiên cũng không đi ngay, ngược lại nhàn nhả lấy ra một điều thuốc và bật lửa trong túi áo, đứng đó châm lửa, nhả khói thuốc ra.

Niên Nhược Nhược trong lòng chỉ mong Quan Dạ Kì mau trở lại, liền nín thở, mắt xuyên qua khe hở đằng kia để nhìn trộm, căng thẳng nhìn hành động của Quan Chi Nghiên.

Ai mà biết hấn hút hết một điều thuốc, lại lấy thêm một điều, đang hút được một nửa thì đột nhiên đốt ngón tay cứng lại, dập tắt điều thuốc, mắt sắc bén nhìn đến chỗ cô, âm thanh âm vừa trầm vừa lạnh lùng, chỉ nói hai chữ: “Đi ra!”

Niên Nhược Nhược bị hoảng sợ như bị sét đánh, cắn răng một cái, toàn thân cứng ngắc đi ra ngoài.

Vì là tiệc cưới, các thiếu gia và tiểu thư đều mặc lễ phục, Quan gia đã mời một nhà thiết kế nổi tiếng ở Pháp đến làm lễ phục, má Quế cũng tìm cho nàng một bộ lễ phục thời học sinh của tiểu thư Quan Chi Quất.

So với trang phục lúc đầu để hở phần lớn lưng của Quan Chi Quất, thì sau khi được chỉnh sửa, khoảng hở này đã dùng vải chiffon màu ngọc trai che phủ, chỉ hơi để lộ chút vai. Bộ quần áo này cũng xem như có chút kín đáo.

Cô hơi cúi thấp thân mình, hai tay chống trên mặt đất, lúng túng bò ra ngoài, lộ ra một mảng da trước ngực trắng như tuyết, cho dù ở không tính ánh đèn rất sáng trên con đường nhỏ, cũng có thể nhìn thấy những đường cong mềm mại, váy dài tới đầu gối, một đôi chân trắng nõn cân xứng, đùi nhỏ nhắn và xinh đẹp, đang lảng tránh ánh mắt sắc bén của người đàn ông.

“Cô làm gì ở đây?” Quan Chi Nghiên búng tàn thuốc, mắt trừng nàng.

Cô từ dưới đất đứng lên, xoa xoa bàn tay nhỏ bé, không tình nguyện đứng trước mặt Quan Chi Nghiên, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn người đàn ông trước mặt, “Tôi đang đợi Kì thiếu gia.”

Hắn nheo mắt, “Hẹn hò sao?”

“Không phải, hắn đi lấy đồ ăn.....” Cô giải thích, đôi bàn tay nắm chặt để phía sau, hơi cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng ngần, mắt cúi nhìn đôi giày của mình, trong lòng như có lửa đốt, vô cùng bất ổn.

“Hử?” Nói như vậy, cả buổi tối nay, hai đứa này đều ở cùng nhau

Quan Chi Nghiên nhìn chăm chú mái tóc đen nhánh của cô, phảng phất một loại tình cảm gì đó, một loại tức giận không rõ nguyên do dâng lên trong lòng hắn.

Bước lên phía trước một bước, bàn tay của hắn đưa ra nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo cô đến một căn phòng yên tĩnh ngoài hành lang.

Đây là nơi lão thái gia thường ngày hay tới đọc sách, nghỉ ngơi. Trên giá sách bày ngay ngắn những bộ sách đã không còn được xuất bản. Nhiều tượng Phật, đồ quý hiếm cũng được trưng bày, đá tre, trong phòng tản ra một mùi gỗ đàn hương nhàn nhạt.

“A..... Anh làm sao vậy?” Niên Nhược Nhược hiển nhiên bị hành động bất ngờ của hắn làm cho giật mình, lảo đảo bước theo hắn. Hắn dùng gót chân đá mạnh đóng cánh cửa lại, hai bàn tay mạnh mẽ túm lấy bả vai cô, nơi duy nhất lộ ra bên ngoài bộ lễ phục, quay người cô lại, dùng sức kéo cô đứng đối diện hắn, để lưng cô đè lên cánh cửa.

Niên Nhược Nhược bị bất ngờ, hét lên một tiếng, thân hình nhỏ nhắn liền đụng phải lồng ngực rộng lớn, mạnh mẽ của hắn, phía sau lưng lại bị đè trên cánh cửa gỗ lạnh lẽo mà nhẵn bóng!

Đau! Đau quá! Niên Nhược Nhược nhăn mũi, theo bản năng đẩy hắn ra, không ngờ lại bị hắn một tay ôm lấy eo, tay kia khác nắm mái tóc sau đầu khống chế cô, hơi hơi kéo, cô bị đau mà nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, có thể nhìn thấy đôi mắt đang bốc hỏa của người đàn ông này.

“Đau quá..... Buông ra.....” Cô nức nở một tiếng, trừng đôi mắt to đang ngập nước, đầy ủy khuất nhìn Quan Chi Nghiên.

“Vừa rồi cô nghe được những gì?”

Cô thấy hắn hỏi, liền vội vàng lắc đầu, lắp bắp nói: “Không, không có..... Tôi không nghe được gì cả.....”

“Nói dối!” Quan Chi Nghiên giạt nhẹ môi mỏng, nhíu mày nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, một lúc sau vang lên ý cười lạnh lẽo, “Lừa đảo, cô đã quên lời tôi nói, không nên xem thì đừng xem, không nên nghe thì đừng nghe phải không?”

“Tôi..... Không, không..... Ừm!” Cô chưa kịp nói xong thì đôi môi anh đào mịn màng đã bị môi hắn ngăn lại. Hắn hôn cô!?

Kinh ngạc hơn là sợ hãi, là cảm giác duy nhất của Niên Nhược Nhược giờ phút này.

Chỉ cần, xác thực cô có nghe được một ít. Tuy rằng không hiểu, nhưng nói cho người bạn tốt của nàng Kì thiếu gia nghe được, dường như là có liên quan tới người thừa kế của Quan gia, nhưng chuyện này lại không hề có căn cứ, làm sao cô có thể nói cho Kì thiếu gia biết?

Hiện tại bị phát hiện, nếu đối phương muốn giết người diệt khẩu cũng là chuyện đương nhiên. Ai ngờ, cô thể nào cũng không nghĩ đến, là Quan Chi Nghiên lại hôn cô!

Hơi thở cô tràn ngập hương vị thành thực của người đàn ông này hòa cùng hương vị thuốc lá. Môi hắn ấm áp dán lên môi cô, hút cánh môi cô, lực đạo rất lớn, làm như môi cô là cánh hoa, nát rất đau.

“Ồi.....” Niên Nhược Nhược đóng chặt miệng, lại nhận thấy lưỡi của hắn đang tách cánh môi của cô, muốn tiến vào trong miệng cô. Cô càng thêm cắn chặt răng, dùng sức giấy dựa.

Cổ họng Quan Chi Nghiên phát ra ý cười trầm thấp, đơn thuần như vậy, không biết việc đời như vậy. Cô gái này, thật giống một đóa hoa mềm mại, thuần khiết. Thật sự là không biết nhân gian hiểm ác, hắn có thừa thủ đoạn để đối phó với cô.

Đúng vậy, muốn trách thì trách cô không tốt, cô không nên đồng tình với hắn, không nên thay hắn bất bình, không nên quan đến tâm hắn, không nên..... Chết tiệt, không nên hấp dẫn hắn!

Không sai! Hắn Quan Chi Nghiên bị cô thu hút, một cái tiểu nha đầu kém hắn gần mười tuổi, thậm chí còn chưa trưởng thành, hắn cũng không kiềm chế được, muốn ăn cô!

Chưa từng có chuyện gì làm hắn gấp gáp, vội vàng như thế. Hắn luôn luôn dựa vào mục tiêu sống yên ổn của bản thân mà hành động, từng bước từng bước một, cứ bước tiêu sái như vậy trên con đường hắn vạch ra. Hắn cho rằng mình sẽ luôn luôn không quan tâm tới điều gì mà đi, dè dặt cẩn thận, thận trọng. Dọc đường có phong cảnh xinh đẹp cũng không có khả năng hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Nhưng cô xuất hiện! Là khi cô dùng đôi mắt to mà lương thiện để nhìn hắn, làm hắn phiền lòng, bận tâm, làm hắn chần chừ, do dự. Sẽ vì lưu luyến cô mà dừng chân lại.

Hắn đột nhiên phát hiện, trên thế giới này, sẽ còn có điều mà làm hắn muốn, có ý nghĩ phải chiếm được, phải chặt chẽ tóm lấy! Chính là cô, là người con gái kêu Niên Nhược Nhược trong lòng này.

Ngón tay thô ráp nắm lấy cái cằm nhỏ. Hơi dùng sức, đôi mi thanh tú của cô hơi run rẩy, mở ra cái miệng nhỏ nhắn. Trong mắt đều là nước mắt hoảng sợ, đáng vẻ như vậy, càng làm động lòng người. Làm cho nụ hôn của hắn ác liệt hơn, đầu lưỡi linh hoạt, không chút khách khí dây dưa với đầu lưỡi mềm mại của cô, lấy đầu lưỡi làm thế tiến công, thậm chí lấy răng khê cắn.

Hô hấp trở nên dồn dập, phía dưới nhanh chóng có một ngọn lửa nóng, cô dễ dàng khơi lên dục vọng của hắn.

“Ừm.....” Niên Nhược Nhược bị hắn hôn đến mức thở không thông, lưỡi bị hắn xâm chiếm, ngay cả nói cũng nói không rõ ràng, chỉ có thể nức nở, phát ra âm thanh kháng nghị nho nhỏ.

Cô hiện tại giống như không còn sức lực, toàn bộ thân mình đều dán vào thân hình cao lớn của người đàn ông kia. Thành tích học tập của cô tuy rằng không tốt lắm nhưng vật cứng đang để ở bụng mềm mại của cô thì cô biết rõ là cái gì.

Chỉ bởi vì cô không cẩn thận nghe lén hắn cùng người khác nói chuyện, cho nên muốn đối xử với cô như vậy sao? Hơn nữa, đây là nụ hôn đầu tiên của cô nha!

Cô nghĩ mà chua xót trong lòng, hơi thở bây giờ đều là hương vị nam tính mãnh liệt, trốn cũng trốn không xong, thân thể người đàn ông đốt nóng, phảng phất như muốn đem cô hòa tan.....

Không biết qua bao lâu, Niên Nhược Nhược mới mờ mịt cảm giác được hắn cuối cùng cũng buông cô ra, nhưng đôi môi nóng ấy vẫn còn tham lam, lưu luyến bên gáy cô không chịu đi, đang tận tình cắn cắn gặm gặm, lưu lại nhiều dấu hôn.

Cơ thể thiếu nữ có mùi hương, mềm mại; Hương vị thiếu nữ, ngọt ngào thơm mát, so với tưởng tượng của hắn, càng thêm mê người, càng thêm ngọt ngào. Quan Chi Nghiên hoàn toàn sa vào trong đó.

“Buông ra.....” Cô cuối cùng cũng tỉnh táo lại, giọng nói mang đậm ủy khuất, cùng một tia thẹn thùng, “Buông tôi ra.....”

Quan Chi Nghiên ngẩng đầu, cũng không nói lỏng tay, hắt từ trên cao nhìn xuống, chăm chú nhìn cô, ánh mắt nóng rực quét qua cánh môi bị hôn sưng đỏ lên của cô, hai gò má đỏ ửng, mái tóc có vẻ hơi rối, chỉ có đôi mắt kia vẫn trong suốt như cũ, có sợ hãi, có vô tội, có mê man, lại không có nửa điểm động tình.

Dễ dàng nhận thấy là cô không hoàn toàn sa vào nụ hôn nóng bỏng đó, đúng là tiểu nha đầu đáng ghét! Lúc hắt dồn toàn tâm toàn ý vào nụ hôn đó, cô cứ nhiên vẫn tỉnh táo.

Hắn làm sao có thể cho phép loại chuyện này phát sinh? Đôi môi nóng bỏng lại một lần nữa chiếm lấy môi cô, lần này mãnh liệt hơn. Lưỡi hắn mạnh mẽ xâm nhập vào trong miệng cô, cố ý di chuyển chậm lại, dụ dỗ cái lưỡi đình hương, e lệ cùng mình rơi vào trầm luân.

Không dự đoán được hắn còn không chịu buông tha ỳnh, Niên Nhược Nhược bất an giãy dụa, vừa cực lực tránh né, vừa cố gắng hít không khí khi chạm vào thân hình nóng bỏng của người kia.

Đang ở lúc này, ngoài cửa tiếng của Quan Dạ Kỳ không gần không xa la lên: “Tiểu Niên, cô ở đâu? Ra đây đi, có kem này.....”

Tiểu Niên? Biệt hiệu này thật sự làm cho người ta bật cười, mang hàm ý đặc biệt mà thân mật hiếm thấy, Quan Chi Nghiên ánh mắt trầm trầm, trong ánh mắt lóe vài tia hứng thú xấu xa, bàn tay to hướng về phía trước nắm cổ mảnh khảnh của cô, rồi sau đó mạnh mẽ nắm lấy!

“Cô thử trả lời xem.” Hắn trầm giọng nói nhỏ ở bên tai cô, giống như một ác ma lạnh lùng, vô tình.

Niên Nhược Nhược co rúm lại, thân hình bé bỏng không ngừng run rẩy, hoảng sợ nhìn hắn, trong đôi mắt đều là nước mắt khẩn cầu van xin.

Cô không dám, không dám trả lời, tuy rằng cô biết chỉ cần mình lên tiếng, Quan Dạ Kỳ nhất định sẽ tới cứu cô, nhưng mà sau đó thì sao? Người đàn ông trước mắt này khẳng định sẽ không bỏ qua ỳnh, hắn muốn bóp chết cô a! Cô liều mạng không phát ra âm thanh nức nở, sợ hãi nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ rơi.

Tiếng gọi ầm ỉ càng lúc càng xa, đến cuối thì hoàn toàn biến mất, không một tiếng động. Tại đây, ở thư phòng cổ kính, trong không khí ban đêm có phần áy náy, hai tiếng hít thở liên tục không ngừng lúc nặng lúc nhẹ, vẻ mặt sợ hãi của cô gái cùng với vẻ mặt lo lắng, ngờ vực của người đàn ông. Khoảng cách gần như vậy, gần đến mức có thể thấy được sự hoảng hốt và tức giận của người đối diện.

Sau đêm nay, Niên Nhược Nhược sẽ càng thêm thận trọng, dè dặt mà sống ở Quan gia. Nhìn Quan Chi Nghiên tựa như chuột nhìn thấy mèo, có thể trốn liền trốn ngay lập tức.

Cô không biết vì sao mình lại sợ hắn như vậy. Có lẽ trong cuộc sống mười mấy năm qua, cô chưa từng gặp qua loại người trong ngoài bất nhất như Quan Chi Nghiên.

Cô không muốn tìm hiểu hắn. Bọn họ lúc trước vốn dĩ vẫn đứng ở phía xa mà nhìn nhau, luôn có một khoảng cách rất sâu ở giữa hai người. Thế nhưng sau khi phát sinh sự việc quý dị này, cùng với sợ hãi, một loại cảm xúc áy náy không rõ đã nảy sinh, thỉnh thoảng làm cho tâm hồn non nớt của thiếu cô bối rối.

Cũng may là thường ngày, trước mọi người Quan Chi Nghiên đều lấy diện mạo của một chính nhân quân tử mà xuất hiện, chưa bao giờ liếc mắt nhìn cô một cái, cũng không có hành động cột nả như hôm đó. Tâm Niên Nhược Nhược hơi thả lỏng. Cô nghiêm nghị, kiên cường nghĩ Quan Chi Nghiên kia bất quá là một người thích giả vờ giả vịt, nguy quân tử thôi, cô chính là không sợ hắn!

5. Chương 05

Chương 4:

Năm học lớp mười một nhanh chóng kết thúc. Tiểu thái tử Quan gia Quan Dạ Kỳ sau bao năm gian khổ, nằm gai nếm mật đã có đền đáp, im lặng không nói mà lên lớp, thi đậu trường Đại học Y! Thật sự là không

làm thì thôi, một khi đã làm thì khiến ai nấy đều kinh ngạc. Việc này giống như sét đánh trời quang, khiến cho Quan gia từ lão thái gia đến người làm vườn đều chấn động.

“Tôi sẽ cố gắng đọc, nghiên cứu sách để sau này trở thành bác sĩ nổi tiếng quốc tế.” Quan Dạ Kì lấy một bộ dáng đứng đắn, trịnh trọng hiếm thấy mà nói với Niên Nhượng Nhượng: “Cậu nữa, cũng phải làm việc đi không sau này đến cái ăn cũng không có đấy.”

“Tôi biết.” Niên Nhượng Nhượng gật đầu, suy nghĩ lại muốn hỏi: “Vậy mấy người bạn gái của cậu làm sao bây giờ? Nghe nói cậu phải đi, thế thì buổi sáng đó sẽ khóc đến bất tỉnh thôi.”

Quan Dạ Kì nhún nhún vai, biểu tình không quan tâm: “Thì sau này gặp lại là bạn bè!”

“Tôi nghe bọn họ bàn bạc, nói ngày mai tổ chức một thành đoàn đi sân bay đưa tiễn cậu.”

“Thôi! Nhảm chán.”

“Đúng là người không có lương tâm.” Niên Nhượng Nhượng nghe hắn nói như vậy, khinh thường nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn.

Này tiểu Thái tử này vừa sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, có thân thế và cuộc sống xa hoa mà mọi người đều mơ ước. Đáng tiếc lại không phải loại ngoan ngoãn gì, luôn đối đầu với người trong nhà, phản nghịch đến mức vô tiền khoáng hậu. Nhưng tiểu gia hỏa này lại được lão thái gia che chở, yêu thương, không phải muốn gió được gió, muốn mưa được mưa hay sao?

Tại vì sao vẫn muốn đi? Niên Nhượng Nhượng không biết nguyên nhân, đôi lần hoài nghi là âm mưu của Quan Chi Nghiên.

Tối hôm đó, chính tai cô nghe thấy người đàn ông có giọng nói khác thường kia hỏi Quan Chi Nghiên một câu, có muốn phòng bị không? Phòng bị ai chứ? Đương nhiên là Quan Dạ Kì.

Cô quan sát dáng vẻ Quan Dạ Kì có vẻ không giống như là bị người khác ép đi, ít nhất việc hắn thi đại học chắc chắn không có ai cầm súng ép đi thi! Vì thế cô nghĩ có lẽ mỗi người làm một việc đều có lý do của mình, mà lý do này, người khác cũng không nhất thiết phải biết.

Ngày đó Quan Dạ Kì lên Đài Bắc, thân phận Niên Nhượng Nhượng thấp kém nên không có được đến sân bay để đưa tiễn nhưng tiểu thái tử lại chỉ đích danh cô đi. Cô liền vui mừng, khẩn trương lên xe.

Bởi vì thời gian lên máy bay bắt người bị đối nên đến khi nhận được tin tức thì cũng không có nhiều người tới đưa tiễn. Các trưởng bối không chịu được cảnh chia tay nên không tới sân bay. Bây giờ ở sân bay, ngoài bốn năm người trợ lý, tài xế cùng nhân viên đi theo thì chỉ có ba người Quan Chi Đường, Quan Chi Nghiên cùng Niên Nhượng Nhượng.

Quan Chi Đường luôn luôn chiều chuộng người em này. Lần này còn thân thiết hơn khi hộ tống hắn lên Đài Bắc, nên xuất hiện cũng không khó hiểu. Khó hiểu chính là Quan Chi Nghiên lại đến, dáng vẻ vội vàng, hấp tấp, có thể thấy được là từ công ty chạy vội tới.

Có phải do tình anh em không ta? Thật là giả mù sa mưa nha! Niên Nhượng Nhượng ở trong lòng vụng trộm le lưỡi, phỏng đoán xem hắn lại nghĩ ra cái chủ ý quỷ quái gì. Cô nhìn những dòng chữ xanh xanh đỏ đỏ thông báo tới giờ bay đang nhanh chóng nhảy trên màn hình trong đại sảnh sân bay, nhìn dòng người đi tới đi lui. Bỗng nhiên, cô ý thức được người bạn duy nhất của mình thực sự sắp phải đi, mũi cay cay, những giọt nước mắt bắt đầu rơi.

Đại phòng cùng chi thứ hai từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, đều ở trong lĩnh vực của mình là chính. Lúc này Quan Chi Đường cùng Quan Chi Nghiên chạm mặt. Sau khi gật đầu chào hỏi một tiếng, mỗi người liền đứng sang một bên, ngay cả một ánh mắt trao đổi cũng không có. Mà đứng ở giữa là một đôi bạn trẻ. Trong mắt người qua đường, họ còn tưởng rằng đang diễn tiết mục người yêu bị anh cả bá đạo, ngang ngược ngăn cản, y như trên tivi.

Niên Nhượng Nhượng sụt sùi khóc, đồng thời cũng không quên căn dặn cái người từng chung cảnh ngộ (đội sổ) với mình: “A kì, cậu phải bảo trọng, tôi tin ước mơ của cậu sẽ trở thành sự thật.”

Quan Dạ Kỳ “ờ” một tiếng, hai tay đút trong túi quần bò, biểu tình trên khuôn mặt tuần mỹ có chút quan tâm, “Tiểu Niên, nhớ kỹ, nếu có ai khi dễ cậu thì lập tức nói tên của tôi ra, xem người nào không biết sống chết, tôi sẽ trở về xử lý hắn.”

Hai người đàn ông trưởng thành đứng ở bên ngoài cách đó mấy met, nghe lời nói còn chưa thoát tính trẻ con. Một người thì hơi hơi bật cười, một người thì thờ ơ lạnh nhạt.

Tiểu Niên ngơ ngác, có vẻ còn chưa hiểu người che chở ỉnh đến tột cùng là ai. Hơn nữa, một khi hắn để mắt tới cái gì đó, làm sao dễ dàng đưa cho người khác được.

Trên đường từ sân bay trở về, Quan Chi Nghiên muốn Niên Nhược Nhược lên xe của mình. Tâm tình của cô đang không tốt, ban đầu vốn chống lại, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt đối phương dần dần trầm xuống, liền thực ngoan ngoãn mà leo chiếc Porsche của hắn.

Trong xe thật thoải mái, cô đề phòng người đang ngồi ghế bên cạnh, bộ dáng chuẩn bị như lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi xe, làm cho Quan Chi Nghiên lái xe bên cạnh, đang âm thầm cũng phải bật cười.

Lấy chìa khóa khởi động xe, hắn liếc mắt một cái, hai mắt của tiểu nha đầu này đỏ như mắt một con thỏ nhỏ, không lịch sự hỏi: “Tình cảm của cô với A Kỳ rất tốt?”

“Kì thiếu gia là bạn tốt của tôi.” Cô cẩn thận trả lời.

Tuy rằng Quan Dạ Kỳ thoát nhìn thì cả lơ phất phơ, là một hoa hoa công tử, thay bạn gái như thay quần áo, nhưng chỉ có hắn không những không xem thường cô, mà còn thường xuyên cổ tình đứng cuối lớp để chịu tội thay cô. Đối với cô, hắn thật sự có rất nghĩa khí a.

“A? Hai người đúng là [ngưu tầm ngưu, mã tầm mã] nha?” Khóe môi hắn cong lên, giễu cợt nói.

“Không phải.” Thật là khó nghe! Niên Nhược Nhược đè nén sự giận dữ, phản bác lại: “Là cùng tính tào mớ đúng.”

Cách diễn đạt của cô khiến cho hắn cười rộ lên, tiếng cười thật chói tai.

Cười cái sh*t! Niên Nhược Nhược cảm giận lơ đi cái khuôn mặt kia, quay đầu nhìn cảnh vật đang lao vùn vụt bên ngoài cửa xe, không thêm để ý đến hắn.

Yên tĩnh không đến 10 phút, khi dừng xe chờ đèn giao thông, hắn vươn tay về phía cô : “Đưa đây.”

“..... Cái gì?” Niên Nhược Nhược không hiểu.

“Cách thức liên lạc mà A kì vừa mới đưa cho cô đó.”

“Làm sao?”

“Cho tôi.”

Nàng căn bản không nghĩ nhiều, mở lòng bàn tay ra, đưa một tờ giấy nhỏ màu trắng.

Quan Chi Nghiên cầm lấy, bàn tay nhào nặn, xé ra. Tờ giấy đang hoàn hảo bị xé vụn, dứt khoát ném vào thùng rác trong xe một cách gọn gàng.

Niên Nhược Nhược giật mình, trừng mắt nhìn hành động của hắn, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần xem hắn vừa làm gì, “Vì sao anh vứt đồ của tôi?”

“Về sau ít quan hệ với A Kỳ đi, tốt nhất là cắt đứt hắn.”

“Vì sao? Kì thiếu gia là người tốt.”

“Người tốt?” Quan Chi Nghiên nhướn mày, “Cô có biết cái gì gọi là trầm trồ khen ngợi người xấu không?”

Anh mới là người xấu, những lời này Niên Nhược Nhược không dám nói ra, chỉ dám len lén mắng ở trong lòng.

“Cô cảm thấy tôi là người xấu đúng không?” Quan Chi Nghiên nhấn chân ga, chiếc Porsche 930 một lần nữa tiến vào trong dòng xe.

Không phải cảm thấy, mà đúng là như vậy! Niên Nhược Nhược cảnh giác trừng mắt nhìn hắn, nhếch cái miệng nhỏ nhắn không lên tiếng.

“Cô đến Quan gia vài năm nay, tôi cũng không đắc tội gì với cô nha?” Hắn mười phần nhẫn nại, tiếp tục trêu chọc cô mở miệng.

Có lẽ hành động của hắn rất ác liệt, có lẽ là thái độ của hắn rất chói mắt, còn có thể là bạn tốt nhất của cô rời đi..... Niên Nhược Nhược nhất thời lửa giận từ trong lòng bốc lên, tức giận chỉ trích nói: “Tối hôm đó..... Anh, anh.....”

“Tôi như thế nào?”

“Anh suýt bóp chết tôi!”

Cô mới mười năm tuổi nha, còn chưa sống cho bản thân mình, sống với ước mơ của mình, nếu lúc ấy lực nắm của hắn lại lớn một chút, nói không chừng cô đã hương tiêu ngọc vãn, người đàn ông này thật đáng sợ!

“Không đúng.” Hắn nghe xong, đuôi lông mày dãn ra, vẻ mặt muốn cười nhưng không cười, càng thêm đáng ghét.

“Có gì không đúng?” Cô tức giận vô cùng.

“Hình như là tôi hôn cô trước, sau đó mới bóp cổ cô.”

Trầm mặc.

Lại trầm mặc.

Sự tĩnh lặng này làm cho người ta thật khó chịu.

Tiểu nha đầu bị Quan Chi Nghiên trêu chọc tức giận dữ dội, đột nhiên nhớ lại đêm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, vừa có một ý nghĩ khác thường. Chẳng lẽ là bởi vì hắn hôn không vừa lòng, mới muốn bóp cổ cô?

Dừng lại! Tội phạm quan trọng, háo sắc cũng phải tìm người đẹp chứ, sao lại có thể hành động với một người không thể khiến đàn ông sinh ảo tưởng như cô?

Thấy dáng vẻ lúng túng của cô, hắn lại thay đổi thái độ, giọng nói ân cần dạy bảo: “Cô còn nhỏ, có rất nhiều việc nhìn không thấu, mọi người có rất nhiều mặt.....”

“Có rất nhiều mặt?” Niên Nhược Nhược không phục quay mặt đi, không nhìn hắn, một lúc lâu sau mới nhẹ nói: “Kì thiếu gia nói, người cũng chỉ có mặt trước, mặt sau, bên trong, bên ngoài, tiểu thuyết gia viết tám mặt Eve là nói vậy đó.”

Quan Chi Nghiên vẻ mặt quái dị nhìn cô, bốn cợt: “Phải không? Sao tôi không thấy cô có mặt trước mặt sau?”

“Làm sao có thể không có!” Niên Nhược Nhược cảm thấy mình bị coi thường rất lớn, giận tím mặt, quay đầu lại trừng hắn, căn bản không phát hiện đề tài đã bị thay đổi.

Đúng nha, mặc dù cô không thông minh, vừa vặn đáng dấp trường thành một chút cũng không có kém nha, ngực là ngực, mông là mông. Quan Chi quát thường mắng nàng “Ngực lớn nhưng không có đầu óc”, nhưng người đàn ông này lại không nhìn ra?

Đúng là ngụy quân tử! Bình thường ngụy trang thành đáng vẻ đạo mạo trang nghiêm nhưng thân dưới đảm bảo rất thích phụ nữ ngực to.

“Có nhiều mặt ở đâu vậy?” Quả nhiên, sau khi Quan Chi Nghiên từ nhìn trên xuống dưới đánh giá cô, ánh mắt lập tức dời đi chỗ khác.

Người này không chỉ đạo đức giả, hơn nữa miệng lưỡi còn không bình thường! Niên Nhược Nhược buồn bực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngoài trợn mắt nhìn hắn ra không thể làm gì hơn, chỉ có thể mắng chửi hắn ở trong đầu. Bộ dáng khả ái như vậy khiến cho Quan Chi Nghiên tâm tình cực tốt.

Hắn thích dáng vẻ rụt rè của cô, cũng thích nhìn khuôn mặt lo lắng của cô. Trên thực tế tất cả dáng vẻ của cô, hắn đều rất thích.

“pim pim”

Vừa tiến vào con đường lớn của Quan gia gặp một chiếc xe thể thao Lotus mới toanh chạy ra, liên tục bóp còi.

Quan Chi Nghiên dừng xe, hạ cửa kính xuống. Cùng lúc đó trong xe đối diện cũng lộ ra một gương mặt anh tuấn, đường nét rõ ràng, ngũ quan cân đối, hiển nhiên là một người lai u Á.

“Lorry!” Hắn mở miệng kêu Quan Chi Nghiên.

Vốn là Niên Nhược Nhược đang ủ rũ cúi đầu, vừa nghe thấy liền ngẩng đầu lên, mắt mở to.

Ai nha! Thanh âm này, hôm đó thấy tiếng nhưng không thấy người, là người có giọng nói khác thường? Người này cô đã từng đứng từ xa nhìn thấy ở Quan gia, lại chưa bao giờ nói chuyện cùng hắn, hắn là cháu ngoại của Quan lão thái gia, con trai độc nhất Quan gia đại tiểu thư Quan Thiên Hồng, Nguyên Thánh Thành.

Chuẩn bị nửa ngày, cầu kết cùng Quan Chi Nghiên làm việc xấu, hóa ra là loại người như vậy!

“Có chuyện gì?” Quan Chi Nghiên liếc mắt nhìn bên cạnh, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hiện lên vẻ kinh ngạc, miệng lại hỏi Nguyên Thánh Thành.

Về mặt Nguyên Thánh Thành khó có thể nói nên lời, trầm giọng nói: “Vừa rồi nhận được tin tức, Chi Hà ở Hongkong..... Xảy ra tai nạn giao thông.”

Cách một ngày, các tờ báo trong nước đều giật tít với tin tức thông báo Quan Chi Hà qua đời.

Mới vừa kết hôn không đến một năm, Quan Chi Hà liền cùng với người vợ mới cưới Phó Vũ Tiêm bị phái đi quản tình hình công ty Hương Hồng. Không ngờ chuyến đi lần này lại là một đi không trở lại.

Con trưởng của Lão thái gia mất sớm, bên dưới chỉ còn hai con trai và một con gái. Hiện tại con trai thứ hai lại bỏ mình đi, Lão thái gia người đầu bạc tiền người đầu xanh, dĩ nhiên là đau lòng muốn chết, bị phần khó nhin, nhưng đáng thương nhất vẫn là đại phòng nhị thiếu phu nhân, Phó Vũ Tiêm.

Niên Nhược Nhược không nói chuyện nhiều với Phó Vũ Tiêm không, ở nơi công cộng mới nhìn thấy vài lần. Nàng xinh đẹp, thận trọng, cả người phát ra một loại khí chất nhu nhược. Tang sự của Quan Chi Hà được làm rất lớn, các nhân vật nổi tiếng, nhân viên quan trọng trong giới chính trị ào ào xuất hiện phúng viếng.

Trong linh đường trang nghiêm, tiến hành lễ truy điệu, Phó Vũ Tiêm dáng vẻ đơn bạc, sắc mặt tái nhợt. Mọi người nhìn, cảm thấy thật sự đáng thương.

Tang lễ qua đi, Phó Vũ Tiêm coi như là góa phụ ở lại đại phòng Quan gia. Nguyên Thánh Thành lập tức được điều đi quản lý ở HongKong.

Người đàn ông Quan gia là thiên hạ, nữ nhân bình thường không phải xuất ngoại công tác, chỉ cần ở nhà làm thiếu phu nhân không phải động chân động tay làm việc gì, sinh con đẻ cái, chăm sóc già trẻ là được rồi.

Nhưng ở trong một đại gia đình, luôn có vài ánh mắt nhìn vào cặp đôi trước đây từng là người yêu.

Một ngày, có người vô tình thấy nhị thiếu phu nhân đích tôn Phó Vũ Tiêm và nhị thiếu gia chỉ thứ hai Quan Chi Nghiên ở núi giả bên cạnh ao gặp nhau. Hai người nói mấy câu, nhị thiếu phu nhân khóe mắt hoe đỏ, bị thương rời đi; Một lần khác, có người không cẩn thận thấy hai người họ cùng từ bên ngoài trở về trong đại trạch, nghe nói là xe Phó Vũ Tiêm bị hỏng trên quốc lộ, vừa vịn gặp Quan Chi Nghiên; Còn có một lần.....

Một vị là em dâu mang tang chồng, một vị là huynh trưởng độc thân, nhưng lại là người yêu cũ, hiện thời ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, cũng khó trách bị người ngoài đồn thổi có vài phần ái muội.

Nhưng trong mắt nhị lão gia không cho phép có một hạt cát, đặc biệt hôm đó còn bị chuyện như vậy kích động rất lớn. Sau khi nghe thấy tin đồn, ngay lập tức cho người gọi Quan Chi Nghiên vào thư phòng, ông

đập bàn, quăng ly, nói cho tới trưa. Sau khi cửa mở, nhóm người hầu nhìn thấy vẻ mặt suy sụp của Nhị lão gia, vội vội vàng vàng chạy tới gặp Lão thái gia, Lão thái gia lại lật đổ cả bàn, ly tách vỡ hết, mắng suốt một buổi trưa, thật vất vả chịu đựng được đến lúc hoàng hôn. Lúc đó, Niên Nhượng Nhượng vừa tan học, từ trường trở về, liền nghe thấy một chuyện động trời.

Quan Chi Nghiên sắp đính hôn với cô!

Oh my god! Muốn gạt bỏ tin đồn này, nhất định phải hy sinh một nhân vật nhỏ bé tầm thường là cô sao? Hơn nữa vì sao không có ai tới hỏi cô có đồng ý không?

Thiên lý ở đâu?

Má Quế lặng lẽ kéo cô lại nói cho cô biết. Thật ra hôn sự này, Nhị lão gia tuyệt đối không đồng ý, nghĩ cô chỉ là một nha đầu nhỏ, có tư cách gì mà gả vào Quan gia? Nhưng bây giờ, thanh danh của con trai mình quan trọng hơn, nhờ ngày nào đó nối lại tình xưa với Phó Vũ Tiêm kia, chẳng phải càng khó giải quyết hơn sao?

Về phần Lão thái gia, cũng kiên quyết không đồng ý, mắng Nhị lão gia không biết cách dạy con, đại khái là chỉ thứ hai hoàn toàn không có chí tiến thủ, nên làm việc gì cũng không tốt.

Vì thế, năm thứ ba, Niên Nhượng Nhượng ở Quan gia, ngẫu nhiên “trúng thưởng”, nhảy một cái thành vị hôn thê của Quan Chi Nghiên.

Không có nghi thức long trọng, cũng không có đăng báo chúc mừng, cô bị Nhị phu nhân mang đi gặp Lão thái gia. Cô liền đem phần tự giới thiệu mình chuẩn bị hai năm trước nói lại một lần nữa làm cho Lão thái gia thập phần yêu thích, khó có thể miêu tả. Sau đó cho cô quà gặp mặt rất hậu hĩnh, xong liền khoát tay bảo cô đi xuống.

Từ ngày hôm nay trở đi, mọi người đều hâm mộ “Ăn nếu ngứa, làm nếu quy” Niên Nhượng Nhượng, danh hiệu thiếu phu nhân Quan gia tương lai.

Thân là vị hôn thê của thiếu gia Quan gia, nên làm gì đây?

Trước hết điều thứ nhất, cô đã được thông báo, Nghiên thiếu gia đã phân phó, muốn cô ngay đêm nay chuyển đến phòng hân.

Hiện tại đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, có cần trình diễn một vở kịch kịch tính như trong phim truyền hình không?

Đáp án là, nếu ở Quan gia, tất nhiên là có! Nếu không vào Quan gia, Niên Nhượng Nhượng vĩnh viễn không biết đại gia tộc cổ hủ, cổ chấp, kiên định, lòng tin cổ chấp có bao nhiêu phần nghiêm trọng. Ở thời đại hiện nay, tràn ngập tình thần phản kháng đấu tranh, một chút quy củ quả thực là không thể tưởng tượng được, càng không thể tưởng tượng được là nại không ai có nửa điểm kín đáo phê bình.

Hơn nữa không biết Quan Chi Nghiên đã nói gì với Nhị lão gia. Dù cô đàn độn cũng có thể nhận thấy vài ánh mắt, lúc nào cũng nhìn vào bụng mình.

Trong ánh mắt chứa rất nhiều hàm ý sâu xa, làm cho Niên Nhượng Nhượng rung mình, mang theo không nhiều hành lý, chuyển đến phòng ngủ của Quan Chi Nghiên trên lầu bốn.

Quan Chi Nghiên buổi tối đi gặp đối tác, không thể về nhà ăn cơm, Niên Nhượng Nhượng sau khi thành vị hôn thê còn chưa gặp mặt hân đã bị đưa vào trong phòng của hân.

Đẩy cửa ra, trong phòng bài trí rất đơn giản, mặt tường sơn màu xanh biếc, mang cảm giác tươi mát tự nhiên, phối hợp rất hài hòa với sàn nhà màu xám và cửa sổ màu xanh đậm. Trên chiếc giường lớn màu đồng cổ, ga trải giường cùng cái gối màu lam, tấm chăn mỏng làm bằng lông cừu màu lục sắc, thoát nhìn rất nam tính. Trên tủ đầu giường để một chiếc đèn cổ, trên tường treo rất nhiều khung hình màu bạc như bức họa.

Sạch sẽ và gọn gàng, khiêm tốn lại cẩn thận tỉ mỉ, thực sự rất phù hợp tính cách của chủ nhân, Niên Nhượng Nhượng nhìn gian phòng mà mình chưa từng bước vào, trong lòng đủ loại tư vị.

Toàn bộ Quan gia, chỉ có duy nhất má Quế là thật tình cao hứng, “Được rồi, đừng nghĩ nhiều, về sau hãy chăm sóc, hầu hạ thiếu gia thật tốt, chớ chọc cho thiếu gia giận, biết không?” Má Quế vừa giúp nàng thu dọn đồ đạc vừa nhỏ giọng dặn dò nàng: “Nếu nhanh chóng có thêm tiểu thiếu gia vị trí của cháu sẽ rất ổn!”

Cô mới lớn nha! Sao đã đến giai đoạn mẹ quý nhờ con rồi?

“Đừng ngăn người ra nữa, đi tắm rửa đi, đầu đầy mồ hôi rồi này..... A, Nhị thiếu gia đã trở về!” Má Quế cười nhẹ mà nhắc nhở Niên Nhượng Nhượng vẫn còn đang thất thần, rất thức thời mà rời đi.

Hắn cởi áo khoác âu phục ném lên sofa, chăm chú nhìn cái đầu nhỏ đang cúi xuống, không thấy rõ vẻ mặt của cô. Như đang suy nghĩ điều gì, thật lâu sau mới ho nhẹ một tiếng, hỏi cô đang nghĩ gì.

“Tôi.....” Niên Nhượng Nhượng kinh ngạc một chút, ngẩng đầu lên nhìn hắn, chép miệng nói: “Tôi không.....”

“Không muốn đính hôn với tôi?” Hắn đi tới chỗ cô, miệng không chút khách khí làm rõ.

Không đợi cô gạt đầu, hắn đã cười lạnh ngắt lời, “Cần nhắc một chút rồi hãy nói”

Cô chỉ ngây ngốc nhìn hắn, trong đôi mắt to tất cả đều là do dự nghi vấn.

“Niên Nhượng Nhượng, cô còn nghĩ cái gì?” Quan Chi Nghiên đứng trước mặt cô, lười biếng nhấc hai cánh tay, vẻ mặt khinh thường nói: “Cô bắt quá chỉ là một người ở nhờ Quan gia, cô gái mồ côi tứ cố vô thân, nếu không có Quan gia che chở, cô cho là mình có thể có cơm ăn áo mặc, cuộc sống không phải lo nghĩ như bây giờ sao? Đừng hoang tưởng nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch, cái miệng nhỏ nhắn như hoa anh đào mím chặt, ánh mắt có chút bi thương nhìn hắn.

“Tôi muốn cô, không cần cô phải đồng ý, cho dù cô không muốn, vậy thì sao? Hiện tại cô giống như một con kiến bé nhỏ, ở trong lòng bàn tay của tôi. Tôi vui vẻ thì cô có thể sống thoải mái, nói khó nghe một chút, cô chính là tham sống sợ chết, nếu cô chọc giận tôi, muốn bóp chết cô, tôi tất có biện pháp.”

Hắn nháy mắt, lộ ra khí lạnh nơi đáy mắt, tựa tiểu phi tiểu, nói từng chữ từng chữ một: “Cô bé, cô nên tự biết sức mình, đừng nghĩ có thể chơi được tôi, cũng đừng tự đánh giá mình quá cao!”

Bàn tay gắt gao nắm chặt, lời nói của hắn làm cô vô cùng kích động, ngực phập phồng cố gắng hô hấp, trong đầu cực kỳ rối loạn. Cô thực không hiểu, vì sao hắn muốn đối xử với mình như vậy!

“Vì sao?” Cô mở miệng, mới phát hiện thanh âm của mình run rẩy kịch liệt: “Tôi cũng không có đem chuyện anh nói với Nguyên Thánh Thành kể cho người khác...” Cô tuyệt đối giữ bí mật, chẳng lẽ đối lại là kết cục như này sao?

“Tôi biết, vậy nên mới thưởng cho cô.”

Thưởng? Là làm cho cô tiếp tục tham sống sợ chết..... Còn được mang danh vợ chưa cưới của hắn sao? Nàng Niên Nhượng Nhượng có tài đức gì, mà hưởng thụ vinh quang tốt thế này?

“Tôi còn vị thành niên.” Cô nhắc nhở hắn.

“Tôi biết.” Cho nên mới không thể trực tiếp cho cô danh phận “Quan phu nhân”.

“Tôi...” Còn vọng tưởng, cố ý hướng về phía hắn chứng tỏ lập trường của mình, nhưng còn chưa nói rõ ràng, đã bị người đàn ông sắc mặt càng ngày càng không tốt, dùng sức kéo vào trong lòng ngực!

“Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng, Niên Nhượng Nhượng, tôi không cần cô phải đồng ý.” Hắn nắm chặt thắt lưng mảnh khảnh cô, thấp giọng nói: “Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, không nên thử thách tính nhẫn nại của tôi.”

Nhìn xem, nhìn xem! Đây là Nghiên thiếu gia yếu đuối trong miệng mọi người đấy, con mắt của những người đó đều bị quạ tha hết rồi sao?

Chữ nhẫn trên đầu có một cây đao, Niên Nhượng Nhượng cảm thấy mình nhẫn thật vất vả, nhưng đã nói qua, người ở trên đời, không thể không cúi đầu. Cô là một người không có nơi nương tựa, một bé gái mồ côi, vô quyền vô thế, ngoài nhẫn nhịn ra thì còn có thể làm gì?

Đêm càng khuya càng yên tĩnh, trăng lưỡi liềm cong cong treo trên bầu trời. Trong phòng ngủ lầu bốn, trên chiếc giường lớn, có một đôi nam nữ đang cùng nhau ngủ.

Thân hình nhỏ nhắn khấn trương nằm nghiêng bên cạnh người đàn ông dáng vẻ thon dài, cố gắng lúi ra đến sát mép giường, chỉ sợ lại vượt nhằm râu hổ, sẽ bị ăn đến mẫu xương cũng không còn.

Trước đó, cô ở trong phòng tắm tránh né hơn nửa ngày, nghe được âm thanh hân lên giường đi ngủ, mới rón rén bước ra ngoài.

Dè dặt cẩn trọng vừa trèo lên giường, đã bị người đàn ông không hề buồn ngủ nằm ở trên gối đang im lặng không nói gì nhìn chăm chú nhất cử nhất động. Cô sợ tới mức ngay lập tức ngã quỵ lên trên tấm thảm thật dày, “ầm” một tiếng.

“A.” Cô sợ tới mức bịt miệng, không dám kêu to, lại luống cuống tay chân lại vô cùng sợ hãi, bò lên mép giường. Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt người đàn ông kia trở nên rất kỳ quái.

“Đi ngủ!” Ném ra hai chữ, hân trở mình không để ý đến cô, chỉ có bả vai rộng lớn dường như run run.

Thảm tuy rằng rất dày, nhưng ngã vẫn là có chút đau, Niên Nhược Nhược xoa xoa cái mông, sợ hãi rụt rè nằm xuống.

Cô nghĩ Quan Chi Nghiên hẳn là không có hứng thú với mình? Đỉnh hôn với cô, một mặt là vì cô đã biết một chút nhược điểm, rõ ràng quăng một bộ dây xích lên cô để dễ quản lý; Mặt khác, là để từ từ ngăn chặn miệng của mọi người.

Nhưng mà, hân dường như có hai tính cách, rất khó đoán, vạn nhất thú tính thức dậy, cũng không phải không có khả năng làm chuyện vô lại. Nói như vậy, chẳng phải là mỗi ngày cô đều phải lo lắng đề phòng, ngay cả tối cũng không được ngủ yên giấc sao?

6. Chương 06

Thật sự là đáng ghét! Chậm rãi tra tấn cô, không để cho cô sống dễ chịu, thà rằng lúc trước hân bóp chết cô luôn cho rồi!

“Làm sao?” Trong bóng đêm, người đàn ông kia vốn cho rằng đã ngủ say, bỗng nhiên lạnh lùng nói một câu: “Trên người tôi có gai hay à? Cô nhích ra ngoài làm gì?”

“Không.....” Cô đành phải run run di chuyển một tấc một tấc về phía hân, dù sao vẫn rất do dự.

Hiển nhiên người đàn ông đẩy không vừa lòng với kiểu di chuyển của cô, cánh tay dài duỗi ra, bàn tay tóm lấy cô áo ngủ của cô, không cần tốn nhiều sức đã đem thân hình bé nhỏ của cô kéo về.

“A!” Cô thét chói tai, bị hành động bất ngờ thô bạo của hân làm cho sợ tới mức hồn phi phách tán. Chẳng lẽ cô đã đoán đúng, hân sẽ làm hại cô? Thượng đế ơi! Cự ông ơi! Ai tới cứu cứu con đây?

Niên Nhược Nhược giống như chim sẻ sợ cành cong, càng ngày càng thét lớn, đêm lại yên tĩnh, nghe vô cùng rõ và chói tai.

“Câm miệng.” Trong thanh âm trầm thấp và không vui, Quan Chi Nghiên trực tiếp kéo cô vào lòng mình, vén tấm chăn mỏng lên làm cho thân thể hai người càng gắt gao dán chặt vào nhau.

“Ồi..” Bị hân ôm vào lòng, chỉ còn một khuôn mặt nhỏ nhắn miễn cưỡng lộ ra bên ngoài. Niên Nhược Nhược cuối cùng cũng ngừng thét chói tai, thở sâu. Rúc vào trong lồng ngực rộng lớn của ai kia. Nghe tiếng tim hân đập mạnh mẽ, tựa như bị cuốn hút, trong nháy mắt tim cô cũng đập nhanh không kém, có chút hoảng sợ lại có chút loạn nhịp.....

“Ngủ!” Chân mày hân giãn ra, đem khuôn mặt tuần tú vùi vào gáy cô, chiếm hữu mà ôm cô. Một tay để sau gáy cho cô gối đầu lên, tay kia để ở bên hông cô. Ngoại trừ như vậy, không còn động tác nào khác.

Hoàn hảo, hoàn hảo, đó chính là không muốn cô làm phiền giấc ngủ của hân, cũng không có ý đồ xấu xa.

Niên Nhược Nhược như được lệnh ân xá, trong lòng thở phào một cái, giấy tiếp theo lại vô cùng đau đầu, tư thế này.....cô còn là trẻ con sao? Hân nghĩ cô là gối ôm àh, bảo cô ngủ thế nào đây?

Lặng lẽ rửa hân trong lòng nhưng lại ngoan không dám giẫy ra khỏi vòng tay bá đạo kia, đành phải căng cứng thân mình, ra lệnh cho chính mình phải nhắm mắt lại.

Ngủ đi, ngủ đi! Thức dậy sẽ phát hiện đây chỉ là giấc mộng. Cô vẫn là cô bé mồ côi dựa vào Quan gia mà có cơm ăn chỗ ở, lại không có quan hệ gì với Quan Chi Nghiên này...

Không biết có phải vì hôm nay bị hoảng sợ quá nhiều, lại nằm trong lòng ngực xa lạ mơ mơ màng màng mà ngủ, còn khe khẽ ngáy.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trên cao, con trùng kêu rả rích.

Thiếu nữ nhỏ nhắn an phận, nhu thuận ngủ ở trong lòng người đàn ông, rất phù hợp, tựa như trước đây mất đi một hình ghép, rốt cục tìm được rồi ghép lại vào vị trí vốn có của nó.

Gương mặt người đàn ông này luôn bình tĩnh vô cầu nhưng không thỏa mãn, nhiều năm qua thói quen mang lớp mặt nạ ngụy trang trước mặt mọi người nay đã tháo xuống. Hân nhẹ nhàng hôn lên trán của thiếu nữ, lông mi dài như cánh bướm, cái mũi nhỏ thẳng, cuối cùng dừng ở trên cánh môi đỏ hồng, đầy đặn.

Hân nhẹ nhàng hôn môi, thậm chí vươn lưỡi ôn nhu liếm lấy, lực đạo rất nhỏ, dường như sợ cô bé đang ngủ say này sẽ thức giấc. Đến khi hôn môi cũng không giải quyết khát vọng của hân, bàn tay chậm rãi xoa nhẹ thân hình nhỏ nhắn mềm mại, cởi bỏ vạt áo ngủ màu hồng phía trước, từng chút một, lộ ra đường cong linh lung của bộ mới lớn.

Đẩy nội y màu trắng kiểu dáng bảo thủ ra, nhìn thấy hai bầu ngực đầy đặn, trắng mịn, liền không chút do dự mà khẽ xoa hai bầu ngực, miết nhẹ đầu vú.

Trong cơ thể dục vọng điên cuồng kêu gào, nhưng Quan Chi Nghiên cũng không dám tiến thêm một bước, cô còn quá nhỏ, tựa như một trang giấy trắng, thậm chí ngay cả mùi vị tình yêu còn chưa biết đến. Bên ngoài thật là ngây thơ, hồn nhiên, bên trong thật ra lại hồ đồ; Mà hân đã muốn lưu dấu ấn của mình lên cô từ lâu rồi.

Tình cảm như vậy, nguyên bản sẽ không công bằng, hân thật sự là không cam lòng trở thành kẻ yếu thế, nhưng bây giờ phải làm sao? Hân không thể mặc cho cô không biết cái gì, không chịu để tâm mà cứ chậm chạp theo khe hở của hân lên trốn đi. Nếu là có một ngày cô thực sự cùng A Kì hoặc là một người qua đường nào đó lâu ngày sinh tình, đến lúc đó chần chừ hân sẽ hối hận.

Cho nên, muốn thừa dịp cô còn mơ mơ hồ hồ, thừa dịp lúc cô chưa còn hiểu tình yêu là gì, đi trước một bước, ngăn chặn hết mọi việc ngoài ý muốn. Trước tiên giữ cô bên cạnh, ghi rõ dấu ấn của mình lên người cô, từ từ “ăn” cô là được rồi.

Nhìn xem, hiện tại không phải cô ngoan ngoãn nằm trong lòng hân sao?

Đúng vậy, gấp cái gì? Còn nhiều thời gian, tính toán tỉ mỉ, đây mới là tác phong của Quan Chi Nghiên, vô luận là đấu tranh gay gắt trong gia tộc, hay là tính kế tinh vi trên thương trường, cho dù đối với người con gái mình yêu thương, cũng chưa bao giờ nóng lòng.

Chương 5:

Niên Nhược Nhược thoải mái, từ từ tỉnh lại trên chiếc giường xa lạ, mặt có chút ngáy ngốc, có chút mơ hồ không rõ mình đang đâu.

Nghiêng đầu một chút, nhìn vị trí bên cạnh đã không còn ai, chỉ có cái gối bị lồm xồm xuống cho thấy ngày hôm qua không phải một giấc mộng. Cô chán nản, chồm chồm lên đầu, thật mệt mỏi.

Chỉ chốc lát sau, má Quế đến gõ cửa gọi cô dậy.

“Nhược Nhược..... A, không đúng, phải gọi là Nhược Nhược tiểu thư.” Má Quế vẻ mặt tươi cười nói: “Vài năm nữa khi kết hôn với Nhị thiếu gia, đến lúc đó sẽ là Nhị thiếu phu nhân.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Niên Nhượng Nhượng nhăn nhó khổ sở: “Má Quế, đừng nói như vậy, cháu thật sự rất khó chịu...”

“Khó chịu cái gì? Cô bé ngọc này, Nhị thiếu gia tuy rằng hơi yếu đuối, nhưng tính tình rất tốt, ta ở Quan gia nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy thiếu gia nói một câu nào nặng lời, tương lai nhất định cũng sẽ đối tốt với cháu.”

Niên Nhượng Nhượng không nói lời nào, mũi hơi cay cay, có vẻ muốn khóc.

“Cháu nha, chỉ cần ngoan ngoãn, Quan gia sẽ không bạc đãi cháu. Hôm qua lão gia còn nói, từ hôm nay trở đi cháu sẽ cùng các thiếu và tiểu thư ăn cơm ở bàn lớn.”

Nghe má Quế nói, Niên Nhượng Nhượng thật sự thấy đủ loại tư vị trong lòng. Rửa mặt chải đầu, mặc đồng phục đã được ủi ngay ngắn chỉnh tề xong, cô liền xách cặp sách xuống lầu ăn bữa sáng.

Nhị lão gia và Nhị phu nhân còn chưa xuống lầu, ba vị thiếu gia chi thứ hai cũng thường xuyên không dùng bữa sáng ở nhà. Lúc này trên bàn cơm chỉ có hai người là vợ của Quan Chi Phương, Vu Linh Luân và Quan Chi Quát ở nhà.

Vu Linh Luân chính là trưởng nữ đáng yêu của nghị sĩ Cho, trong nhà cũng là vương tộc, gả đến Quan gia thật nhiều năm, đáng tiếc đến giờ vẫn chưa có con, cũng không biết rốt cuộc là vấn đề ở Quan Chi Phương hay vấn đề ở cô ấy. Tóm lại vài năm nay, mối quan hệ của hai vợ chồng này càng ngày càng căng thẳng. Vợ chồng không hòa hợp, đã không phải là chuyện gì đặc biệt.

Vu Linh Luân vừa từ từ ăn cháo, vừa lấy ánh mắt kỳ quái chăm chú nhìn Niên Nhượng Nhượng đang cúi đầu uống sữa tươi một lúc lâu, đột nhiên thấp giọng nói: “Nhượng Nhượng, đêm qua, em kêu thật lớn, biết là lúc đó vợ chồng tình thú, nhưng cũng phải kiềm chế một chút, lúc đấy cũng muộn rồi...”

Nghe vậy, Niên Nhượng Nhượng thiếu chút nữa phun ra ngụm sữa trong miệng.

Gì vậy? Tối hôm qua, cô kêu giống như thấy quỷ, không phải vì Quan Chi Nghiên đột nhiên dọa cô sao, cái gì mà vợ chồng tình thú! Hơn nữa, không phải trong phòng cách âm rất tốt sao? Lầu ba cũng nghe được?

“Không biết xấu hổ!” Quan Chi Quát cũng một thân đồng phục trung học, thừa dịp trên bàn không có người lớn, về mặt khinh miệt chen vào nói: “Niên Nhượng Nhượng, nhất định là cô câu dẫn Nhị ca tôi, bằng không như cô mà cũng muốn làm chị dâu tôi? Cô đương nhiên là không xứng!”

Hôm qua, Quan Chi Quát là người cuối cùng biết được tin tức, Niên Nhượng Nhượng đột nhiên thành Nhị tẩu tương lai của mình, cô giận thiếu chút nữa sùi bọt mép. Đợi tỉnh táo lại thì thay đổi ý nghĩ, như vậy, Niên Nhượng Nhượng sẽ không cơ hội đi câu dẫn Vũ Phong. Thôi quên đi, có thể bảo vệ được sự trong sạch của anh Vũ Phong, đành phải hy sinh Nhị ca một chút.

“Tôi cho cô biết, cô đừng mơ tưởng được nghe tôi gọi là chị dâu!” Quan Chi Quát lời nói lạnh nhạt mà châm chọc: “Tương lai Nhị ca tôi nhất định sẽ lại chọn một phụ nữ tốt hơn làm vợ, đến lúc đó cô sẽ thành hạ đường phụ, thật đáng thương nha, ha ha.....”

“Hạ đường phụ” Ba chữ này vô hình chung đã kích thích Vu Linh Luân. Sắc mặt cô biến đổi liên tục, lại không muốn đắc tội với em chồng, nên bỏ lại đồ ăn sáng đã ăn được một nửa, buồn phiền mà đứng dậy đi lên lầu.

Niên Nhượng Nhượng vẫn cúi đầu tiếp tục uống ly sữa của mình. Quan Chi Quát nói cái gì, cô một chữ cũng không có ý định phản bác. Cô nghĩ rằng nếu tương lai thật sự giống như Quan Chi Quát nói, cô thật sự rất muốn a di đà Phật, cảm tạ trời đất!

Quan Chi Quát thường tùy hứng làm bậy, mặc kệ có xúc phạm tới người khác hay không. Cô vẫn còn đang cười, giây kế tiếp, tiếng cười càn rỡ kia đột nhiên ngưng lại, giống như bị đồ ăn mắc lại trong cổ họng. Không khí xung quanh không khỏi giảm xuống vài độ, ảm ảm sự hoảng sợ, hoang mang.

“Chi Quát, chuyện của anh không cần em phải quan tâm.” Phía sau Niên Nhượng Nhượng đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc. Thanh âm ấy nghe không cảm thấy được tình cảm cho lắm, nhấp nhô lên xuống, cô quay lại mới biết rằng Quan Chi Nghiên đã đến.

Thật kì quái, sao hắn lại xuất hiện ở đây trong khi không bao giờ ăn sáng ở nhà. Hai tay Niên Nhược Nhược cầm ly sữa, kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy người đàn ông mặc trang phục thể thao màu đen, trên cổ còn quàng khăn lông màu trắng, hiển nhiên là mới chạy bộ về.

“Ăn nhanh chút, ăn xong tôi đưa cô đến trường.” Hắn bỏ lại một câu rồi đi lên phòng.

Gương mặt Quan Chi Quất ngưng ngừng, tức giận, cứng ngắc ngồi tại chỗ. Ánh mắt mạnh mẽ liếc mắt nhìn Niên Nhược Nhược, nhất định đem món nợ này tính cho Niên Nhược Nhược.

Nói đến cũng kỳ quái, Nhị ca thoát nhìn chính là người rất dễ bị ức hiếp, nhưng Quan Chi Quất từ nhỏ đến lớn, chỉ sợ duy nhất người lớn hơn mình tám tuổi là Nhị ca này.

Kỳ thực Nhị ca là do bố cô ngoại tình ở bên ngoài sinh ra, hai tuổi được đưa về Quan gia. Lão nhân thường nói từ nhỏ đến lớn, so với Đại ca Quan Chi Phương hay tư lợi, Tam ca Quan Chi Khẩu hay kích động làm bậy, Nhị ca là người hiền lành. Thật là người tốt.

Khi hắn còn bé, luôn làm cho người lớn yên tâm, việc học cũng rất xuất sắc, rất nổi tiếng trong những người cùng tuổi ở Quan gia.

Nhưng vào một mùa đông nhiều năm trước, cô nửa đêm khát nước, lấy ly tới phòng khách rót nước uống. Khi đi ngang qua thư phòng, cửa chưa hoàn toàn đóng lại, trong lúc vô tình cô nghe được cha mẹ ở bên trong đang tranh luận, nói về một người phụ nữ bị bệnh nặng. Cô nghe cái hiểu cái không, rất lâu sau mới hiểu được, hóa Nhị ca không phải do mẹ cô sinh ra, khó trách cô tổng cảm thấy mẹ rất lạnh nhạt với Nhị ca, lạnh nhạt đến mức làm Nhị ca cô không hề tồn tại.

Không biết có phải là do cô hay suy nghĩ hay không, năm Nhị ca mười sáu tuổi đột nhiên chuyển trường đi nước ngoài học. Sáu năm sau trở về, cô cảm thấy hắn đã thay đổi, nhưng thay đổi chỗ nào? Cô lại không nói ra được.

Hắn không làm nũng trước mặt người lớn như trước, ra vẻ thông minh, chỉ yên lặng làm việc của mình, không gây bất cứ phiền phức gì cho người khác. Nhưng đồng thời hắn cũng càng ngày càng trầm tĩnh, không biết là cố ý thu lại sự sắc sảo, tài năng, hay là thật sự lực bất tòng tâm. Cũng không còn tham dự thi đấu và tranh đoạt tình cảm giữa các anh em cùng tuổi, cuối cùng không còn được người lớn chú ý đến nữa.

Hắn thích ứng với mọi tình cảnh, nước lên thì xây cầu, cũng hiểu được không cần cưỡng cầu. Cho dù bạn gái trước kết hôn cùng anh họ Chi Hà, hắn cũng chỉ là cười trừ, còn kính rượu chúc mừng cô dâu chú rể ở tiệc cưới.

Việc đính hôn với Niên Nhược Nhược xuất thân nông thôn, xem như qua nhiều năm như vậy, Nhị ca cũng làm được một việc khiến người khác chú ý tới!

Quan Chi Quất trừng mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh ăn bánh mì Niên Nhược Nhược, nghĩ mà tức giận, nha đầu chết tiệt này có gì tốt? Không phải ỷ vào vài phần nhan sắc sao? Nhưng Nhị ca mình thanh tâm quả dục như thế chẳng lẽ lại bị tình dục làm ù quáng sao?

Đương nhiên là không phải! Cho nên chắc chắn là Niên Nhược Nhược kia dụ dỗ câu dẫn thần trí Nhị ca! Cô khê cần rằng, âm thầm nghĩ nhất định phải đem bộ mặt thật của con hồ ly tinh kia ọi người thấy. Mà Nhị ca cô sớm muộn cũng sẽ lại tỉnh táo, sẽ thấy rõ bộ mặt thật của nha đầu chết tiệt kia, cuối cùng một cước đá nó ra khỏi cửa!

Bị Quan Chi Quất ra sức thổi phồng, Niên Nhược Nhược ở Quan gia có thể nói là “tiếng xấu đồn xa”, đồng thời cũng nghe được nhiều lời đồn đãi, chuyện vô căn cứ ở Quan gia thật lợi hại.

“Vậy nha đầu không tim không phổi kia, thật sự là hồ ly tinh?”

“Đúng mà, Quan gia nuôi nấng nó, mà nó lại dám câu dẫn thiếu gia.”

“Theo tôi, nha đầu kia thực thủ đoạn, câu dẫn Nghiên thiếu gia tính tình yếu đuối, nếu đổi lại là Đường thiếu gia, xem nó chết như nào!”

Sức mạnh của dư luận thật lớn! Miệng lưỡi thiên hạ thật cay độc, Niên Nhược Nhược ở Quan gia hoàn toàn trở thành mục tiêu cho người ta chỉ trích.

Thế nhưng những lời ra tiếng vào không được giải thích rõ ràng càng làm cho sự việc rối lên, lại đánh đồng với việc Quan Chi Nghiên đối xử với cô? Thiếu nữ có nỗi khổ khó nói từ từ thở dài, bất quá coi đó là gió thoảng qua tai mà thôi.

Một năm sau, Quan gia.

Bên trong phòng, ánh đèn âm áp, thăm thẳm dày, một thiếu nữ mặc một bộ đồ ngủ màu lam dài, đai áo đã nới lỏng, đang quỳ gối giữa hai chân người đàn ông cao lớn, dùng cái miệng nhỏ nhắn để lấy lòng hắn.

Rõ ràng là thời tiết đầu đông, máy sưởi còn chưa bật, trên trán cô đã lấm tấm mồ hôi, hàng mi xinh đẹp đang nhắm lại, thật dài giống như cánh bướm đang che lại đôi mắt đẹp. Đôi môi như anh đào đang mở ra, vươn chiếc lưỡi thơm tho như con chim nhỏ, nhẹ nhàng liếm vết đàn ông đang sưng tấy.

Quan Chi Nghiên một thân áo ngủ bằng nhung tơ, rộng rãi thoải mái, cánh tay nửa chống trên giường, hai mắt nhắm chặt, trong lòng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, đang đắm chìm trong khoái cảm mất hồn.

Hắn cũng không gấp “ăn” con cá nhỏ này, mà chỉ chậm rãi hưởng thụ từng bộ phận của thân thể cô. Bàn tay nhỏ bé mềm mại, cái miệng đỏ bồng, bộ ngực no đủ, hai chân trắng mịn như tơ... Da thịt cô mềm mại, thân hình mỗi tác đều lung linh, đều có thể khiến cho hắn có những cảm giác khôn cùng.

Hắn rất kiên nhẫn dạy dỗ cô, như thế nào mới có thể làm cho bản thân thoải mái hơn.

Vốn là Niên Nhược Nhược có chết cũng không chịu làm việc này, nhưng mà đóng cửa lại, cô làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Cô giống như một con bướm con mồi phá kén chui ra, chưa thấy rõ màu sắc của rừng hoa, đã bị vướng vào mạng nhện thâm hiểm, không thể giãy dụa, không thể chạy trốn.

Phản kháng yếu ớt của cô ban đầu không làm cho Quan Chi Nghiên giận dữ, mà chỉ trói cô trên giường, trong một đêm, lấy tay, lấy miệng, lấy thân thể khiêu khích, trêu chọc, đùa bỡn cô..... Cho đến khi cô thút thít, cầu xin tha thứ.

Kinh nghiệm kia thật sự đáng sợ! Hắn không có tiến vào thân thể của cô cũng khiến cô giống như đã chết một hồi, dường như từ trong địa ngục nóng nảy và trống rỗng bay lên thiên đường hạnh phúc khó tin. Sau đó, lại tùy ý ném cô từ thiên đường rơi cực nhanh xuống địa ngục.....

Những cảm xúc xa lạ, kinh thiên động địa cao trào kéo dài không dứt, tim đập rộn lên, thân thể không tự chủ được run rẩy, mỗi tiếng rên rỉ dịu dàng kia không thể tin là xuất phát từ trong miệng mình, làm người ta mặt đỏ tới mang tai.

Mỗi khi nhớ lại việc trải qua mọi thứ ngày đó, cô liền không nhịn được run bắn lên. Hắn nói một chút cũng không sai, hắn có là biện pháp làm cho cô phải thỏa hiệp. Cô sợ, vô cùng sợ, ngoại trừ khóc thút thít đáp ứng mỗi yêu cầu của hắn ra thì không còn cách nào khác.

Cô tình nguyện lấy lòng hắn, cũng không muốn lại giẫm lên vết xe đổ của bản thân, bị hắn trừng phạt.

Cho tới bây giờ, tuy rằng cô vẫn là xử nữ, nhưng nói theo phương diện kỹ thuật, cô đã bị hắn cắn ngay mảnh vụn cũng không còn.

Đầu lưỡi linh hoạt, gắng gượng mà thuận theo dục vọng của người đàn ông. Đôi môi anh đào tận lực mở ra, ngậm thật sâu lấy vật cứng rắn của hắn. Nhưng miệng cô quá nhỏ, mà của hắn lại quá lớn, chỉ có thể ngậm lấy đỉnh, tinh tế liếm mút. Cô nghe được hô hấp dồn dập của người đàn ông phía trước, tâm trạng bất an nay mới thấy tốt hơn.

Một giờ trước, bọn họ đi xe về nhà, ngay trước khi cô xuống xe, hắn đã túm lấy cô, cho cô một cái hôn sâu nóng bỏng, làm ngay cả đầu ngón chân cô đều cuộn tròn lên. Về sau hắn ái muội dừng lại bên môi cô, tràn ngập nhục dục cùng tình dục tuyên bố: “Đêm nay tiếp tục nhé.”

Giống như nghe được ác ma triệu hồi, cột sống Niên Nhược Nhược bỗng thẳng đứng. Quan Chi Nghiên dục vọng rất mãnh liệt, nhất là ở trước mặt cô, bộ mặt giả tạo trước kia sớm bay lên chín tầng mây. Mọi thủ thuật trên giường đều cho cô biết, thay đổi từng phương pháp khi dễ cô. Đáng sợ là lực khống chế của người

đàn ông này cũng rất mạnh, khi cái miệng nhỏ của cô đều ngậm đến môi nhũ, không còn cảm giác, bàn tay cũng không còn khí lực, hần mới bắn ra trong miệng cô.

Tinh dịch nồng nặc làm cô bị sặc, hai mắt đỏ lên như sắp nôn mửa. Tệ nhất là, mỗi khi hần nhìn bộ dáng đáng thương, bị ngược đãi của cô, dục vọng vừa phát tiết xong lại nhanh chóng thức dậy, cứng rắn, nóng như lửa. Hần nhanh chóng đứng dậy hung hăng ôm lấy cô thân thể trần trụi, đặt ở trên giường điên cuồng hôn môi.

Kỳ thực đàn ông Quan gia không thiếu loại phong lưu. Sau khi kết hôn còn ở bên ngoài ăn vụng như Quan Chi Phương; Vang danh người gặp người thích, đánh cắp vô số trái tim của các cô gái Quan Dạ Kỳ; Cùng với người chưa cưới vợ nhưng tình nhân vô số trong miệng mọi người Quan Chi Đường, duy chỉ không có Quan Chi Nghiên.

Kể từ khi cô trở thành vị hôn thê của hần, trừ phi hần xuất ngoại, bọn họ mỗi đêm đều ngủ chung. Cũng không thấy hần gây scandal cùng mình tinh, ngôi sao xinh đẹp nào bên ngoài. Thật sự là làm ọi người muốn nhìn thấy kịch hay cũng được mở rộng tầm mắt.

Cho nên, Niên Nhượng Nhượng ở Quan gia lại thành truyền kỳ “Ngự phu hữu thuật”, mọi người cũng hiểu mà không nói, loại Nghiên thiếu gia thích, so với hần phải yếu đuối hơn, hơn nữa không có năng lực phản kháng.

Là như vậy sao? Có lẽ vậy, bởi vì Niên Nhượng Nhượng không biết ngoài điểm này ra, trên người mình còn có cái gì có thể làm cho Quan Chi Nghiên “trung thành” như thế.

Giống như đêm nay Quan Chi Nghiên sẽ không để cho cô dễ chịu, vì cô “không trung thành”.

Cô nghi ngờ mình đã chọc giận hần.

Hôm nay là sinh nhật mười bảy tuổi của cô, cô cho rằng sẽ giống như mọi năm, không có ai nhớ tới, cũng không có ai tổ chức tiệc sinh nhật cho cô. Không ngờ anh Vũ Phong biết sinh nhật cô, còn đặc biệt mua bánh sinh cho cô. Càng không ngờ tới chính là, hai ngày trước Quan Chi Nghiên đã đi HongKong, nay lại xuất hiện thần không biết quỷ không hay ở cổng trường.

Thịnh tình của sư huynh, cô thật sự không thể từ chối, đành phải thành tâm thành ý nói lời cảm ơn, cầm bánh ngọt vội vàng vàng vọt đi, ai biết sư huynh Vũ Phong luôn đi theo phía sau cô, còn kiên nhẫn mời cô đi xem phim.

Hai người vừa ra đến cổng trường, chợt nghe thấy một tiếng còi lạnh lạnh vang lên ở phía phố đối diện. Vừa thấy kia chiếc xe Porsche màu bạc quen thuộc, lúc ấy cô liền ngây người như phỗng.

Không kịp trở tay a!

Trên đường tới khách sạn, ngồi ở trong xe, cô căn bản không dám nhìn sắc mặt người đàn ông bên cạnh, hộp bánh ga-tô được gói xinh đẹp kia đã bị hần thuận tay ném vào thùng rác ven đường, “Tôi..... Tôi và anh ấy không.....” Cô vội vàng giải thích, nhưng vừa mới nói một nửa, đã bị âm khí trong mắt hần làm cho sợ đến mức ngậm miệng.

Hần không nói một lời, giống như bình thường đưa cô vào khách sạn ăn bữa tối, sau đó đến rạp chiếu phim, xem một bộ phim không biết tên là gì, rồi về nhà.

Trong bãi đỗ xe, đằng trước là một người đàn ông cao ráo, một thiếu nữ chạy chậm theo ở phía sau, không ngừng co rúm lại. Ban đêm nhiệt độ xuống thấp, có thể sánh bằng không khí xung quanh người đàn ông này, làm cho người ta cảm thấy lạnh đến đáng sợ.

“A Nghiên..... Anh nghe tôi nói được không?” Niên Nhượng Nhượng dường như sắp bị dọa chết, theo sát bước chân người đàn ông, tay nhỏ bé không dám nắm lấy cánh tay của hần, chỉ dám nhút nhát mà khẽ nắm ống tay áo hần, trộm nhìn hần, gọi tên hần, nghĩ về nhà trước rồi sẽ giải thích rõ.

Người đàn ông đi đến trước xe, dựa vào cửa xe, khoanh tay trước ngực, dường như định nghe nàng giải thích.

“Tôi..... Tôi không đồng ý đi chơi cùng sư huynh, anh không cần tức giận.....” Tội nghiệp mà nhìn khuôn mặt thâm trầm, Niên Nhược Nhược không khỏi cảm thấy từng đợt lo âu và hốt hoảng nảy lên trong lòng, liền nức nở khóc, vừa khóc vừa nghẹn ngào giải thích: “Tôi cũng không biết hấn làm sao mà biết hôm nay là sinh nhật của tôi, ngay cả tôi cũng quên mất hôm nay là sinh nhật mình... Rất lâu rồi tôi không tổ chức sinh nhật... Việc sư huynh tặng bánh sinh nhật cho tôi...Hức hức... Tôi không nghĩ anh sẽ trở về.....” Cô nói năng lộn xộn, cũng không biết Quan Chi Nghiên nghe có hiểu hay không.

Hấn ở trước mặt cô, vẫn luôn luôn toát ra khí thế bức người. Dù cô không sợ hấn, nhưng vẫn e ngại hấn. Có đôi khi cô cảm thấy hấn đối xử với mình rất tốt, nhưng nghĩ lại, thì cảm thấy hấn làm mọi việc bất quá là muốn ọi người thấy cô là vật sở hữu của hấn, cũng không nhất định là xuất phát từ “thích” hoặc “yêu”, giống như Quan Chi Quất nuôi một con vật nhỏ, cao hứng thì chơi đùa với nó, thấy phiền thì vứt nó qua một bên.

Cô là tiểu sủng vật của hấn. Ở trước mặt hấn, cô không tỏ ra yếu ớt thì cũng là yếu đuối, từng bước nhượng bộ, thẳng đến không có đường lui.

Nhưng cho tới giờ cũng không giống hôm nay, một câu cũng không nói, ánh mắt lại lạnh như băng, làm cho cô cảm thấy trong lòng cũng ớn lạnh.

Quan Chi Nghiên như vậy, thật sự làm cho cô rất sợ hãi.

Có lẽ là nước mắt nàng rơi có chút tác dụng, có lẽ là lời của nàng làm cho hấn mềm lòng. Niên Nhược Nhược nhìn sắc mặt Quan Chi Nghiên có chút âm trầm, thì cũng vươn tay lau khuôn mặt nhỏ bé đầy nước mắt của mình, càng khóc đến thương tâm.

“Đừng khóc.” Về mặt người đàn ông không chăm chú nhìn cô, xem cô khóc thảm như vậy, ánh mắt hồng hồng, mũi cũng hồng hồng, rất giống một con mèo bị chủ nhân bỏ rơi, có chút mềm lòng, lửa giận cũng vơi đi hơn phân nửa.

Hấn ở HongKong ngày đêm bận rộn, xử lý xong xuôi toàn bộ công việc, trở về để tổ chức sinh nhật cho cô.

7. Chương 07

Tiểu nha đầu đáng thương, số phận giống như một cây cỏ dại ven đường, mười bảy tuổi trôi qua, hấn là đều không có quá một lần sinh nhật chân chính. Mấy năm trước, hấn cố ý muốn tổ chức cho cô, lại không có cơ, lại nghĩ đến cô cũng sẽ không nhận ý tốt của hấn. Nhưng mà bây giờ, cô chính là hôn thê chính thức của hấn, trên người có dấu vết của hấn. Cho dù cô muốn sao trên trời, hấn cũng sẽ nghĩ biện pháp để cho cô.

Ai ngờ lại nhìn thấy nàng cùng một nam sinh khác cùng nhau đi từ sân trường ra, trong tay còn có hộp bánh ngọt tinh xảo. Lửa giận vô hình dâng lên, cắn nuốt lấy hấn.

Làm sao có thể cảm thấy không cần phải gấp gấp đây? Làm sao có thể cho rằng chính mình còn có thời gian từ từ sẽ đến đây? Hấn sai lầm rồi.

Vào tuổi này, bông hoa nhỏ của hấn, bồ câu nhỏ của hấn, tiểu Niên của hấn, tiểu ngu ngốc của hấn đúng là từ nụ hoa chậm rãi nở rộ thành bông hoa tuyệt đẹp. Cho dù là mình không phát hiện, cũng sẽ chấp chờ, sinh động, đưa tới nhiều ong bướm đáng ghét.

“Cô sai?” Hấn khởi binh vấn tội.

“Tôi sai rồi.” Cô vội vàng gật đầu, thừa nhận sai lầm.

“Sai chỗ nào?”

Niên Nhược Nhược chớp hai mắt đăm lẹ, vắt óc suy nghĩ, nhưng không nghĩ ra mình sai chỗ nào.

Cô không có lá gan hồng hạnh vượt tường, cũng không có dụng tâm đi câu dẫn sư huynh, càng không dự tính cùng sư huynh đi xem phim... Nhưng những điều này ở trong mắt Quan Chi Nghiên đề không được coi là lý do chính đáng, huống chi người này chưa bao giờ là người nói đạo lý.

Nghĩ đến đây, Niên Nhượng Nhượng quyết tâm, dũng cảm nói: “Tôi tất cả đều sai rồi.”

Nghe vậy, lửa giận trong lòng người đàn ông thiếu chút nữa bùng nổ, dở khóc dở cười nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của tiểu nha đầu, gật gật đầu: “Tốt lắm, nếu đã biết sai vậy có muốn sửa sai hay không?” Cô hấp cái mũi gật đầu.

“Bất quá sai nhất định phải sửa, nhưng mà.....” Hắn cúi người xuống, ngửi hương thơm nhàn nhạt trên người cô, giả dối dạy: “Nhất định phải ngoan, dù có thật lòng với người khác, cũng đừng để tôi bắt được.” Lời này thật không bình thường chút, Niên Nhượng Nhượng ngây ngốc nhìn tuần nhan trước mắt.

Hôm nay hắn mặc một chiếc áo vest màu lam, áo len cao cổ bên trong màu xám tro nhạt, một cái quần nhung màu đen. Toàn thân trên dưới đều toát ra vẻ quý tộc kiêu hãnh. Đột nhiên, cô cảm thấy người đàn ông trước mặt thật là đẹp, không kịp nghĩ đến dụng ý trong lời nói của hắn, liền bất tri bất giác ngoan ngoãn gật đầu.

“Còn gật đầu?” Quả nhiên, người đàn ông không có ý tốt trừng mắt với cô, hỏi: “Vậy là muốn vượt tường?”

Người này là kiểu gì thế? Cô lập tức lắc đầu.

“Tiểu ngu ngốc.....” Quan Chi Nghiên buồn cười, cuối cùng hết giận. Hắn đưa tay vò loạn mái tóc ngắn của cô lên rồi mới ôm vào lòng, nắm lấy tay trái của cô đeo lên một chuỗi vòng tay có hình bông hoa của Tiffany. (hãng Tiffany&Co.)

Niên Nhượng Nhượng vừa bị hắn làm cho hoảng sợ. Bây giờ bị dáng vẻ dịu dàng hiếm thấy của hắn khiến cho thụ sủng nhược kinh, oan ức trong lòng đều biến thành nước mắt, toàn bộ đều lau trên áo vest của hắn.

Hắn vẫn im lặng cười, không để ý chút nào. Có lẽ chỉ cần là cô, hắn chấp nhận vào sinh ra tử. Cho tới giờ hắn chưa từng tin vào tình cảm chẳng sợ từ nay hai bàn tay trắng, vạn kiếp bất phục, hắn cũng cam chịu trăm luân, loại tình cảm này, nghe nói tên là tình yêu.

Người đàn ông tâm tư phức tạp, loại đơn thuần như Niên Nhượng Nhượng lúc này chưa phát hiện một chút nào. Cô một lòng chờ mong hắn ngủ một giấc thật ngon, an toàn, bởi vậy càng ra sức thuận theo.

Hôm nay Quan Chi Nghiên không giống thường ngày đối phó khó khăn. Sau khi tiết ra trong cái miệng nhỏ nhắn của cô một lần, liền ôm cô đi vào phòng tắm, cùng cô tắm nước ấm, thơm ngào ngạt. Sau đó bọc cô vào một chiếc khăn tắm lớn mềm mại, thoải mái đi đến giường.

Cô nửa tỉnh nửa mê, nằm trên chiếc giường ấm áp, dễ chịu, lập tức mơ mơ màng màng xoay người ngủ.

Lưỡi người đàn ông dịu dàng liếm dọc theo bờ vai trắng tuyết tới sau gáy, ý xấu mà trêu chọc, mỗi cái hôn đều lưu lại một dấu màu đỏ nhạt như bông hoa nhỏ.

“Ha, buồn..... Không cần.....” Cô ưm một tiếng, giọng nói mềm mại, ngọt ngào mang theo vẻ buồn ngủ. m cuối phát ra có vẻ ngứa thớ, người đàn ông nghe được, nháy mắt bụng dưới liền căng cứng.

Hắn nằm nghiêng ở phía sau cô động tay động chân, bàn tay vỗ về bầu ngực đầy đà, vật cứng nóng rực lại nhẹ nhàng để ở mông xinh

Đôi môi nóng bỏng tham lam tiếp tục hôn vai cô, dọc theo đường cong bờ vai, dần dần hướng đi vòng quanh..... Đến chỗ nào, đều lưu lại dấu hôn.

“Không được ngủ.” Thanh âm trầm thấp, gợi cảm như thế, hơi thở ở bên tai đốt nóng như thế. Hắn ngậm lấy vành tai mềm mại, xinh xắn, bá đạo ra lệnh.

“Ưm.....” Niên Nhượng Nhượng đang buồn ngủ, lời nói không rõ. Bàn tay trắng nõn theo bản năng túm bàn tay đang xoa bóp ngực mình, không rõ vì sao hắn không inh ngủ.

Mùi nam tính dương cương tràn bao phủ cô, bàn tay to phẳng phất mang điện như có như không.

Thân thể của cô ở dưới tay hắn bị biến thành một đóa hoa hồng nhạt, làn da màu tuyết trắng bị nhiễm thàng từng mảng màu hồng, nở rộ. Tay của hắn đang ở nơi cấm địa tư mật mềm mại của cô cố ý nhào nặn chuẩn bị.

“A..... Không cần.....” Cô đẩy cánh tay đang làm bậy của hắn.

“Nhược Nhược..... Bảo bối.....” Giọng nói từ tính, nỉ non tên cô, dễ dàng chế ngự tay nhỏ bé đang phá rối của cô. Quan Chi Nghiên lật ngửa cô ra, đặt ở dưới thân, cử động thân tiến vào thân thể của cô, thật chậm tiến vào mật huyết ấm áp, xiết chặt làm người ta phát cuồng...

“Ôi..... Đau quá.....” Niên Nhược Nhược bị đau làm cho tỉnh ngủ, nhú mào, cảm giác bị xé rách, đau đớn giữa hai chân làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt trắng bệch, đang muốn hô đau, cái miệng nhỏ nhắn lại bị hắn hôn sâu, lưỡi cũng bị quấn lấy, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Cô mờ mờ nhễ nhại mở mắt ra, đập vào mắt là mình hoàn toàn trần trụi cùng người đàn ông kia ở một chỗ.

“Chịu một chút được không?” Hắn buông tha đôi môi bị hôn đỏ bừng, nhìn thẳng cặp mắt còn mang nghi hoặc, thấp giọng ôn nhu nói, đồng thời nâng đùi cô lên, thông thả mà lại kiên quyết xâm chiếm!

Đang lúc ngây người, đau đớn từ mật huyết mềm mại so với lúc này còn dữ dội hơn, “nữ tính” tràn ra, kích thích toàn bộ dây thần kinh trên thân thể Niên Nhược Nhược.

“A!” Cô mở to mắt, trong đôi mắt đẹp đều là nước mắt thống khổ, đau đớn khó có thể tưởng tượng làm thân mình bé bỏng căng thẳng, cong lại như một cây cung, lửa nóng của hắn to lớn giống như một thanh đao sắc, đang một tắc một tắc thâm nhập vào thân thể của cô. Tuy rằng thông thả lại không chút do dự.

“Không cần..... Đau quá.....” Nước mắt trong suốt thuận theo khóe mắt chảy xuống, cô hít thở, ngón tay nắm chặt hai cánh tay của hắn, xót thương cầu xin.

Trước đây, hắn vẫn thường hôn khắp người cô, sau đó đem đi tắm nước lạnh. Cô không phải không biết gì, rõ ràng thời gian một năm nhẫn nại của hắn, trong mắt cô đều thấy, kinh hãi run sợ đoán hắn đại khái là muốn chờ cô sau khi tròn mười tám tuổi sẽ ăn cô luôn. Nhưng là thể nào cũng không nghĩ tới, một ngày thể này nhưng lại đến trước thời hạn mà không hề báo trước!

“Ngoan, đừng lộn xộn, một lúc sẽ ổn thôi.” Quan Chi Nghiên tóm lấy tay nhỏ bé của cô đặt ở trên gối, mắt hiện lên lo lắng hiếm thấy. Một bàn tay to khác nâng cao thắt lưng của cô, dương cương rắn chắc cùng bụng mềm mại bằng phẳng của cô gắt gao, chặt chẽ không hề có khe hở cũng cho cô nửa điểm lui.

Chương 6:

Về tình dục, nam nhân Quan gia có một loại bản năng tàn sát bừa bãi. Giờ phút này, hắn gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn còn ướt át của cô. Môi hôn phủ lên toàn thân rồi vuốt ve những vùng mẫn cảm của cô, hai bầu ngực săn chắc, vòng eo mảnh khảnh, cánh hoa non mịm... Muốn cho cô giảm bớt đau đớn khi phá thân, nhưng trong lòng lại phản kích vì phản ứng của cô càng vội vàng muốn nhiều hơn nữa, không nghĩ chờ đợi một giây

“A..... Xin anh đấy, mau rút ra, tôi không muốn.....” Niên Nhược Nhược không dám lên tiếng khóc lớn, cắn môi, đôi mắt đầm lệ sương mù mà cầu xin.

Khóc là bởi vì thân thể đau quá, thứ hai khóc là vì sự trong sạch của mình thực sự đã kết thúc. Trong tiềm thức, cô luôn luôn hi vọng một ngày nào đó Quan Chi Nghiên sẽ mất đi hứng thú với mình, ít nhất còn có thể mang sự trong sạch mà rời đi, mà lúc này, một chút ảo tưởng cuối cùng cũng tan biến.

“Thả lỏng, cô nhỏ quá.....” Quan Chi Nghiên thở dài, hắn cũng không dễ chịu. hoa huyết của cô vừa nhỏ lại vừa chặt. Vừa tiến vào liền siết chặt khiến máu toàn thân hắn sôi trào.

Vật cứng rắn của hắn chậm rãi toàn bộ chìm vào trong cánh hoa xinh đẹp, nữ tính. Của hắn thật lớn, vừa nóng, vừa cứng lại nổi gân lên, đem nơi riêng tư nhỏ hẹp căng ra, cuối cùng đâm thật sâu tới tận cùng hoa tâm.

Hắn rút ra, mang theo lạc hồng; Lại đâm vào, rút ra lại đâm vào, bị tường thành mềm mại trong cô bao vây, khoái cảm khó có thể nói lên lời. Mỗi một lần sát nhập đều làm hắn xúc động không thể áp chế, không

không chế được thâm nghĩ đem cô gái dưới thân, toàn bộ nuốt vào bụng.

Bên dưới căng chặt, cô gái khó chịu rên rỉ, khẽ nấc lên. Tiếng thở hổn hển, nóng rực của người đàn ông cùng âm thanh ái muội của thân thể va vào nhau, làm cho người ta đỏ mặt, thật lâu cũng chưa ngừng lại.

Nhíu hai hàng mi lại, Niên Nhược Nhược nhắm chặt mắt, khóc thút thít, cảm giác mình lại bị hấn xoay người lại. Vòng eo mỗi nhừ, vô lực được khủy tay mạnh mẽ ôm lấy. Hấn nâng hông cô lên, không cho phép cự tuyệt, đem bộ phận cường hãn từ phía sau tiến vào trong cơ thể cô, thật sâu, dùng sức đoạt lấy mà tùy ý muốn cô.

Đêm nay nhịn quá khó khăn, cô bị hấn làm cho toàn thân đều đau nhức, nơi riêng tư sưng đỏ một mảnh, cho dù là từng có nhiều lần cao trào, nhưng bởi vì thời gian hoan ái quá lâu, cô mệt mỏi đến ngay cả ngón tay đều nâng không nổi.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đầm mồ hôi vùi vào gối, hàm răng gắt gao cắn môi, kiên quyết không phát ra âm thanh gì. Trải qua một đêm dạy dỗ, cô cuối cùng hiểu được nếu mình kêu thanh âm càng lớn, người đàn ông sẽ càng mạnh hơn, càng thêm dũng mãnh hung hăng ép buộc cô, vô tâm “Trợ trụ vì ngược”, kết quả thì chịu khổ vẫn là chính cô.

Người đàn ông nhận thấy cô không nói gì, phản kháng rất nhỏ. Bàn tay vung lên, đem cô khóa chặt không tha, cái gối bị ném tới dưới giường. Không hề đè lên thân thể cô, mà là ôm lấy cô, làm cho thân thể hai người mồ hôi ướt đầm hoàn toàn dán chặt vào nhau, bàn tay to như có điện ra sức tàn phá, vừa nhào nặn vừa bóp, yêu thích không buông tay, làm cho bầu ngực cô bị đau nhức không thôi. Hơn nữa, hấn lại vùi đầu ở vai cô, há mồm cắn cắn cái cổ trắng trẻo của cô

“Ưm..... Không cần!” Hai chân cô bị bắt tách ra ngồi trên hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn vô lực ngửa ra về phía sau, tựa vào trên vai người đàn ông. Mái tóc lay động, hư nhuyễn vô lực, tùy theo luật động giao triền, phát ra âm thanh giọng mũi nhỏ ngọt êm tai, giống như mèo con đang làm nũng trong lòng chủ nhân.

Quan Chi Nghiên nghe được, cảm thấy ngứa ngáy, đỡ vòng eo của cô, nâng lên rồi lại hạ xuống, lực đạo càng ngày càng mạnh. Dục vọng vừa mới rút ra, liền hạ xuống, tiến vào thật sâu. Cửa hoa huyết hơi có vẻ sưng đỏ, khó khăn nuốt lấy vật to lớn của hấn. Mỗi một lần sát nhập đều mang đến cảm giác mất hồn. Vật thô cứng, nóng như lửa luôn kêu gào, không đủ, không đủ! Còn muốn sâu hơn, sâu hơn mà chiếm hữu...

“A...” Toàn thân cô đều nổi lên màu hồng, hai mắt nhắm lè mè lè. Khi cô đến cao trào giống như ở trong cơn cuồng phong, lốc xoáy gào thét, rốt cục không nhịn được ngẩng đầu lên, run run mà nức nở ư ư, a a.

Thân mình cô run rẩy, tựa hồ ngay cả linh hồn đều rơi xuống. Trong khi ngất đi vì kích tình, cô hoảng hốt cảm giác được người đàn ông cũng bắn ra nhiệt tình.

“Nhược Nhược, Nhược Nhược.....” Hấn dùng lực ôm chặt cô, không ngừng hôn lên môi cô, ở bên tai cô thì thảo kêu tên của cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng, yêu thương, dường như cô là vật vô cùng quý giá, được cất giấu trong lòng bàn tay...

Quan gia ban đêm rất đẹp, cảnh liễu rủ xuống, ánh trăng như nước, có vẻ yên tĩnh mà xinh đẹp.

Trong thư phòng lầu 4, trên sofa, có một bóng dáng nho nhỏ, đáng thương.

Thân hình nhỏ xinh đang mặc một bộ váy ngủ ren màu trắng sữa, hai tay ôm đầu gối, trước mặt là vài cuốn sách tiếng Anh và tự điển được bày trên bàn trà. Ánh mắt khi thì nhìn chăm chú, thâm đọc từng từ trên sách giáo khoa tiếng Anh; Khi thì khần trương mà nhìn về phía cánh cửa gỗ kiểu Châu u đang đóng chặt.

Rất nhanh, cửa từ bên ngoài bị đẩy ra, người đàn ông cũng mặc đồ ngủ, hai cánh tay ôm trước ngực, ung dung mà dựa ở cánh cửa, lạnh lùng nhìn cô.

Trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, thân hình bé bỏng theo bản năng lui vào trong ghế sofa.

“Không buồn ngủ sao?” Thanh âm lạnh lùng hỏi.

“Không, tuyệt không buồn ngủ.”

“Ồ trong này làm gì?”

“Ôn tiếng Anh.” Cô chạy nhanh cầm sách giáo khoa trên bàn trà dương dương tự đắc, thấy cách kỳ thi đại học không bao lâu, học sinh nào cũng mơ ước thi đậu đại học, huống chi là cô? Kể từ sau khi Quan Dạ Kỳ bỗng nhiên nổi tiếng, cô bắt đầu cố gắng vùi đầu vào học, thật lâu không ngồi vào vị trí thứ nhất đếm ngược.

“Vất vả như vậy làm gì? Thi không đậu cũng đâu có sao.”

Lời nói của Quan Chi Nghiên đúng là không coi cô ra gì.

“Tôi mệt.” Về mặt người đàn ông thoát nhìn một bộ dáng rất mệt mỏi.

“Vậy anh ngủ trước đi...” Cô nghe vậy mừng rỡ, hẳn mệt như vậy, tối nay sẽ không quấy rầy cô? Để cho cô học suốt đêm.

“Không học nữa, đi ngủ.” Hắn đánh gãy lời cô còn chưa nói xong, vô tình đi tới, đập tan kỳ vọng của cô.

Trong hành lang thật dài, có một thân ảnh chút trưởng thành, kéo tay của cô bé nhỏ nhắn, không bằng lòng về phòng ngủ.

Từ sau khi bị Quan Chi Nghiên “sói nuốt hổ yết” ăn, hơn nửa năm này tiểu thư Niên Nhược Nhược mỗi lần học trễ, đều sẽ bị như vậy, bị bắt lên giường, kịch liệt làm tình, ôm nhau ngủ... Cô thật sự là không hiểu, hẳn mệt nhọc thì tự mình đi ngủ là được rồi mà! Làm sao vẫn kéo cô cùng ngủ chứ? Có cần “tương thân tương ái” như vậy không?

“Không phải anh... buồn ngủ?” Quả nhiên, cô nhìn bàn tay đang cởi váy ngủ cô.

“Làm xong thì ngủ.” Hắn nói như là chuyện tất nhiên.

“Nếu thật sự buồn ngủ.....” Cũng không cần miễn cưỡng chứ?

Ngón tay mảnh khảnh nhanh chóng nắm chặt vạt áo váy ngủ, làm sao có thể tránh được kiếp nạn này.

Quan Chi Nghiên người này tuyệt đối có hai mặt, mở cửa, dáng vẻ đường đường ra khỏi phòng, đối bất cứ sự tình gì cũng đều làm không được; Nhưng là một khi đóng cửa lại, sẽ thấy hắn không phải là nam nhân thanh tâm quả dục.

Ăn thì coi như xong, nhưng cho dù ăn, cũng ăn hơn nửa năm rồi, hắn cũng không ngán sao? Niên Nhược Nhược cô không phải có mị lực lớn như vậy chứ!

“Làm xong sẽ ngủ rất tốt.” Người đàn ông về mặt nghiêm chỉnh nói, hai tay cũng không đứng đắn nhanh chóng đem cô cởi sạch.

Ồ ha, nói cũng hay quá nha! Làm xong hội ngủ rất tốt, cách một ngày làm cho thất lưng cô đau nhức, thiếu chút không lết nổi xuống giường.

“Ôi!” Cô bị hắn thực sự lấp kín miệng, tay nhỏ bé cũng bị khóa chặt, chân dài rắn chắc cũng chen vào giữa hai chân cô.

Người đàn ông chậm rãi, rõ ràng thoát nhìn không vội vàng, làm sao trên giường luôn gấp gáp như vậy? Niên Nhược Nhược thở hồng hộc mà nghiêng đầu nhỏ, ngăn cản nói: “Chờ một chút, được không?”

“Hử?” Hắn nhăn mi dừng lại, sắc mặt không tốt, vật nam tính nóng rực vẫn để ở giữa nơi non mềm của cô, không an phận muốn đi vào bên trong.

“Thầy giáo hôm nay hỏi tôi muốn thi trường đại học nào.”

“Chọn một trường trong thành phố là được.” Hắn rất nhanh thay cô quyết định.

“Tôi sợ thi không đỗ...” Cô nhỏ giọng nói.

“Thi không đỗ cũng không sao.” Hắn lại không muốn cưới tiến sĩ hay một sách.

Niên Nhược Nhược chán nản, cô không phải tiểu thư nhà có tiền, cô chỉ có thể dựa vào chính mình. Đại học thành phố, điểm trúng tuyển không thấp, cô không chắc sẽ đỗ, có trường chắc chắn thì lại ở ngoài huyện thị, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể hiểu, Quan Chi Nghiên không bao giờ đáp ứng cho cô.

Ai oán thở dài một tiếng, cô vốn không phải đối thủ của hắn.

Ở trên giường người đàn ông trước sau như một, như sỏi, như hổ tiếp tục hưởng thụ bữa ăn ngon. Ngang ngực hôn ngẫu lấy đôi môi anh đào của cô, thấy cô thở hổn hển mới buông ra, đầu lưỡi lại liếm dọc theo từng đường cong cơ thể, đến bộ ngực đầy đặn lại liếm lại mút. Cuối cùng hôn lên một cái đóa hoa nhỏ nhắn khác giữa hai chân cô, muốn làm cho chất lỏng thơm mát từ trong cơ thể cô chảy ra nhanh một chút.

“Không cần.....” Niên Nhược Nhược vẽ mặt đỏ bừng, xấu hổ đến lấy tay che khuôn mặt nhỏ nhắn lại, thân thể vận vẹo, muốn chạy trốn.

“Cô lâu ướt quá, ta không chờ được.” Hắn nâng cặp mông trắng mịn lên, đầu lưỡi linh hoạt tách hai cánh hoa, thấy khe hở hẹp, tham lam tiến vào huyết khẩu phần nộn.

Lời nói và hành động tình sắc như vậy làm cho Niên Nhược Nhược càng thêm ngượng ngùng, cô lại không tình nguyện làm cái việc nam nữ hoan ái này, nhưng cũng đã hiểu được việc đời, dần dần thân thể càng ngày càng mềm yếu, giữa hai chân cũng có chút ẩm ướt.

Thấy cô thích dần dần thích ứng, Quan Chi Nghiên lập tức đổi động tác, bàn tay nhấc hai chân cô lên, cúi người, thẳng lưng, bỗng chốc liền vọt đi vào.

“A!” Cô khẽ kêu ra tiếng, cảm giác nơi riêng tư của mình có một mảnh lửa nóng, miệng huyết nhỏ hẹp siết chặt vật nam tính to lớn, căng cứng, cô khó có thể chịu được.

Người đàn ông này nhiệt độ cơ thể bình thường luôn hơi lạnh, lúc này lại rất nóng làm cô toát ra một tầng mồ hôi. Thân thể tuyết trắng theo tốc độ va chạm dừng mãnh của hắn, bộ trắng cũng phập phồng lên xuống, tạo nên một trận sóng mê người...

“A Nghiên..... Đừng nhanh như vậy..... Ừm..... Sâu quá.....” Cô cảm thấy mình sắp bị đâm thủng rồi.

Quan Chi Nghiên nheo mắt, đem vật to cứng đâm càng sâu, chôn ở trong hoa huyết đầy nước, chậm rãi cọ xát, tùy ý ép buộc, làm nhiều kiểu mà muốn cô.

Hắn chính là một ngọn lửa, muốn đốt cháy cô, mà cô ở trong lòng hắn chỉ có thể rên rỉ, hổn hển, trong đầu cũng không nghĩ được chuyện khác.

Khôn khéo như hắn, làm sao không hiểu tâm tư của cô? Thi đậu đại học tốt, tương lai có thể tìm công việc tốt, có thể quang minh chính đại rời đi, không dựa vào Quan gia nữa, không cần làm theo ý hắn, thậm chí còn vọng tưởng dựa vào dịp thi đại học để bỏ chạy.

Nói nha đầu kia ngốc, thật là rất ngốc, có người bên gối như hắn vậy mà không biết dựa vào, còn mơ tưởng thoát khỏi hắn cao chạy xa bay.

Nhưng kỳ thực, cô cũng không ngốc, “cầu người không bằng cầu mình” đạo lý này sớm đã hiểu. Người rảnh rỗi dựa vào Quan gia ăn cơm không tính là ít, cuộc sống quá quán an nhàn hưởng lạc phú quý, có người nào nguyện ý từ đám mây mà rơi xuống mặt đất? Lại đi tới cuộc sống bản cùng? Tuổi cô còn trẻ, mà có ý nghĩ như vậy cũng đủ khiến hắn nhìn cô với ánh mắt khác.

Vấn đề là, cô cho rằng hắn sẽ buông tay sao?

Hắn sẽ không buông tay. Sau khi công bố danh sách thi đậu đại học, khi biết được mình dốc hết sức lực mới thi đậu một trường đại học nhưng trường đó lại từ chối nhận mình vào học, thì ngay lập tức Niên Nhược Nhược hiểu được ý tứ của Quan Chi Nghiên.

Nô dịch vô vẫn chưa đủ sao? Từ năm mười sáu tuổi, sau khi trở thành vị hôn thê của hắn, cô liền ngoan ngoãn nghe lời hắn, theo hắn an bài mà đi học. Sau khi tan học về nhà tiếp tục thay hắn làm ấm giường, trung thành với cương vị nô tì....Đã bao nhiêu năm rồi...

Những lời đồn đa khó nghe hơn nữa cô cũng đều nghe qua, chuyện tình lại ủy khuất cô cũng đều thỏa hiệp, chỉ chờ mong sớm ngày thoát ly bế khổ.

Những lời đồn đại khó nghe hơn cô cũng đều nghe qua, chuyện đính hôn cô cũng ủy khuất thỏa hiệp, chỉ mong sớm thoát khỏi bế khổ

Đứng ở trước Ủy ban, Niên Nhượng Nhượng nhìn chăm chú vào cao ốc trang trọng kia, tim đập thành thịch, muôn vàn suy nghĩ trong đầu.

Quan Chi Nghiên không ở đây, hẳn đang đi gửi xe, ở chỗ này không ai biết cô, như vậy có thể chạy trốn không?

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, hai chân cũng nghe lệnh hành động. Cô xoay người, nhấc chân bỏ chạy về hướng ngã tư đường đang đông nghịt, rất nhanh thân ảnh bé bỏng biến mất trong biển người.

Àm Quan Chi Nghiên từ bãi đỗ xe đi ra, phát hiện cô gái nhận lệnh đứng chờ ở đây đã biến mất, lo lắng, kinh ngạc cùng với một cổ hơi thở lo âu hồi lâu không thấy nháy mắt tập kích hẳn.....

Trước cửa Ủy ban cô trốn mất dạng, căn bản có thể thành công chạy thoát. Bất quá sau ba giờ ngắn ngủn, trong khi vẫn còn mờ mịt trên lối đi bộ, không biết nên đi con đường nào, cô đã bị cảnh sát tiên sinh mời lên xe!

Trải qua chuyện này, Niên Nhượng Nhượng mới hiểu rõ thế lực Quan gia rốt cuộc mạnh như thế nào. Trước kia chỉ nghe được chút ít thôi, lần “không cẩn thận lạc đường” này của cô, không chỉ có rất nhiều cảnh sát tham gia tìm kiếm, thậm chí vài bang phái đều âm thầm tham gia chuyện này. Rất nhiều xe tiến hành lục soát trong phạm vi mấy kilomet, cho đến khi phát hiện cô ở bên lề đường.

Ý tứ nói đúng là, trước kia không có lá gan đào tẩu, nhưng lại lựa chọn chính xác, cô vô cùng hoảng sợ mà trốn ở trong xe Quan Chi Nghiên, lén lút nhìn người đàn ông lái xe bên cạnh.

Từ lúc hẳn đi vào cục cảnh sát, dẫn ra ngoài, cô đã biết bản thân mình chết chắc rồi, hẳn sẽ không bỏ qua cho cô...

Càng nghĩ càng sợ, Niên Nhượng Nhượng bắt đầu rơi nước mắt.

“Không được khóc!” Quan Chi Nghiên không tỏ vẻ giận giữ, nhưng lại hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Khóc cũng không cho khóc, có phải muốn có lấy cái chết nhận tội không? Niên Nhượng Nhượng cắn cắn môi dưới, không dám khóc thành tiếng, nhưng nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt, không nghe lời mà cứ từng giọt từng giọt rơi xuống.

8. Chương 08

Người đàn ông sắc mặt xám xịt dừng xe ở một nơi vắng vẻ hẻo lánh, quay sang nhìn cô, môi mỏng nhếch lên, lạnh như băng phun ra hai chữ: “Giải thích.”

Thật hay giả vậy? Trước khi bị xử tử hình, còn cho cô cơ hội giải thích trước tòa sao?

“Tôi, tôi.....” Cô mở miệng, lắp bắp muốn nói lại không biết nói như nào, lại bởi vì đè nén tiếng khóc quá lâu mà đột nhiên nấc cục một cái, chính mình cũng bị giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt có vẻ vô cùng buồn cười.

Quan Chi Nghiên vừa giận vừa buồn cười mà nhìn cô. Nha đầu này còn có bản lãnh thông thiên, một giây trước có thể làm cho hẳn lo lắng muốn chết, giây tiếp theo lập tức làm cho hẳn đỡ khóc đỡ cười, chỉ cần vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia, cặp mắt to trong veo như nước kia, hơn phân nửa lửa giận sẽ không cánh mà bay.

“Tôi cái gì?” Ngón tay dài vùi vào mái tóc đen của cô. Quay đầu cô lại, cúi xuống, rất gần và nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô trở mắt, nhìn thấy ngọn lửa nơi đáy mắt hẳn, không dám nói gì ngỗ nghịch, chỉ sợ bị hẳn bóp chết tại chỗ.

“Nói” Hơi thở nồng ấm phả vào má cô, hẳn thu lại tức giận.

Sợ chọc tức hấn, cô vẫn là không dám nói lời nào, giương một đôi mắt to rưng rưng nước mắt cầu xin tha thứ mà nhìn hấn. Trái tim Quan Chi Nghiên ôn nhu, chăm chú nhìn đôi mắt kia.

Nhiều năm như vậy, đôi mắt ấy vẫn trong veo, thuần khiết như nước suối, như lần đầu tiên hấn thoáng nhìn thấy nhiều năm về trước.

“Cô không nói, vậy tôi hỏi cô.” Hấn ôn nhu hỏi: “Cô có sai không?”

“Sai rồi, tôi sai rồi.” Gật đầu như già tởm, vì cứu mạng mình, chỉ có thể nhận tội trước rồi giải thích sau.

Quan Chi Nghiên tức giận cũng bị làm cho phì cười, lạnh nhạt nói một tiếng: “Niên Nhược Nhược, cô đúng là chẳng có tiến bộ, cũng không cải thiện gì a!”

Thế nào là không tiến bộ? Người ta rõ ràng là đang chịu nhục.....

“Đừng trách tôi không cho cô nói, bây giờ muốn gì thì nói rõ ra, tôi còn có thể suy xét một chút, chờ chút nữa trở về nhà, đại khái sẽ không có ai nghe cô giải thích, nghĩ kỹ đi nha.” Hấn áp sát vào cô uy hiếp và dụ dỗ.

Vì tìm nha đầu bỏ chạy này, hấn bắt buộc dĩ phải vận dụng ít người có quan hệ với Quan gia, phỏng chừng hiện tại tất cả người ở Quan gia đã biết nhất cử nhất động bọn họ. Trước khi dẫn cô trở về, hấn muốn nghĩ cách đối phó với những người đó như thế nào cho tốt.

Nuốt ngụm nước miếng, Niên Nhược Nhược hoài nghi nhìn gương mặt tuấn tú cách mình càng ngày càng gần. Khi thấy hấn có biểu hiện lạ, lập tức mất nhắm lại, thật lâu sau thốt ra một lời: “Tôi không muốn kết hôn!”

Tốt lắm, càng lớn càng cứng rắn, không chỉ thực tế hành động, còn lấy ngôn ngữ để khiêu khích hấn. Quan Chi Nghiên ngoài ý muốn không hề tức giận, cười cười, mặt ngoài vẫn hòa ái dễ gần như cũ, hỏi: “Sau đó thì sao? Kế tiếp có phải muốn rời khỏi Quan gia không?”

Hả? Không tức giận? Không chửi bới? Niên Nhược Nhược nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt nhắm chặt hé hé mở ra, chăm chú nhìn người đàn ông vô hại đang cười vô cùng thân thiết kia. Hấn rõ ràng đang cười, lại làm cô bỗng chốc rung mình, lẫm lẫm không dám trả lời.

Thấy thế, người đàn ông cười vân đạm phong khinh, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Quên đi, vốn đang nghĩ cho cô cái danh phận, miễn cho người ngoài nói tôi bạc đãi cô, cô lại không muốn, vậy cứ tiếp tục như cũ, tiếp tục làm ấm giường cho tôi là được rồi.”

Lời này là tình hình thực tế, nhưng Niên Nhược Nhược nghe, thực không có tư vị gì, cô gục đầu xuống, trong lòng không biết vì sao lại hoảng sợ. Hấn muốn cùng cô kết hôn, chỉ vì không muốn người ngoài đàm tiếu, mà không phải vì thích hoặc yêu... Lý do như vậy, nghe từ miệng một người đàn ông đã có quan hệ trong hai năm, thật đúng là bị thương.

“Bất quá...” Còn có ngoại lệ? Niên Nhược Nhược vểnh tai nghe.

Một bàn tay mạnh nắm cằm của cô, lực đạo không nhỏ mà nâng cằm cô lên. Năm ngón tay trượt dọc theo cái cổ mảnh khảnh, lại đột nhiên lấy lòng.

Khụ! Đã nói này con người này là người hai mặt mà. Lúc trước còn cười đến rất ôn hòa, giây tiếp theo mặt lập tức biến sắc.

Trước mắt, Quan Chi Nghiên hung tợn trừng cô, tất cả đều là vẻ lo lắng cùng phẫn, hấn bóp cổ cô, mở đôi mắt đen sâu đến không lường, từng chữ từng chữ mà nói với cô: “Niên Nhược Nhược, tôi cảnh cáo cô, nếu cô không tin, dám chơi trò mất tích, cứ việc thử xem, tôi sẽ cho cô biết hậu quả!” Dứt lời, hấn hung hăng hôn lên môi cô!

Không cần cô làm gì tiếp, Quan Chi Nghiên tự mình thực hiện rất nhanh, làm cho Niên Nhược Nhược nhanh chóng biết hậu quả là gì.

Hấn ở trong xe kịch liệt ngang ngược ăn cô một lần, làm cho thắt lưng cô đau buốt, vô lực mà nằm úp sấp trên người hấn, nửa ngày cũng không dậy nổi. Hạ thân hai người còn gắt gao kết hợp. Tất cả dấu hôn trên

thân thể mềm mại đều là hấn lưu lại, hương vị hoan ái tràn ngập trong xe, nghe được những thứ đó, cô mặt đỏ tai hồng.

Đã làm xong, người đàn ông này mặt mày lười nhác, cũng không có vẻ thâm trầm như vừa nãy, bàn tay to thường thức những ngón tay mảnh khảnh của cô, thích thú không buông tay. Sau khi dụ dỗ cô nói cam đoan sẽ nghe lời, vừa lòng hôn hôn cô một cái, rồi lại hôn tới khi bằng lòng mới buông cô ra.

Trở lại Quan gia đã thấy một loạt đại nhân đang đứng chờ. Nhị lão gia tức giận đến đen mặt, Nhị phu nhân âm dương quái khí, Quan Thiên Lệ nói lời châm chọc, ngoài ra còn có cô ba cô sáu, tám bà dì cả, bảy miệng tám lời quở trách: “A Nghiên nha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại nháo thành như vậy? Vừa rồi chú ba cháu gọi điện về, nói cảnh sát Mạch ở cục cảnh sát gọi điện thoại để hỏi ý kiến...”

“Đúng vậy, đứa không có việc gì thì đến Ủy ban nhân dân làm gì? Đăng ký kết hôn à?”

“Vậy tại sao còn đi đến cục cảnh sát, bên ngoài có bao nhiêu phóng viên truyền thông đang nhòm ngó Quan gia chúng ta, chỉ chờ sự việc gì mới, mà hai đứa các người phối hợp thật tốt. Ngày mai trên báo thể nào cũng viết mấy chuyện khó nghe, mau gọi điện cho Đường ca xem nó có dìm được vụ này xuống không!”

“Nhược Nhược, cô rốt cuộc đã đi đâu? Làm xấu mặt mình còn làm xấu mặt Quan gia.....”

“Thấy chưa, tôi đã bảo nha đầu này không được cha mẹ dạy bảo mà, cũng không biết mấy năm nay anh chị chỉ thứ hai dạy dỗ như nào, xềnh một cái, kinh động đến cả Lão thái gia, nghe nói Cửu gia bang Thanh Trúc còn tự mình gọi điện thoại cho Lão thái gia.....”

Một đám người bảy miệng tám lời, nước miếng bay tứ tung, lời nói như mang dao mang súng nhắm đến Niên Nhược Nhược. Nhị lão gia và Nhị phu nhân tối sầm mặt lại, nhìn cô càng ngứa mắt, càng làm Nhị lão gia âm thầm kinh ngạc là, con mình thực muốn đăng ký kết hôn với nha đầu này!

Như vậy sao được? Trước kia đáp ứng cô làm vị hôn thê là tình thế bức người, thật sự muốn vào Quan gia, một đứa mồ côi nào có tư cách?

Niên Nhược Nhược bị trận thế này khiến cho tim run gan sợ, cô bất an cúi thấp đầu, thân mình không tự chủ được lui về phía sau lưng Quan Chi Nghiên.

Đột nhiên, một bàn tay to không vết tích mà vững vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, bên tai nghe thấy hấn nhàn nhạt nói với mọi người: “Sự việc không có gì quan trọng, làm ọi người lo lắng rồi.”

“Nói cũng không có thể nói như vậy, A Nghiên a.....” Quan Thiên Lệ cười the thé: “Lão gia tử bên kia dù sao cũng phải.....”

“Nhược Nhược là vị hôn thê của tcháu, cô cô hấn là đã biết?” Quan Chi Nghiên đánh gãy lời của cô.

Quan Thiên Lệ sững sốt một chút, không tình nguyện nói: “Này thôi..... Nhưng thật ra biết.”

“Vậy được rồi, cô cô hấn là sẽ không so đo với bọn trẻ chúng cháu. Nhược Nhược tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, làm sai cái gì, cháu sẽ thay mặt cô ấy chịu phạt với gia gia.”

“Nói dễ nhĩ, chẳng lẽ cứ cho qua như vậy?” Quan Thiên Lệ uyển chuyển từ chối, không cam lòng nhìn nhìn Niên Nhược Nhược đang không dám ngẩng đầu, “Cô nghĩ không bằng đem giao nha đầu kia cho cô, cô sẽ dạy cho nó biết rõ đạo lý, biết làm đây Quan gia như thế nào cho đúng mực...”

“Không cần.” Quan Chi Nghiên lại đánh gãy đề nghị của cô, yên lặng nhìn mọi người, nói chắc như đinh đóng cột: “Cô ấy là người của cháu, để cháu dạy.” Ngừ khí của hấn nghiêm túc và bá đạo từ trước tới nay chưa từng có, phảng phất như tuyên bố, Niên Nhược Nhược là người của Quan Chi Nghiên hấn, cho nên không cần người ngoài lo lắng, quan tâm.

Niên Nhược Nhược cảm thấy nhiệt độ trong nháy mắt hạ thấp, phát lạnh khắp cả người. Mũi cô cay cay, khóe mắt chua xót, suýt nữa thì nước mắt rơi xuống. Ở trong này, người có thể bảo vệ ình, thì ra chỉ có hấn, thực sự chỉ có hấn.

Quan Chi Nghiên đưa cô về phòng liền bị Nhị lão gia phái người tới gọi đi, nói là Lão thái gia đang đợi. Niên Nhược Nhược một mình đợi ở trong phòng, vừa mệt mỏi lại vừa lo lắng hấn sẽ bị mắng, dần dần mí mắt càng ngày càng nặng, gục xuống bàn bất tri bất giác mà ngủ.

Chờ cô từ trong mộng tỉnh lại, ngoài phòng còn chưa tắt đèn, cô đã bị ôm lên trên giường.

“A Nghiên? Anh đã trở lại.....” Ánh mắt cô nhu hòa, thấy người đàn ông ngồi ở bên giường, ánh mắt lập tức sáng lên, xúc chấn mông lên trở mình đứng dậy, “Anh không sao chứ? Có bị mất không?”

“Cô nằm mơ?” Quan Chi Nghiên không đáp, hỏi lại, bàn tay chấm chấm mồ hôi trên trán cô, con ngươi đen nhìn cô chăm chú.

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Mơ thấy gì?”

“Mơ thấy anh bị xử thật thảm.” Cô cầm tay hắn, nắm chặt không buông.

“Cho nên cô đang lo cho tôi?” Hắn mỉm cười đứng lên, ôn nhu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người kia.

Quan gia không có tình, chỉ có lợi ích, mà cô lại lo lắng cho hắn, quan tâm về mặt lạnh lùng của hắn, còn có thể nhỏ giọng hỏi một câu, có khổ sở hay không?

“Tôi..... Thực xin lỗi.” Cô thẹn thùng gục đầu xuống, cảm thấy việc mình chạy trốn thật sự là một chuyện rất nực cười.

“Không cần xin lỗi, tôi chỉ để ý đến việc cô lo lắng vì tôi.”

“Rất lo lắng nha.” Cô không hiểu ngoài đầu nhìn hắn.

“Phải không? Vậy lấy hành động nói cho tôi biết có bao nhiêu lo lắng, nha?” Ánh mắt Quan Chi Nghiên chợt lóe, suy nghĩ mà nhíu mày, đứng dậy cởi quần áo của mình, ném từng cái xuống giường.

“A Nghiên..... Không cần, a.....” Cô kêu sợ hãi.

Hắn áp đảo cô, rất nhanh cô lột sạch sẽ. Hai thân hình trần trụi hòa vào nhau. Cô đỏ mặt, muốn lấy tay kéo chăn che lại.

Nhưng người đàn ông này rất mạnh mẽ. Bàn tay to tách hai đùi cô ra, thô lỗ vuốt ve hai cái, phát hiện cánh hoa đã ẩm ướt thực vừa lòng, liền động thân thẳng tắp xông vào, nặng nề mà mạnh mẽ, ở chỗ sâu trong hoa huyết tìm được vị trí mẫn cảm kia, bằng mọi cách tàn sát bừa bãi.

“Không cần.....” Toàn thân Niên Nhược Nhược bị luồng nhiệt vọt tới tựa như bị điện giật. Hoa huyết từng đợt bùng nổ, làm cho cô một chút sức lực cũng không còn, chỉ có thể khóc nức nở.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng dưới thân, Quan Chi Nghiên càng hăng hái, dũng mãnh, không ngừng rút ra đi vào đồng thời lực đạo cũng càng lúc càng lớn, cơ hồ muốn đem thân mình bé bỏng kia đẩy tới bên giường. Bắt đầu hắn còn có thể đưa tay đem cô kéo trở về, về sau mỗi lần làm phát hiện bởi vì lúc sắp rút xuống giường, toàn thân cô sẽ căng thẳng mà buộc chặt, ngay cả nơi riêng tư càng siết chặt hơn, đưa vật cực nóng, thô dài của hắn mứt chặt không buông, vì thế mà ý xấu càng đem cô hướng đến bên mép giường.

“A..... Người xấu, người xấu, người xấu!” Niên Nhược Nhược phát hiện ý đồ đáng giận của hắn. Một mặt khóc kêu, một mặt nắm lấy tay đánh hắn, suy nghĩ giây phút thoát ly khống chế của hắn.

“Ngốc, còn muốn hướng chạy đi đâu?” Quan Chi Nghiên một câu hai ý nghĩa mà nói, hai tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực của cô, ngăn chặn cái miệng nhỏ đang muốn mắng hắn kia, hôn rồi lại hôn, không ngừng mứt, hút lấy đầu lưỡi của cô. Dưới thân cũng biến hóa các góc độ hung hăng ra vào, hoa huyết ướt át càng ngày càng mềm mại.

“A.....” Niên Nhược Nhược cảm thấy mình như sắp chết. Thân thể mềm nhũn bị tùy ý đùa nghịch thành các loại tư thế giao hoan. Hai chân mảnh khảnh lại chặt chẽ vòng ngang hông của hắn, một lần một lần bị mang theo cao trào, mà lời nói kháng nghị cũng đều nói không được, chỉ có thể khẽ nhíu cái miệng nhỏ nhắn, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Đến cuối cùng, vì dục vọng mà người đàn ông hai mắt đỏ au dứt khoát đứng ở trên giường, kéo theo cô, từ từ hạ xuống như đóng cọc. Ham muốn cộng thêm trọng lượng thân thể đâm vào chỗ sâu nhất trong hoa

huyết, nhiều lần có thể đâm đến tử cung, cảm giác được cô vô cùng thoải mái, chất lỏng kia cũng giàn giụa chảy ra. Trong không khí hơi thở hoan ái chậm chậm lan đi cùng với tiếng thân thể va chạm.

Cho đến khi hân nhiệt tình bắn hạt giống vào trong cơ thể cô. Trước khi Niên Nhược Nhược lâm vào hôn mê nghe được một thanh âm ở bên tai nói nhỏ: “Ngốc ạ, muốn rời khỏi Quan gia, vậy cũng phải ở cùng tôi, hiểu không? Nếu cô dám đi một mình, xem tôi xử cô như nào!”

Cô tưởng chính mình là nghe lầm, những lời này ý tứ là chỉ hân cũng muốn rời khỏi Quan gia, hay vẫn là uy hiếp cô đời này cũng đừng nghĩ chạy trốn?

Quan gia phú khả địch quốc, chỉ hơi dính đến hôn nhân một chút cũng muốn rời đi? Quan Chi Nghiên cũng không phải thánh nhân, chẳng lẽ sẽ vứt bỏ tất cả rời khỏi nơi này?

Ở đây đã lâu, cũng nghe không ít một số tin đồn. Trong đó có người nói Quan Chi Nghiên không phải do Nhị phu nhân sinh. Sau khi làm xét nghiệm AND lúc hai tuổi mới được bí mật mang về Quan gia.

Niên Nhược Nhược hồi tưởng lại Nhị phu nhân thường ngày đối với hân đều là lãnh đạm, coi thường. Theo năm tháng chẳng những không có thay đổi, thậm chí thái độ thù địch càng kịch liệt. Chỉ vì có thêm một người tranh tài sản với con mình, tất nhiên chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

May mà Quan Chi Nghiên chưa bao giờ tranh quyền đoạt lợi với các anh em. Ở công ty chức vị cũng không cao, nổi bật lại càng không, không giống Quan Chi Đường quá mức cương nghị, gây thù hằn thật nhiều.

Nhưng cô lại nghĩ tới lần đó nghe lén Quan Chi Nghiên cùng Nguyên Thánh Thành nói chuyện, tinh tế nhớ lại, Nguyên Thánh có nói hân và Quan Dạ Kỳ rất giống nhau, rất giỏi bảo vệ bản thân. Biểu hiện bên ngoài của hân không có nghĩa là vô tranh?

Quan Chi Nghiên, rốt cuộc là người như thế nào? Bọn họ ở cùng nhau, hân muốn cô gọi tên hân, làm cho cô nhớ kỹ hân là vị hôn phu của cô mà không phải thiếu gia; Hân mua cho cô rất nhiều quần đẹp và trang sức mà hân cảm thấy thích hợp, ngay cả Quan Chi Quất nhìn cũng có chút tức giận.

Hân thường chê cô là ngu ngốc, nhưng lại kéo tay cô bỏ đi, không cho ai có cơ hội chế giễu cô; Hân nói với những người khinh thường cô rằng, cô là người của hân, để thần dạy.

Không tính là sủng cô, nhưng thái độ bên ngoài kia cũng làm cho bọn hạ nhân không dám tái phạm, làm cho người ta biết, dù cho hân không được coi trọng thì cũng là thiếu gia hợp pháp của Quan gia; Cô dù gì cũng là người của thiếu gia.

Có phải hân cũng thích cô không? Thật là phiền, việc này Niên Nhược Nhược nghĩ không ra, rầu rĩ bỏ cuốn sách trong tay xuống.

Hôm nay là cuối tuần không cần đến trường, sáng sớm Quan Chi Nghiên đã đi ra ngoài. Người đàn ông này hai giờ sáng mới buông tha để cô ngủ, lúc gần đi còn hôn cô đang buồn ngủ gần như phát điên, quấy nhiễu giấc mộng của cô. Thật sự là quá mức nha!

“Cộc cộc cộc”, ngoài cửa, người hầu đang ở gõ cửa, “Nhược Nhược tiểu thư, Nhị lão gia mời tiểu thư đến thư phòng một chút.”

Không phải xảy ra chuyện gì chứ?

Chương 7:

Niên Nhược Nhược đi nhanh theo người hầu đến lầu hai đã nghe tiếng nói chuyện trong phòng, vừa vào cửa, Quan Thiên Lệ đã ở đó cùng Nhị lão gia đang trò chuyện, thấy cô tiến vào họ lập tức ngừng lại.

“Nhị lão gia, cô cô.” Cô lễ phép đứng lại nói, trong lòng lại vô cùng bất an.

“Nhược Nhược a, con giải thích cho ta biết, việc ngày hôm qua A Nghiên đưa con đến Ủy ban làm gì?” Nhị lão gia đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Có phải muốn cùng con đăng ký kết hôn không?”

“Vâng.” Cô thành thật gật đầu.

Thấy cô trả lời như vậy, sắc mặt Nhị lão gia đột nhiên biến đổi, liếc nhìn Quan Thiên Lệ cũng đang hướng ánh mắt về phía ông, lại tiếp tục hỏi: “Vậy vì sao con lại bỏ chạy?”

“Con.....” Cô muốn nói lại thôi, khó xử nắm chặt tay lại.

“Con không muốn cùng A Nghiên kết hôn sao?” Quan Thiên Lệ hiểu rõ vấn đề lên tiếng thay cô: “Con cảm thấy dù là gả cho A Nghiên vẫn là gả đến Quan gia, áp lực đều quá lớn, đúng không?”

Đúng vậy, người nhà Quan Gia xem thường cô, mà A Nghiên..... Không yêu cô.

Nhị lão gia thấy thế thở dài: “Hai năm trước A Nghiên muốn cùng con đính hôn, ta không biết nó tính thế nào, nhưng ta thời điểm đó thật sự là chịu không được sự bức bách của nó đã đồng ý, nay vật đổi sao dời, cũng không cần thiết phải ở cùng một chỗ với con. Con nói đúng hay không?”

Phải nha..... Niên Nhược Nhược yên lặng lắng nghe, ngực tắc nghẹn khó chịu muốn chết, bọn họ muốn bảo cô đi sao?

Trước đây không ai hỏi qua cô có nguyện ý hay không, hiện tại cũng như vậy. Người nhà Quan gia thu nhận nuôi dưỡng cô, mọi quyết định liên quan đến cô họ đều cho là đương nhiên như vậy, cô chỉ có thể vì mang ơn mà hèn mọn đến mức ngay cả lời nói “không” cũng không thể thốt nên lời, thậm chí bây giờ đối với việc từ chối vẫn còn cảm động rơi nước mắt.

Vì sao mà rõ ràng Quan Chi Nghiên đối cô cũng như thế, ấy vậy mà từ trước tới nay cô lại không hề oán giận? Cô nghe lời hấn, chịu sự uy hiếp của hấn, vụng trộm nhỏ giọng oán giận nhiều lắm hai câu, tiếp theo lại tiếp tục ngoan ngoãn nghe lời, tiếp tục để hấn sai bảo.

Chẳng lẽ đây là cô một lòng chịu tổn thương, một lòng muốn bên cạnh hấn? Có lẽ, toàn bộ sự nhẫn nại và nhân nhượng đều là vì cô thương hấn sao?

Niên Nhược Nhược giật mình kinh ngạc, bị chính phát hiện của mình làm cho giật mình! Cô yêu Quan Chi Nghiên? Không thể nào, cô chỉ sợ hấn thôi.

Sợ sự bá đạo của hấn, hấn nói một cô không dám nói hai, e rằng vẫn là sợ hấn không yêu cô.....

Trong lúc ruột gan rối bời, tâm tư vô cùng pháp phồng lo sợ, Niên Nhược Nhược nghe được Quan Thiên Lệ còn nói: “Quan gia chúng ta cũng không muốn bị người khác vu cho tiếng xấu, sau khi giải trừ hôn ước, Quan gia giúp con trừ bỏ gánh nặng tiền học phí và tiền sinh hoạt, còn có thể cho con một số tiền lớn, điều kiện duy nhất là con phải rời khỏi nơi này về sau bất luận như thế nào cũng không liên quan gì đến A Nghiên, con hiểu được ý ta muốn nói gì mà, phải không?”

Nhìn trước mắt chính là cô gái tuổi còn nhỏ, Nhị lão gia liên tưởng tới tương lai sẽ có một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối xứng đôi với Quan Chi Nghiên, đám hỏi này đối với Quan gia và A Nghiên mà nói chỉ có lợi chứ không có bất kỳ tổn hại nào, nghĩ vậy lòng tràn đầy sung sướng.

Niên Nhược Nhược quan sát hai gương mặt trước mắt, trong đầu lại đột nhiên hiện lên vẻ mặt uy hiếp của Quan Chi Nghiên, chần chờ hồi lâu không thốt nên lời.

“Thừa dịp A Nghiên còn chưa trở về, chi bằng con rời khỏi đây hôm nay đi?” Quan Thiên Lệ nhiệt tình thúc giục rõ ràng.

“Con.....” âm phát ra như tiếng muỗi kêu, cô cắn cắn môi dưới.

“Không phải sợ, mọi sự ở đây đều có chúng ta làm chủ cho con, ta an bài cho con rời khỏi đây, thì cũng cam đoan A Nghiên sẽ không tìm thấy con.” Quan Thiên Lệ lo lắng nói: “Cô đang nói chuyện với con đó!”

Hít sâu một hơi, Niên Nhược Nhược cố lấy dũng khí, cuối cùng khúm núm phun ra bốn chữ: “Con, con không dám.”

Không phải không thích, cũng không phải không muốn như vậy, mà là không dám.

Quan Thiên Lệ và Nhị lão gia không đoán trước được phải nhận được một đáp án như vậy, nhất thời có chút giật mình kinh ngạc, giây tiếp theo cả hai cùng đồng thanh hỏi: “Không dám?”

“Vâng, A Nghiên..... Anh ấy sẽ tức giận.” Niên Nhược Nhược chép chép cái miệng nhỏ nhắn, cung kính hướng Quan Thiên Lệ cùng Nhị lão gia cúi thấp mình xuống làm động tác vái chào nói: “Lão gia và cô cô là vì con, Nhược Nhược biết, nhưng là con rất sợ anh ấy tức giận, anh ấy nóng giận thật sự là rất khủng

khiếp, con không thể đổi mặt được..... con thực sự không dám.” Cô vừa nói, trong lòng cảm thấy xót xa hít mũi, sau đó lau nước mắt cúi đầu lui xuống.

Quan Thiên Lệ ghen hòng nhìn trần trối vào cô gái dần biến mất ở cửa, nửa ngày sau mới kinh ngạc hỏi: “Nhị ca, A Nghiên tính tình không phải tốt lắm sao? Nha đầu kia thế nào sợ hấn thành ra như vậy?”

Tính tình A Nghiên ôn nhu, ngày hôm qua ra sức bảo vệ nha đầu kia tư thái xem ra hẳn là rất lo lắng cho nha đầu kia, nhưng cô làm sao có thể nói sợ hấn chứ? Nhị lão gia một chữ cũng không bật ra được khỏi hòng.

Đứa con này, từ nhỏ đã không đoán được tâm ý của nó, hai tuổi dẫn nó đến Quan gia, cho nó một cuộc sống với điều kiện tốt nhất, khi lớn lên lại đưa nó vào học trường đại học tốt nhất, mọi thứ, cái gì cũng đều là tốt nhất, tuy nhiên không lúc nào thấy nó thật sự vui vẻ, chỉ có một lần duy nhất chính là hướng ta mở miệng, cũng chính là cái lần nó muốn gửi nuôi một bé gái mồ côi.

“Nhị ca, ‘thượng hoa quốc tế’ Chu tiểu thư thực sự rất thích hợp, cũng tốt với A Nghiên lắm, Chu tiên sinh cũng có ý muốn cùng nhà chúng ta kết thân.” Quan Thiên Lệ đổ thêm dầu vào lửa nói: “Cơ hội lần này mà bỏ lỡ thì thật là tiếc!”

Thượng hoa quốc tế, thực lực về kinh tế so với Phó gia xem ra là mạnh hơn, nếu dính hôn với họ, có thông gia như vậy chống đỡ phía sau, không phải lão gia sẽ có cái nhìn khác về mình sao chứ?

Nhị lão gia nghĩ đến đây không khỏi lạnh giọng thốt lên một tiếng, tin tưởng nói: “Ta cũng không tin, đến khi cái gì cũng không còn, A Nghiên còn có thể giữ được nha đầu kia lại.”

Có lẽ (như người xưa nói) bởi vì có mỹ nhân cho nên sẽ không cần giang sơn, nhưng ở tại Quan gia ta, việc này sẽ không bao giờ thực hiện được.

Rõ ràng Nhị lão gia đã tính nhầm. Cách chức, mất đi quyền lực cùng quyền lợi, phong tỏa tài khoản, đủ loại thủ đoạn, nhưng vẫn là không uy hiếp được Quan Chi Nghiên.

Sôi hồng bồng không cả hai bên đều chẳng được lợi gì, ngay cả con trai cũng không chừa cho chút thể diện nào, khiến cho Quan Chi Nghiên bước ra khỏi nhà họ Quan với chỉ hai bàn tay trắng, phía sau còn dắt theo một người cũng với hai bàn tay trắng không ai khác chính là đứa con nuôi trong gia đình họ Quan, Niên Nhược Nhược.

Khi trưởng thành thân ảnh vẫn kiên cường mạnh mẽ như trước, hai tay thông dong dứt trong túi quần, chân bước một cách nhanh nhẹn thoải mái.

“A Nghiên.....” Niên Nhược Nhược một bước đi hai bước chạy, mới có thể bắt kịp hấn.

“Hử?” Hấn bước chậm lại, ngoảnh đầu về phía sau, “Không nở đi sao?”

“Không phải.” Cô nhắm chặt đôi mi thanh tú, ngực phập phồng, bày ra một bộ dáng vừa xúc động lại vô cùng lo lắng, đáy mắt vẫn là lộ ra tia quang mang khó có thể tin được, hỏi hấn “Anh thật sự là muốn ra đi như vậy sao?”

9. Chương 09

“Nếu không thì phải làm sao bây giờ?”

“A Nghiên, Nhị lão gia thật sự là rất tức giận mới có thể như vậy, ông ấy cũng không phải thật lòng muốn anh đi đâu, thực ra tôi đi một mình thì.....” Ánh nhìn sắc bén lướt qua, Niên Nhược Nhược lè lè lưỡi, tự động thu lại lời chuẩn bị nói ra.

“Không cần quá cảm động.” Hấn đột nhiên nhếch miệng cười, “Phải nói đến tính ra tôi cái gì cũng đều không có.”

Vậy là có ý gì chứ?

“Nhưng không phải còn có cô sao, nếu thực sự đến bước đường cùng, tôi có thể đem cô bán đi, ít ra thì thu vào cũng được chút ít.”

Cái đồ xấu xa này! Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn trở nên giận dữ, Niên Nhược Nhược chu miệng, liếc trắng mắt.

“Sau này tôi không có tiền thì không còn là thiếu gia nữa rồi, cô theo tôi, cuộc sống sẽ có rất nhiều, rất nhiều cực khổ.....” Hắn một mặt nghiêm túc hỏi: “Bây giờ cô có muốn rời tôi đi hay không?”

“Không!” Cô hoàn toàn không kịp suy xét, lời nói chắc như đinh đóng cột kia tự nhiên bật thốt ra, cuối cùng cô lại còn cam đoan: “Tôi không sợ chịu khổ, tôi cũng sẽ làm thật nhiều việc, tôi sẽ giúp anh!”

“Tốt lắm, cô gái nhỏ ngốc nghếch, tôi đã cho cô cơ hội rồi đó.” Con ngươi đen sáng lên, tâm tình hắn dường như rất tốt, bàn tay to xoa xoa mái tóc ngắn của cô, sau đó xoay người tiếp tục bước về phía trước.

Niên Nhược Nhược ngẩn ngơ, cất bước chạy chậm bắt kịp hắn, đến bên cạnh hỏi: “A Nghiên, chúng ta bây giờ đi đâu?”

Đi tìm chỗ trọ trước, hay là đi tìm nơi làm việc trước? Cô nhất thời nhớ ra một việc lớn, cô ngay cả bằng cấp gì cũng đều không có, xem ra chỉ có thể đi đến tiệm Fastfood xin việc mà thôi!

Mặc dù bắt đầu từ thời khắc này trở về sau, hai người bọn họ trở thành hai kẻ nghèo hèn với hai bàn tay trắng, nhưng là cô đột nhiên cảm thấy trong lòng thật vui vẻ, vui vẻ nghĩ muốn lớn tiếng hát.

Cô thật không nghĩ tới, Quan Chi Nghiên sẽ vì cô mà rời khỏi Quan gia, nếu như bày ra trước mặt hắn là một cái cân tiểu ly mà, bên này là một người địa vị thấp bé không đáng kể đến chính là cô, còn bên khác lại chính là hắn với địa vị cao sang, bên nào nặng, bên nào nhẹ, người sáng suốt nhìn vào sẽ biết!

Nhưng mà hắn lại chọn cô, thậm chí không có đến một tia chần chờ nào, thế cho nên cho đến tận bây giờ cũng không dám tin rằng đây là sự thật.

“Đi thôi, đừng có ngơ ngác như vậy nữa, phải nhanh chút tìm một chỗ nào đó mà đem người bán đi thôi.” Người đàn ông cười, cũng không ngoảnh đầu lại, đưa bàn tay to ra sau, về chờ đợi.

“A Nghiên thật là xấu quá!” Cô không chịu kìm lên bờ nhào về phía hắn, dùng sức nắm lấy tay hắn, lại lấy chân dẫm lên giày của hắn.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng mặt trời màu vàng mang hai thân ảnh một lớn, một nhỏ in thật dài, rồi cuối cùng dần dần biến mất, nhưng bọn họ luôn nắm tay nhau tiến về phía trước, chung quy chưa từng buông ra.

Giờ phút này tại Quan gia, không khí không có tốt được như vậy, cơn giận dữ còn sót lại của Nhị lão gia vẫn còn chưa tiêu, Nhị đại thái duôi lông mày ẩn chứa ý cười, còn lại Quan Thiên Lệ là vẫn hoài nghi.

A Nghiên sao lại có thể mang theo nha đầu kia rời đi chứ? Thật sự là chuyện lạ trong thiên hạ mà, đối với người đàn ông trong Quan gia, giang sơn quan trọng hơn mỹ nhân, nhưng vì mỹ nhân đến cả giang sơn cũng không màng thì chỉ có mình hắn, hắn là đầu óc hắn chắc là bị làm cho choáng váng đến điên rồi chăng?

Lúc này, Nguyên Thánh Thành từ bên ngoài đi vào, xem xét một mảnh bữa bãi trong phòng khách không khỏi cất tiếng kêu: “Cậu.”

“Thánh Thành này!” Nhị lão gia hỗn hển nói: “Con nói xem A Nghiên có phải bị ma ám rồi không? Ấy vậy mà.....”

“Cậu, con thực sự không biết.” Nguyên Thánh Thành lắc đầu, “A Nghiên đã ở Quan gia nhiều năm như vậy, đã từng vì bản thân mình mà tranh giành thứ gì sao? Vì sao Cậu lại ép buộc hắn thành ra như vậy?.....”

“Không tranh giành thứ gì sao? Chẳng qua là không tranh được thứ gì thôi, nó ở bên ngoài chịu cực khổ vài ngày, sớm muộn gì cũng sẽ trở về đây thôi.” Nhị phu nhân lên tiếng, đứa trẻ này, đối thủ mạnh nhất của bà đã đi rồi, xem ra với bà mà nói đây hẳn là một chuyện tốt.

“Đúng vậy, một khi A Nghiên nghĩ thông suốt rồi sẽ trở về.” Quan Thiên Lệ cũng không tin, Quan gia trên danh nghĩa mà nói sản nghiệp nhiều đến mức dọa người, chẳng lẽ còn có người không nghĩ đến việc sẽ thừa hưởng sản nghiệp của Lão gia hay sao chứ?

Nguyên Thánh Thành nghe vậy, đôi lông mày nhướng nhướng lên, nhìn vào mắt Nhị phu nhân, lên tiếng cười nhạo: “Nếu nói A Nghiên đối Quan gia không có hứng thú, như vậy cũng không đúng, mà nói không có dã tâm, thì cũng chẳng phải người đàn ông Quan gia, nhưng thật sự ra tiền của Quan gia A Nghiên còn không để vào mắt, tiền tự hẩn kiếm được cũng đủ tiêu xài mấy đời, huống hồ nếu có tiền thì bất quá một ngày cũng ba bữa cơm, nhưng còn phải lo lắng đề phòng sợ người cướp mất, sống mà như vậy thì chỉ mệt thêm chứ có hứng thú gì cho cam.” Mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên, không biết bản thân mình có nghe lầm hay không.

“Các vị đã từng nghe qua chữ số màu lam chưa?” Nguyên Thánh Thành hỏi.

“Cái đó có phải do một tập đoàn danh tiếng bỏ tiền ra đầu tư phải không? Mấy năm gần đây luôn cần quét các thị trường chứng khoán lớn ở cả châu Á lẫn châu u.” Quan Thiên Lệ tiếp tục nói: “Ta đã từng nghe chồng trước đề cập qua, ông ấy còn nói bên trong người cũng không nhiều lắm, có vẻ như rất thần bí, cho đến nay cũng không ai biết lãnh đạo tập đoàn này rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

“Là A Nghiên.”

Lời vừa nói ra, nỗi khiếp sợ bao trùm bốn phía, sớm nghe như vậy người Nhị lão gia trở nên cứng như đá cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, lúc này mới lên tiếng, “Này, này, việc này sao có thể như vậy?”

“Vì sao không thể chứ? Khi A Nghiên học đại học ở Mỹ thì hẳn chính là khách quen của phố Wall, số tiền lớn đầu tiên mà hẩn kiếm được cũng chính là ở phố Wall này, con từng tận mắt chứng kiến hẩn đem một trăm đô la Mỹ làm thành một trăm hai mươi nghìn đô la Mỹ, năng lực phán đoán của hẩn rất sâu sắc không như người bình thường.”

“A Nghiên không phải học quản trị kinh doanh sao?” Nhị lão gia nói xong lời này không khỏi cảm thấy chính mình thật ngớ ngẩn, có ai quy định là học quản trị kinh doanh không được có ý nghĩ đầu tư tiền tệ đâu cơ chứ?

“Đó là nó lấy tiền công ty chính mình đi đầu tư hay sao chứ?” Nhị phu nhân không dưng tính nói xen vào.

“Nếu mợ đã hoài nghi như vậy, tại sao không cho người đi [tượng thụ] điều tra cho rõ ràng? Chỉ sợ làm thâm hụt tài sản của công lại là một người khác?” Nguyên Thánh Thành hừ lạnh, câu nói chứa đựng nhiều ẩn ý.

Việc Quan Chi Phương mắc nợ làm thâm hụt ngân sách hẩn sớm đã nghe qua, điều này quả nhiên làm cho Nhị phu nhân miệng không thể nói được lời nào nữa, bà tức giận cắn đầu lưỡi, lại không hé răng.

“Cậu, cậu thật sự xem nhẹ A Nghiên, nếu cậu còn muốn đổi đời trong ngôi nhà này, chỉ sợ cũng chỉ có thể trông cậy vào hẩn.” Nguyên Thánh Thành ý tứ sâu xa nói xong liền xin từ biệt rồi rời đi, còn lại đều mang tâm sự, cúi đầu không nói lời nào.

“A Nghiên..... A Nghiên, anh chờ với!” Niên Nhược Nhược tim gan run sợ khi Quan Chi Nghiên sắp bước lên bậc thang phía trước một khách sạn năm sao cao cấp, để ngăn hẩn lại cô từ phía đi tới ôm lấy hẩn.

“A Nghiên, có phải chúng ta rất có chí khí đúng không?”

Tuy rằng đối với hành động của cô bé này trong lòng hẩn thật sung sướng, nhưng là liên quan tới thời điểm đứng ở trước cửa khách sạn, trước mặt bảo vệ cùng nhân viên phục vụ trình diễn tiết mục như vậy làm ọi người mở rộng tầm mắt, Quan Chi Nghiên vẫn là kiềm chế niềm vui, vì thế đưa tay đem cô mang đến phía trước.

“Nơi này không phải là sản nghiệp của Quan gia chứ?” Cô bé con khản trương hỏi.

“Đúng như thế thì sao? Mà không thì như thế nào?”

“Nếu nói đúng, như vậy rất không có chí khí nha.” Cô nhăn mày nhỏ giọng nói, một bên nói còn một bên đánh giá khách sạn kim quang lập lòe đủ sắc cầu vồng của tấm biển hiệu..

“Yên tâm, nơi này không liên quan gì tới Quan gia hết.” Quan Chi Nghiên cười một cái, ôm cô hướng lên trên đi.

“Chúng ta đi vào đây làm gì?”

“Ăn cơm, ngủ.”

“Tôi không cần vào!” Cô sợ tới mức chết sống không chịu nhúc nhích, còn nhỏ giọng nhắc nhở: “Anh có biết không, nơi này đắt tiền lắm đó!”

Kiến trúc nguy nga lộng lẫy, bề ngoài xa hoa lộng lẫy thì không nói tới, nhưng còn diện tích tòa nhà cũng thật là lớn, vừa nhìn thấy liền biết rằng nơi này sang trọng chết người, một tháng lương của người bình thường không biết có đủ ở một đêm ở nơi đẳng cấp cao như thế này không nữa, huống hồ hai người bọn họ giờ đây đều chỉ là hai tấm thân vô cùng nghèo túng.

“Không sao đâu, cùng lắm thì đưa cô xuống rửa chén ở đây là được mà.” Hắc nhếch môi cười, một nửa mang cô bé con cô đi vào khách sạn, quay đầu nhìn lại những người phục vụ bên kia đầu óc còn đang choáng váng hỏi: “Phòng tôi thường ở có còn hay không?”

“Đúng vậy, thưa Lorry tiên sinh, chuyên loại phòng tổng thống, chúng tôi luôn giữ chờ ngài.” Trong khách sạn, người tiếp tân trẻ tuổi cúi mình vái chào hắc rồi đưa hai người bọn họ vào.

Lorry tiên sinh? Chuyên loại phòng tổng thống? Niên Nhượng Nhượng bỗng chốc không còn giấy dựa, cô nghi hoặc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên khó hiểu nhìn hắc.

Quan Chi Nghiên đi qua tiếp cận cô, hướng về phía cánh môi còn đang hoảng hốt của cô hôn một cái, môi mỏng kề sát bên tai cô tà ác tạo nhã nói nhỏ: “khách sạn này tôi cũng có một ít cổ phần, mặc dù cô không cần phải ở lại đây rửa chén nhưng phải hầu hạ tôi cho thật tốt đó, biết chưa?”

Niên Nhượng Nhượng đỏ mặt, tay nhỏ bé véo một bên hông hắc, phun ra một câu: “Cái đồ háo sắc!” Hắc rút cuộc không nhịn được đứng lên cất tiếng cười to.

Đi vào gian giữa của khách sạn mang tên “Hoàng triều”, đặt chính bản thân mình vào trong đó, mới có thể cảm giác được trong này có bao nhiêu là cao cấp, khách sạn tràn ngập ánh sáng lung linh, nhà ăn hiện ra thật tạo nhã, còn có cả mùi vị tỏa ra từ quán bar cùng quán cà phê, phòng hội nghị rộng rãi sáng ngời, và cuối cùng là bể bơi với nhiều cây cảnh trồng xung quanh.

Căn phòng tổng thống xa hoa thoải mái nằm trên tầng cao nhất của khách sạn, không gian rất lớn, có cửa sổ thật lớn nằm sát đất, có thể tha hồ nhìn xuống toàn bộ cảnh lộng lẫy về đêm. Trang hoàng cùng đồ nội thất trong phòng đều phỏng theo phong cách cung đình châu u, đồ vật thì được mạ vàng nạm bạc, bất cứ đồ vật nào cũng đều có giá trị xa xỉ.

Nếu ta nằm trong bồn tắm mát xa này bên cạnh còn có rượu ngon để thưởng thức thì còn có sự hưởng thụ nào hơn chứ?

Trong không khí mang hương thơm say lòng người, Niên Nhượng Nhượng nửa ghé vào một bên bồn tắm trắng toát, toàn thân ngâm trong nước hoa hồng thơm ngào ngạt, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, đỏ bừng mang theo vẻ kiều diễm như sắc hồng của hoa hải đường.

Cánh cửa hoa van trong suốt bị người đẩy ra từ bên ngoài, trên người mặc áo tắm, vừa nói chuyện điện thoại xong Quan Chi Nghiên tiến vào, buồn cười bắt đầu cong chân ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Ngón tay trắng tuyết nâng chiếc ly thủy tinh, lung lay sắp đổ vẫn không chịu buông, ở trong giá đựng thức ăn đặt một món ăn ngon chính là sô cô la, bánh xốp cùng một ít rau dưa salad tươi ngon, trong bình thủy tinh cũng chỉ còn hơn phân nửa bình rượu đỏ, mùi hương nồng đậm xông ra từ miệng bình.

“Cô gái ngốc nghếch này, uống hết bao nhiêu rượu mà thành ra thế này?” Rồi hắc lấy nút đậy chai rượu lại, sau đó thân thiết đưa tay véo véo cái mũi của cô, kêu lên: “Con sâu rượu nhỏ này, tỉnh lại một chút đi.”

Niên Nhượng Nhượng mở mắt, song về mặt mờ mịt, nhìn đến hắc, liền không nhịn được ngây ngô cười khanh khách, “A Nghiên.....; Ôm em.....”

“Rốt cuộc thì bây giờ không biết là ai hầu hạ ai đây?” Hấn khước môi nhẹ nhếch lên, cúi người ôm cô gái bé nhỏ bây giờ trần trụi giống như một đứa trẻ con từ bồn tắm lớn đi ra, thuận tay bắt lấy cái khăn tắm mềm mại, thay cô lau đi bọt nước còn vương trên thân thể mềm mại.

“A Nghiên.....” Say chuẩn choáng cô bé con ngủ được mùi vị của người đàn ông quen thuộc, uốn người vào trong lồng ngực dày rộng và rắn chắc, như làm nũng mà gọi tên hấn.

“Hử?” Hấn đáp lại, ôm lấy cô thẳng hướng phòng ngủ đi vào.

“Em nói cho anh một chuyện này nha.....” Lông mi dày và dài cong lên rồi lại rũ xuống, cái miệng nhỏ nhắn tựa như cánh hoa khẽ mở, âm thanh mềm mại phản phát “Cho tới bây giờ em cũng chưa từng nói chuyện này cho người khác biết.”

“Được rồi, em nói đi.” Hấn đem cô đặt trên giường, kéo lấy tấm chăn mỏng phủ lên người cô, khuỷu tay nửa chống đỡ thân mình, bàn tay to nhu hòa mà chậm chạp xoa nhẹ mái tóc bị hơi nước làm cho ẩm ướt.

“Em không thể nhớ nổi bộ dáng của mẹ em ra sao.....” Cô dừng lại để ý, hưởng thụ sự vỗ về cùng chơi đùa của hấn, miệng nói ra những từ đứt quãng : “Lúc em còn nhỏ mẹ đã bỏ em ra nước ngoài, cậu nói có lẽ sau này sẽ có ngày mẹ sẽ về tìm em rồi dẫn em đi cùng.....”

“Vậy sao?”

“Thực ra, cho tới bây giờ em cũng không oán giận bà ấy nhiều lắm, có thể dường như lúc nhỏ em có trách cứ bà, người khác đều có mẹ..... nhưng riêng em lại không có.....”

“Ừ.” Hấn nhìn vẻ mặt an tĩnh mà ngủ của cô, nghiêm túc lắng nghe, cũng không nói nhiều, động tác trong tay càng uyển chuyển càng mềm nhẹ.

“Đúng rồi, còn chuyện này nữa, anh phải nhớ cho kỹ.....Nhà của ông lão tại vùng nông thôn chúng em ở, nơi đó..... Có một gốc cây dâu thật lớn.” Cô ủ rũ vô cùng, thói quen sợ hãi nhấm thặng trong lòng hấn mà chui vào, cọ xát, mãi cho đến khi tìm được một vị trí thích hợp nhất.

“Phải không?”

“Là như vậy..... Trước kia cậu cho em tiền tiêu vặt, em có nhiều tiền lắm, tất cả đều được em cất trong hộp sắt, chôn ở dưới gốc cây.....” Cô đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt ngấn nước phản chiếu gương mặt tuần tú của hấn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, “Anh không được nói cho người khác biết đâu.”

“Huh.....” Hấn kéo dài thanh âm, nhẹ nhàng mà hỏi: “Vì sao lại muốn nói cho anh biết chuyện quan trọng như vậy chứ?”

“Thật là.” Cô nhăn mày lại, dường như có ý nói hấn không nên hỏi một câu ngu ngốc như vậy, nửa mệt mỏi lại cộng thêm cơn buồn ngủ lập đến cô nhắm mắt lại lần nữa, mềm mại bình yên sau đó vòng tay ôm lấy cổ hấn, ngáp một cái nhỏ, mới chậm chạp nhỏ giọng nói thầm: “A Nghiên..... không giống với người khác.”

Quan Chi Nghiên nghe được, cô nói, hấn không giống với người khác.

“Nếu đã như vậy thì Nhược Nhược..... Anh là người như thế nào với em?” Ở bên tai cô hỏi nhỏ, thanh âm của hấn nhỏ tới mức chỉ phản phát giữa hai người như đây là một bí mật nhỏ của riêng họ vậy, tuy nhiên trả lời hấn lại là một tiếng ngáy nho nhỏ vang lên.

Hấn ôm chặt thân mình nhỏ bé vào trong lòng mình, để hai má cô vùi sâu vào hõm vai thanh tú của hấn, chỉ kém đem cô hòa vào làm một với hấn mà thôi, mà cô lúc này say rượu lời nói lảm nhảm linh tinh, ấy vậy mà lại cũng làm cho hấn vì xúc động mà rơi lệ.

Khi hấn còn nhỏ đã bị đưa về Quan gia, kỳ thực không nhớ nổi dáng vẻ của mẹ ra sao, từ lúc hai tuổi đã bị mang đi mãi cho đến lúc hấn mười lăm tuổi thì hay tin bà đã không còn trên thế gian nà nữa, ngay cả cơ hội gặp lại bà hấn cũng không có.

“Giang Nhã Trúc” tên này thường xuất hiện trong những bộ phim chiếu trên TV, lúc đó bà là một cô gái tuổi vừa mới hai mươi, không có người ở phía sau chống lưng, lại là người đơn thuần không có thủ đoạn, chỉ trông vào vài phân sắc đẹp của mình thì Giang Nhã Trúc thật sự thất bại, hơn nữa lại bị đồng nghiệp là một ngôi sao trẻ đồn ép rất ghê gớm, do đó rất khó cho bà có thể một ngày nào đó trở nên nổi tiếng. Sau

này lại gặp gỡ Quan Thiên Đường, mặc dù biết rõ người này đã có gia đình, nhưng vẫn là người có đầu óc đầu tư phải nói là hô mưa gọi gió không ai khác chính là QƯan thiếu gia, người trong lòng bà, và một thời gian rất nhanh sau đó cũng sinh cho hắn một đứa con trai.

Bà thật khờ dại khi cho rằng, dựa vào sự dịu dàng động lòng người của mình cùng với mẫu bằng tử quý, có thể nắm giữ vị thiếu gia lâm tiên nhiều của này để rồi ông sẽ thuận theo bà, tiền tài, địa vị mà nói từ nay về sau có thể đạt được một cách dễ dàng như trở bàn tay.

Sao bà có thể lường trước được rằng thật sự có thể bước chân qua cửa nhà giàu là một điều không hề dễ dàng chút nào, bà dù phải đòi chết đòi sống cũng không làm Quan Thiên Đường đưa ra quyết định ly hôn, cuối cùng ngy cả đứa con cũng bị ông ta mang đi, bởi vì một câu nói của Quan lão thái gia: “Không phải là người phụ nữ được Quan gia cưới hỏi dằng hoàng thì hiển nhiên không có tư cách nuôi dưỡng cháu đích tôn của Quan gia ta.” Quan Thiên Đường cũng chỉ có thể xem cô giống như là người ngoài mà chăm sóc, rốt cuộc không có cách nào để cô có thể gặp mặt con một lần.

Cuối cùng, cô gái tên Giang Nhã Trúc này thành vật hi sinh cho gia đình nhà giàu có, tuổi chưa đến bốn mươi đã vì uất ức mà mất, giống như ngôi sao băng bình thường lặng lẽ biến mất khỏi thế gian, sự tồn tại của bà thử hỏi có bao nhiêu người biết tới, dù cho có người cảm kích lộ vẻ quan tâm đi nữa, chẳng qua là một nhóm người xem đây như là món tráng miệng sau khi ăn xong, là một đề tài để nói chuyện phím. Cho dù bà đã ra đi, nhưng những kim cương ngoài cửa Quan gia cho dù bà có được vây quanh bởi kim quang thì đối với bà mà nói điều này có cũng được mà không cũng chẳng vấn đề gì, tất cả đều không còn giá trị gì nữa.

Năm ấy mười lăm tuổi, hắn biết được thân thế của chính mình, đồng thời tỉnh ngộ, đáy lòng một mảnh giá lạnh.

Hắn đã hiểu rằng, trong nhà này vì sao mẹ hắn chưa bao giờ dành cho hắn cái ôm ấm áp, chưa bao giờ chịu liếc nhìn qua hắn quá một cái, rồi ngay cả đánh mắng cũng thành một thứ gì đó vô cùng xa xỉ, những gì mà hắn nhận được ngoài coi thường ra cũng chỉ là coi thường.

Đứng ở bên ngoài cánh cửa sắt tự động có khắc hoa của Quan gia trang, lúc tuổi còn trẻ hắn quay đầu lại nhìn xa về phía sân nhà vắng vẻ, chân trời mây đen ùn ùn kéo tới, rồi thì mênh mông mưa phùn, hắn chợt cảm thấy bản thân mình trước sau vẫn chưa từng hòa hợp gì nhiều với gia tộc này.

Hắn quyết định ra đi, du học là một tấm thảm lót đường cho hắn có cơ hội rời Quan gia bay đến nước Mỹ xa xôi, hơn nữa căn bản hắn là một người tài ba cùng với sự trợ giúp của vài người đã điều tra được chuyện tình năm xưa của mẹ đẻ hắn. Nửa năm sau hắn vụng trộm trở lại Đài Trung, tìm được phân mộ của mẹ rồi, đứng ở trước mộ, hắn nhìn ảnh chụp trên tấm bia mộ bày ra một gương mặt xinh đẹp cứ như hắn đã quen biết từ lâu, khiến cho hắn không khóc được.

Sinh hoạt tại Quan gia mười mấy năm, hắn sống giữa lòng thù hận, giữa sự ghen ghét đố kỵ, giữa sự coi thường hắn co học được chút gì chẳng? Học được tranh đấu, học được cảnh giác, học được tự bảo vệ mình, cho dù không có ý muốn đi hại người, nhưng so với người khác sẽ có thể tự lo cho bản thân mình.

Thời thơ ấu, hắn cùng đám người cùng tuổi Quan Chi Hà, Nguyên Thánh Thành, hơn nữa cùng với bảy tám người bà con cùng chơi với nhau, các trưởng bối có vẻ đều vui với việc đưa hắn đến, bất luận là học môn gì cũng đều dành chỗ để học các kỹ năng quản lý tài sản. Bọn họ ở trong một cái không gian cạnh tranh, tranh đoạt, cướp đoạt, không từ thủ đoạn, mục đích chỉ có một, muốn chứng tỏ mình so với những người khác cao hơn một bậc, muốn cho lão thái gia nhìn với cặp mắt khác xưa, nên vì tương lai không xa bày ra trước một con đường quang cảnh sáng sủa.

Vì khắc nghiệt trong thi đua như vậy, cho nên ngay từ đầu hắn chính là người thường xuyên thắng, bởi vậy chiếm được không biết bao nhiêu là ca ngợi cùng tán thưởng, dần dần theo thời gian, cái loại tán thưởng tràn lan này cũng không đặc biệt thật tình tán dương điều này làm cho hắn cảm thấy thật là nhàm chán.

Lúc biết được Quan Chi Hà người bị thua mà bị đại bá lấy dây lưng đánh rất thảm, hắn đột nhiên đối với chuyện như vậy cảm thấy buồn tẻ chán nản phải sinh ra và sống trong cuộc sống như vậy hơn nữa là chán ghét tình hình thực tế, thế cho nên hắn rất muốn là người đi gánh chịu thất bại.

Vì thế thất bại, thảm bại, không hề có lý do, một lần, hai lần, ba lần, như thế như vậy, đối với hắn bắt đầu bình phẩm tiếp đến trừ bỏ tán thưởng bên ngoài đủ loại mùi vị, chế nhạo châm biếm có, châm biếm coi nhẹ cũng có hoặc là giả nhân giả nghĩa mong được tốt ỉnh cũng có. Mà mỗi lúc như vậy, cha của hắn thật tức giận đến sùi bọt mép, mà Nhị phu nhân của ông trên danh nghĩa là mẹ hắn bỗng nhiên thật mẫu thân bỗng nhiên trở nên hòa nhã dễ gần.

Bà so với bất kỳ ai cũng đều lo sợ hắn sẽ trở thành đứa con chính là chướng ngại vật của bà, hắn càng vĩ đại bao nhiêu, bà càng lo lắng bấy nhiêu; Hắn nếu thất bại, bà liền yên tâm.

Cùng một kiểu như vậy, các anh em cùng cha khác mẹ, tuy là những người người tầm thường không có chí tiến thủ, trong lòng cũng không ít người Quan gia tỏ ra ghen tị cùng tính kế.

Tất cả những điều này có nhiều điểm buồn cười! Rõ ràng cùng chung huyết thống, lại đang âm thầm nghiên rằng nghiên lợi, máu chảy đầu rơi, người chết ta sống. Nếu nói, mười lăm tuổi phía trước Quan Chi Nghiên là một điều gì đó vô định, cuộc sống không định hướng run rẩy giữa cuộc đời, thế thì mười lăm năm sau hắn nhất định phải hoàn thành được mục tiêu đặt ra, chính là bầu trời kia, hắn muốn nắm giữ vận mệnh của chính mình, thậm chí còn muốn một vài điều chuyển động theo một trật tự nhất định trong lòng bàn tay hắn.

Mà Quan gia, không thể nghi ngờ gì chính là chiến địa tốt nhất, trải qua hơn một năm học tập, hắn rất nhanh trở lại với cái chiến trường kia, một bên tránh việc thừa kế tài sản của Quan gia, một bên tiếp tục làm ọi người và các thế hệ gọi là thiếu gia yếu đuối không tranh giành.

Quan Chi Phương quảng cho hắn một chữ vị nhỏ muốn hắn bắt đầu làm, hắn không thể chối từ nhận cho người khác vui lòng; Quan Chi Hà cười cô bạn gái mà anh ta quen ở Mỹ, hắn thoải mái nói một tiếng chúc mừng, hắn làm vậy để không bao giờ có điều gì ngăn cản bước đi của hắn, phá bỏ được kế hoạch mà hắn đã đề ra.

10. Chương 10

Nhưng là..... Rũ mắt trông xuống cô bé con không lo không sầu đang ngủ trong lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trước sau như một đều là hồn nhiên ý lại, thế nhưng hắn lại cảm thấy, nếu có thể cùng cô tiếp tục có được cuộc sống bên ngoài như vậy, thì cũng không cần trở lại Quan gia nữa, đúng thật là chuyện không tệ chút nào.

Chỉ sợ, Nhị lão gia, người cha thân mến của hắn sẽ không buông tha cho hắn sẽ dằn như vậy, hắn lại có thể cam tâm tình nguyện đem cơ ngơi mình đã gây dựng nên đưa đến tay người kia sao?

Chương 8

Quan Chi Nghiên thật không có dự đoán sai, sau một hồi suy nghĩ cân trọng Nhị lão gia trước tiên liền tự mình tìm tới cửa đến, nói là muốn dẫn hai người bọn họ trở về.

Với vẻ mặt ảm đạm thê lương của mình, Nhị lão gia than thở nói ra những nỗi khổ tâm trong lòng, lời nói đều chính là đề cập đến ngôi nhà lớn kia đã bức bản thân ông ra sao, rồi những chuyện ý thế hiếp người như thế nào.

“A Nghiên con, Chi Đường lần này thật sự rất quá mức, ‘Gia Tượng’ trên danh nghĩa luôn luôn là sản nghiệp của ta, ông nội con lúc trước là tự mình giao vào tay ta, hắn biết rõ ràng là như vậy rồi mà còn nhất quyết không buông tha, khi mở cuộc họp hội đồng quản trị vậy là hắn lại một lần nữa đề nghị dựa vào số cổ phần nhiều ít trong công ty để lựa chọn chủ tịch hội đồng quản trị, ai mà không biết trong tay hắn hiện có một số lượng đáng kể cổ phần của công ty ‘Gia Tượng’..... Ta thấy hắn là hắn đã có ý nuốt chửng ‘Gia Tượng’ hoàn toàn! Đại ca con thì không trông đợi gì nữa rồi, nó giờ còn đang dính líu tới quan tòa, hiện nay tình hình như thế này con nói xem chúng ta nên có bước đi như thế nào tiếp theo đây? Thôi được rồi, con mau trở lại đi được không?”

Quan Chi Nghiên mặc cho Lão Tử nhà mình giọng điệu tình cảm dào dạt rồi chấn động khi hướng hẳn tình cảm cùng với sự quan tâm hoàn toàn làm như chuyện không hề liên quan tới mình còn có bộ dáng cao cao bắt đầu ngưng trọng. Gặp đứa con không động tĩnh gì như vậy, Nhị lão gia chỉ còn cách phải nhờ đến sự giúp đỡ của một người khác cũng đang có mặt ở đây.

“Nhược Nhược này, con mau giúp ta khuyên nhủ A Nghiên, ta cũng chưa nói nhất định phải chia rẽ các con mà, tất cả đều do Thiên Lệ, đưa ra cái chủ ý không ra gì kia! Ta đồng ý với các con, chỉ cần các con trở về, mọi chuyện đều có thể thương lượng được hết, ngay cả việc nhanh chóng chuẩn bị một hôn lễ thật náo nhiệt cùng vẻ vang cũng không có vấn đề gì, sẽ không làm cho con cảm thấy tủi thân đâu, Nhược Nhược, con luôn luôn rất nghe lời Lão gia mà đúng không?”

“Nhị lão gia.....” Niên Nhược Nhược được thương yêu mà cảm thấy vô cùng lo sợ đứng ở một bên sofa, cầm trong tay một ly trà ngon vừa pha, đi qua đang muốn đưa trà mời Nhị lão gia, nghe xong cuộc nói chuyện này, ngược lại chân tay tự nhiên luống cuống.

Cô khó xử đem ánh mắt hướng về phía Quan Chi Nghiên, người này cũng vừa mới nhàn rồi sửa sang lại chỗ ngồi, thấy cô nhìn qua, liền vẫy tay muốn cô đến bên mình, rõ ràng đối với những lời này cũng không có phản ứng gì lớn lắm.

“A Nghiên.....” Nhị lão gia thấy hai người này không một chút ý tứ nào như vậy, điều này khiến cho ông thật là nôn nóng mà, chỉ còn biết than thở khóc lóc, “Cha biết thực xin lỗi con, thời điểm mẹ con qua đời cha cũng không cho con nhìn mặt mẹ mình lần cuối, nhưng mà cha cũng có nỗi khổ tâm, ông nội con là một người vô cùng lợi hại, ở trước mặt ông ấy cha dám nói nửa chữ không được sao? Nói chi xa, gần đây nhất Chi Quất phải gả vào nhà họ Uông, dù biết rõ ràng rằng tiểu tử họ Uông kia không có gì tốt, nhưng ông nội con lại dồn ép trên đầu cha, cha ngay đến cả một biện pháp cũng không có..... con ơi Lão Tử như cha thật là vô dụng, không có bản lĩnh, giờ đây cha cũng chỉ có một ý nghĩ để lại cho anh em các con chút sản nghiệp mà thôi..... Con cũng biết ông nội con đã từng nói, tương lai chỉ biết sẽ có một người đến kế thừa Quan gia, cha nghĩ rằng nhất định người đó không phải là cha con đâu, đoán chừng các con cũng không có phần đâu, nay chỉ cần có thể giữ lấy ‘Gia Tượng’ không làm cho Chi Đường chiếm lấy thì cha đã cảm ơn trời đất lắm rồi!”

“Đừng nhận thua quá sớm như vậy.” Quan Chi Nghiên nghe xong buổi nói chuyện này, cuối cùng cũng mở miệng, giọng điệu bình thản: “Mặc dù không phải là ông, liền cùng nhau tranh, góp vào vài phần náo nhiệt cũng không có gì là không đúng.”

“Cha sao?” về mặt Nhị lão gia lộ ra một sự ngạc nhiên, hoài nghi con mình có phải cũng giống như Quan Thiên Lệ đưa ra một chủ ý ngu ngốc nào đó hay không nữa.

Niên Nhược Nhược cũng ngạc nhiên không kém, con người Nhị lão gia thật ra không xấu chút nào, sống cả đời với cuộc sống tầm thường không có chí tiến thủ, tính kể với người khác lại không hề tính trước đến điểm quan trọng, bình thường đều là ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, chân thành mà nói thì cũng không dùng sức hại ai, thì đây có chút tài năng, cùng với Quan Chi Đường tranh đoạt, chỉ sợ chỉ có một con đường chết mà thôi.

“Cha đã nhiều tuổi rồi, lực bất tòng tâm!” Nhị lão gia hiển nhiên tự mình hiểu lấy, “A Nghiên, con về nhà cũng về lại công ty đi được không? Chỉ cần con trở về chuyện gì cũng sẽ nghe theo con!”

“Nhược Nhược không muốn trở về.” Quan Chi Nghiên mang quả bóng này nhẹ nhàng quăng cho Niên Nhược Nhược.

Niên Nhược Nhược còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị Nhị lão gia gào to làm cho giật nảy mình.

“Nhược Nhược ơi!”

“Nhị lão gia.....” Niên Nhược Nhược nhìn người nằm đó hảo tâm thu nhận và giúp đỡ chính mình Nhị lão gia này, đột nhiên trong lúc đó cô không đành lòng liền đứng lên, cô tiến về phía trước tiếp cận dán tại Quan Chi Nghiên bên tai nhỏ giọng nói: “A Nghiên, vậy..... Vậy trở về thử xem cũng được mà.”

Quan Chi Nghiên trấn an xoa bóp đôi tay nhỏ bé của cô, hướng về phía Nhị lão gia nói: “Có câu nói ‘không có ở đây, không mưu cầu công việc’, một khi đã muốn con trở về, trước tiên hãy đáp ứng vài điều kiện của

con đã.”

“Không thành vấn đề, A Nghiên con cứ việc nói.” Vừa nghe được lời nói kia trong lòng Nhị lão gia như được thả lên tia hi vọng, ông lập tức tinh thần lên gấp trăm lần.

“Thứ nhất, con và Nhược Nhược lúc nào cũng có thể rời Quan gia mà đi.” A!

“Thứ hai, ‘Gia Tượng’ lập tức mở ra cuộc tuyển chọn hội đồng quản trị, từ tất cả các đồng sự tìm ra một vị chủ tịch mới.”Ồ?

“Thứ ba, Quan gia nợ mẹ con một sự công bằng, con muốn mang phần mộ của bà đến nơi an táng của người thuộc gia tộc Quan gia, được người khác tế bái.”

Cái này đây..... Tuy rằng lão nhân bên kia thật khó mà nói, nhưng ngấm lại tình cảnh trước mắt, Nhị lão gia vẫn là cắn răng một cái, gõ nhíp: “Được, đều nghe theo con!”

Niên Nhược Nhược kinh ngạc nhìn người kia vẫn bày ra một bộ dáng bình tĩnh không hề dao động lại xinh đẹp vô cùng, cảm xúc lên xuống, vốn dĩ không phải là không bắt giữ được con mồi, cũng không phải không muốn làm chúa sơn lâm, mà chính là hần đang chờ đợi thời cơ.

Nếu ngày hôm qua là chịu thua tử thần, thì ngày mai mới có hy vọng được hồi sinh, cô đột nhiên nhớ tới đã từng đọc được câu nói này trong một quyển sách, thật thích hợp với hần hiện nay, hần so với ai đều hiểu khi nào thì thu lại mũi nhọn, cũng so với người khác đều đã tâm bưng bưng, hần sẽ làm mọi người nhìn đến, cẩn thận cùng nhất gan, ẩn nhẫn cùng yếu đuối tất nhiên có sự khác biệt, những điều đó dự áo ột kết quả, hoàn toàn cách biệt một trời.

Tại thời điểm sau khi bỏ trốn hai ngày, Niên Nhược Nhược theo Quan Chi Nghiên lại lần nữa quay trở về Quan gia.

Nhị phu nhân trước sau như một vẫn đối đãi họ với đôi mắt lạnh; Quan Chi Phương ở công ty bị công kích nặng nề; Vu Linh Luân ở nhà vô một mình, mà Quan Chi Khẩu bận tìm luật sư mời rượu để giao thiệp bởi sau khi lái xe anh ta đã đánh bị thương người trong quan tòa, bởi vậy buổi chiều trên bàn cơm chỉ có mấy người.

Đang lúc này, Quan Chi Quất vì phải gả ột tên phá gia chi tử mà tâm tình không được tốt, một thân toàn mùi rượu từ ngoài về, nghiêng ngả lão đảo từng bước tiến vào nhà liền nhìn thấy Niên Nhược Nhược, như mọi ngày, tất nhiên là mang toàn bộ sự bất mãn của mình trút hết lên đầu của Niên Nhược Nhược.

“Cái gì? Niên Nhược Nhược cô không phải đã đi rồi sao? Còn trở về đây làm gì? Có bản lĩnh thì đừng có trở về chứ!” Quan Chi Quất lời nói không suy nghĩ thốt lên: “Liều chết ý lại vào Nhị ca tôi với mục đích gì? Thấy tôi phải gả ột người vô cùng không ra gì như thế này, trong lòng cô đắc ý lắm đúng không?”

“Chi Quất! Trở về phòng đi, uống rượu vào phát điên cái gì?” Nhị lão gia vừa thấy đứa con gái này liền đau đầu phiền lòng.

“Làm sao mà uống nhiều đến như vậy chứ? Mỗi ngày ra bên ngoài uống thành như vậy mới chịu trở về, con không sợ bị ông nội biết được sao? Má Quế, còn không mau đi lấy nước mặt ong lại đây cho tiểu thư.” Nhị phu nhân cũng là đau đầu với đau lòng.

“Con không cần! Các người đều khi dễ con, đừng gả con cho cái loại này căn bã kia!” Quan Chi Quất hỗn loạn ba phần vì men say nhưng bảy phần là vì phần nộ khốc lóc om sòm, trong căn phòng này người khác thì cô không dám mắng, duy chỉ có Niên Nhược Nhược từ nhỏ đã quen bị cô ở trên đầu mà bắt nạt, lập tức mũi nhọn lại chỉ đến hướng cô: “Niên Nhược Nhược! Cái đồ tiểu hồ ly tinh, tôi có chỗ nào kém hơn cô chứ? Vì sao học trưởng Vũ Phong lại thích cô mà không thích tôi? Rõ ràng biết cô đã lên giường với Nhị ca, nhưng cho đến bây giờ sao vẫn còn nhớ thương cô? Vì sao? Vì sao ai cũng đều phải khi dễ tôi? Rốt cuộc tôi đã làm sai chỗ nào?”

Niên Nhược Nhược bị cô mắng một trận té tát như vậy mặt cũng trở nên trắng bệch, ngay cả cơm cũng không dám ăn, chậm rãi buông chiếc đũa xuống.

“Mau ăn hết cơm đi.” Một bên Quan Chi Nghiên thấy vậy liền thay cô gấp một miếng thịt bỏ một bên quan sát cô ăn.

Trên bàn cơm không khí thật ngượng ngùng, Niên Nhượng Nhượng cứng hết cả da đầu, vùi đầu mẫn liệt xúc cơm trong bát, nếu nói cô thật vất vả ăn xong cũng không có gì khác biệt, Quan Chi Nghiên lại cầm lấy thìa thay cô múc nửa chén canh hải sản muốn cô uống uống, Quan Chi Quát đem một màn này thu vào trong mắt, đột nhiên bị thương từ giữa đi đến.

“Nhị ca, anh bắt công!” Giận giữ của cô nổi lên, hô to gọi nhỏ chỉ trích nói: “Anh cũng chỉ có đau lòng cho cô ấy thôi, em mới là em gái cầu anh mà! Anh vì sao lại kém quan tâm em như vậy?”

Quan Chi Nghiên không để ý đến cô, sau khi tận mắt thấy Niên Nhượng Nhượng đem canh uống hết, lúc này mới nhàn nhạt nói: “Chi Quát, vốn ta còn muốn vì hôn sự của em với Uông gia đi tìm ông nội đàm phán, ít nhất có thể đem hôn sự này kéo dài một chút, bắt quá nhìn con người em như bây giờ, hôn sự này không có gì phải thảo luận thêm nữa, thẳng xuống dưới quên kế hoạch này đi.”

“Vì sao?” Quan Chi Quát khiếp sợ không thôi, hoàn toàn ngây dại.

“Em ở nhà mẹ đẻ lại không học được chút phép tắc nào, vậy thì hãy đến nhà chồng mà học đi.” Hắn nói xong liền đứng dậy, kéo người trẻ tuổi cũng đang giật mình là Nhượng Nhượng đi lên lầu.

“Nhị ca, Nhị ca, em không muốn cùng Uông Thiếu Vũ kết hôn, em không muốn..... Oa.....”

Quan Chi Nghiên mắt diếc tai ngơ, cũng không cho Niên Nhượng Nhượng quay đầu, thượng lầu 4, bọn họ đến thư phòng chuyên chú làm việc của mình, một người xem tài liệu, còn một người thì làm bài tập, đúng 10 giờ, rửa mặt sau đó lên giường đi ngủ.

Quan Chi Nghiên tựa vào trên gối lông chim, bàn tay to còn không quên vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Nhượng Nhượng còn đang thất cái nút cuối cùng lại nhanh chút đi lên.

“A Nghiên.....” Cô ngoan ngoãn trèo lên giường, cũng không bằng lòng nằm bên cạnh hắn, môi đỏ mọng khẽ nhếch, nhỏ giọng gọi tên hắn.

Hắn nhìn chăm chú cô, ánh mắt nhu hòa, “Có chuyện gì cứ nói.”

“Cái người tên Uông gì đó, không giống như là một người tốt nha!” Báo chí đã từng đăng rất nhiều lần, cái người tên Uông Thiếu Vũ kia tàng trữ ma túy, tìm đến gái làng chơi, cấu kết với vô số ngôi sao..... Người đàn ông như vậy, làm sao có thể gả Quan Chi Quát qua để mà chịu tội được chứ?

“Anh biết.”

“Hả?” Cô khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, ngạc nhiên trừng hắn, “Vậy mà anh còn muốn mang Chi Quát gả đi sao?”

“Nếu nó không ném trái điều đáng tiếc này thì mãi mãi nó cũng không học được sự ngoan ngoãn.”

Hả? Hắn thật đúng là nhẫn tâm mà! Niên Nhượng Nhượng lòng có nhiều sợ hãi nghĩ, may mắn thay người đàn ông này lại coi như mềm lòng đối với cô, bằng không còn không biết được sớm bị hắn bán đi nơi nào sống không bằng chết.

“Nhưng là.....” Cô không đành lòng, còn muốn nói tốt cho Quan Chi Quát.

“Em không đi ngủ sao?”

“Dạ, cũng được.”

“Vậy cho ta một đứa con nối dõi đi.”

Này người đàn ông đối với thời kỳ sinh lý của cô đều dự tính trong lòng bàn tay, nếu không phải mấy ngày nay là thời kỳ an toàn cũng sẽ có biện pháp an toàn, bởi vì hắn chính là người tri kỷ và đáng tin cậy như vậy, cho nên trong hai năm này đều không làm ra loại chuyện ngoài ý muốn khiến cho cô có cục cưng.

“Sinh cho anh một đứa con gái ngoan ngoãn, đầu óc có góc nghếch một chút cũng không vấn đề gì.”

“Vì sao?” Cô tò mò hỏi.

“Bởi vì có mẹ như thế này thì tất có con gái như vậy thôi.” Hắn một mặt nghiêm túc nói.

“Anh thật là xấu mà!” Niên Nhược Nhược lại vừa giận, nhắm về phía trước mà đi lên nắm nắm đầm nhỏ bé của mình đầm hẳn.

Hắn cười to mặc cho cô đầm vài cái mới kéo cô vào trước ngực, gắt gao ôm thân thể ôn hương nhuyễn ngọc mềm mại vào lòng, thở sâu, hơi thở chỗ nào cũng đều là hương vị thơm mát của cô, thể này mới vừa lòng, lời nói giao đãi: “Em cũng ngoan ngoan một chút đi, anh sắp tới sẽ rất bận, không rảnh để ý chăm sóc em, làm cho anh ít chuốc lấy phiền toái.”

“Em nào có không ngoan.....” Cô bĩu môi, tay nhỏ bé xoa gương mặt tuần tú của hắn, bàn tay non mềm bị hắn vuốt ve lên xuống mới sinh ra một sự ngượng ngùng có cảm giác vừa tê lại vừa ngứa.

“Không cho phép em để ý đến cái tên học trưởng nào đó kia.” Hắn nghĩ đến vị Vũ Phong học trưởng mà Quan Chi Quất nói qua.

“Người của Vũ Phong học trưởng tốt lắm.”

“Chỉ có anh là không tốt thôi đúng không?” Ánh mắt trở nên hung ác, phảng phất chỉ cần cô dám nói hắn không tốt, lập tức cô sẽ trở nên khó coi.

“Ha ha.....” Cô cười rộ lên, môi đỏ mọng cong lên, bộ dáng mặt mày hớn hở đặc biệt động lòng người.

Từ khi bọn họ trải qua việc bỏ trốn cùng nhau, Niên Nhược Nhược liền cảm thấy chính mình càng ngày càng không sợ hắn, không, có lẽ..... Vẫn là có điểm sợ, nhưng “Sợ” là cái gì chứ?

Cô đối của hắn “Sợ”, có thể chính là bởi vì thích, yêu, tôn trọng, kính sợ, cảm kích cùng nhân nhượng.v... trong lòng chứa nhiều cảm giác sinh sôi như vậy tạo ra một loại tình cảm.

Nếu như cô đối với hắn không có cảm tình, thì mới không cần phải sợ hắn, bất quá cô chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi, giữa cuộc sống của cô có thể sợ một người, nhưng hơn hết cô biết người này sẽ bảo vệ chính bản thân cô, trong lòng liền cảm thấy thật ấm áp, nếu không có được một người như vậy, cũng sẽ là một cuộc sống thật cô đơn và lạnh lẽo.

Những điều này bởi vì nghĩ thông suốt, cho nên cả người liền cởi mở trong sáng, khiến cô càng cười càng trở nên xán lạn, dung mạo cong cong, làm cho người ta động lòng nói không nên lời.

“Còn điều này nữa ở trường học không được gần gũi nhiều với bạn học cùng lớp.” Con người đen rạng rỡ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, bàn tay to yêu thương nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn đáng yêu của cô, xoa nhẹ đôi gò má bóng loáng, cuối cùng tiến tới vuốt ve đôi môi hoa anh đào.

Sao có thể như vậy chứ? Chẳng lẽ cùng bạn học quan hệ bình thường cũng không được sao? Vừa định kháng nghị, ngón tay thon dài của hắn liền tiến vào trong miệng cô, trêu đùa cái lưỡi hồng nhật thơm tho giống như chim non của cô, cảm giác mềm mại ướt át khi sờ vào lướt qua làm hương vào trong lòng hắn, khiến cho hắn liên tưởng đến một chỗ khác của thân thể cô, cũng là ẩm ướt mê người giống như vậy, thân hình lập tức xiết chặt.

“Đừng.....” Cô không thể chọn lựa, cái miệng nhỏ nhắn, hàm răng tuyết trắng lại không nỡ cắn đau hắn, nước bọt theo khóe miệng tuôn ra, hạ thân ẩm ướt.

Trong lòng hắn ngứa, xoay người ngăn chặn cô, vật nam tính nóng bỏng ở hạ thể dường như sưng đứng lên, cách quần lót mỏng manh của cô cứng rắn cứng rắn cọ xát.

“Hừ.....” chất lỏng sền sệt nhanh chóng làm ướt đầm quần lót cô, Niên Nhược Nhược ưm một tiếng, then thùng đem mặt vui vào xương bả vai hắn.

“Đều đã làm nhiều lần như vậy! Còn then thùng như vậy.” Hắn cười nhẹ, ngón tay cách quần lót vuốt ve, bộ dáng của cô như làn nước, bị vật nam tính của hắn khiến cho càng ngày càng ẩm ướt, rất nhanh mặt dịch tràn ra thành họa.

“Ồ..... Không cần.....” Đôi mắt mang một tầng sương mờ còn ngón tay gắt gao bám vào đầu vai hắn, Niên Nhược Nhược đều bị trêu đùa đến cả người vô lực, phát ra tiếng rên rỉ tinh tế, muốn khép hai chân lại, ngược lại bị hắn kéo càng rộng ra.

“Cô bé con này..... Càng lúc càng mẫn cảm.” Tiếng rên rỉ ngọt mềm tê dại đến thấu xương, làm cho hân hô hấp càng dày đặc đứng lên, hân trút bỏ quần áo của hai người bọn họ, đem thân hình nhỏ xinh của cô xoay lại đặt dưới thân, bàn tay to nắm giữ mắt cá chân mắt cá chân, ở giữa chân ngọc xinh đẹp kia cúi đầu hôn môi cô, cũng chậm rãi đem ngón chân khéo léo ngậm trong miệng hút.

“A.....” Cô bất an gắng gượng đứng dậy, miệng lưỡi của hân đi dần dần lên, hôn lên cẳng chân bóng loáng, rồi đến bắp đùi non mịn trắng như tuyết, vòng eo tinh tế, thẳng đến bộ ngực sữa no đủ..... khoái cảm khác thường ở bụng dưới chổng chất trong sự tĩnh lặng.

Hân đem đầu vú hồng nhạt ngậm trong miệng hút thật mạnh, đầu lưỡi linh hoạt liếm láp trên đầu, dưới bàn tay xoa nắn của hân cơ hồ đôi vú tròn trĩnh của cô gần như biến thành nồn nà.

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn điểm hồng kia lên, đầu lưỡi bá đạo mạnh mẽ hôn trụ cô, nam căn cứng rắn nóng như lửa chận rãi mà hữu lực tiến vào thân thể của cô, đi vào liền nặng nề mà va vào cô, mỗi một lần đâm vào như vậy khiến cho cô cả người run run.

“Hừ.....” tất cả vui thích đều như nổ tung ra lúc hân tiến vào, hân bắt quá mới tiến vào, cô liền không nhịn được co rút lại, ngón tay mảnh khảnh phần nộn dùng sức nắm lấy vai và lưng hân, rơi thật sâu vào trong cơ thể với cơ bắp săn chắc.

Hân một bên hôn cô, gián tiếp đoạt lấy cánh môi mềm mại, dùng lưỡi mút lưỡi cô, lại lướt qua từng cái răng một trong khoang miệng, một bên lại mãnh liệt cấp tốc đâm thật sâu vào, bàn tay to mơn trớn hình dạng dưới thân một thân thể thật tinh tế tỉ mỉ trắng như tuyết, đem cô bé con ép buộc đến mức phải nước nỏ cầu xin, cầu xin hân chậm một chút.

Cuối cùng hân xem đến ánh mắt tan rã của cô, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên, trong lòng thật sự là không chịu nổi bộ dạng yếu đuối này, mới hung hăng rút ra đâm vào hơn mười lần, rồi gắt gao ôm cô, trong cơ thể cô không ngừng bộc phát.

Một hồi lâu, Niên Nhược Nhược mới từ cao trào dần tĩnh lại, cánh tay nhẹ nhàng mà vòng qua người hân ôm thắt lưng rắn chắc của hân.

“Không phiền lụy sao? Có phải em muốn thêm một lần nữa không?” Quan Chi Nghiên cười nhẹ, kéo một bên chăn mỏng bị đá ra che lại thân thể đang dậy dưng qua lại của hai người.

“Người ta mệt mỏi quá mệt mỏi quá a!”

“Vậy mau ngủ đi, ngày mai anh đưa em đến trường học.”

“Dạ.....”

Qua vài phút, “A Nghiên.....”

“Hả?”

“Việc ấy, cái chuyện của Chi Quất có thể hay không.....”

“Em còn có thể lo lắng chuyện khác sao? Xem ra anh còn ra sức không đủ.”

“Nào có nha, anh thật.....”

“Thật như thế nào?”

“Rất lợi hại a!” Cô xấu hổ đem mặt vùi vào trong chăn, chán ghét cái con người này, nhất định ép cô phải nói ra miệng!

Hân thật vừa lòng, lời này hiển nhiên thật có thể làm thỏa mãn tâm lý nam giới, hân căn cứ vào tai nhỏ nhắn của cô, lời nói như dẫn dụ: “Chuyện của Chi Quất em không cần bận tâm, ngoan ngoan đi học.” Cô bé con chậm hiểu này hân là không biết hân làm như vậy là vì cái gì sao?

Quan Chi quất từ nhỏ đã khi dễ cô, ngày xưa chỉ cần không có gì quá đáng, dù vậy hân cũng chỉ nhắm một con mắt mở một con mắt mà cho qua, nhưng có khi thật sự không nhìn nổi nữa cũng sẽ lên răn dạy em gái đôi ba câu, nào có ai biết đứa em này càng lớn lại càng không nói đạo lý, hân nếu lại không quản, ai mà biết nó có hay không càng được vui đùa tiên chứ?

“Nhưng là.....”

Gặp cô bé con Nhược Nhược còn giãy dụa nghĩ thay người khác cầu tình, dường như trong lòng Quan Chi Nghiên nôn nóng, tính nhẫn nại bị làm cho hao mòn hầu như là không nhẫn nại được nữa, tức giận hù dọa cô nói: “Em còn dám xen vào chuyện này, anh sẽ tìm một người so với tên họ Uông kia càng không ra gì hơn mang em làm lễ vật mà gả đi đó!”

Trong phòng bỗng chốc im lặng, lại qua vài phút, “Anh vừa rồi nói cái gì..... Anh, anh thật tàn nhẫn..... Lại còn muốn đem em đưa cho người khác!” phản ứng mới tới được Niên Nhược Nhược ủy khuất lấy chân đá hần.

“Đứa nhỏ ngu ngốc!” Hần buồn cười, xoay người phủ trên thân mình bé bỏng, bá đạo hôn trụ cô.

Đêm còn dài mà, cô bé con còn có tinh thần như vậy, vậy thì tiếp tục làm việc mới có thể sinh đứa nhỏ, chuyện này cũng không tồi chút nào.....

Khu nhà Quan gia cao cấp nằm sâu bên trong, có một tòa nhà Trung Quốc cổ đại với gian nhà rộng lớn toát lên vẻ đặc sắc vốn có, tường đỏ bốn phía cao cùng lắm là hai mét, vươn ra bên ngoài là những cây thân leo hình thoi màu lục sắc vẽ nên vài bông hoa trong không trung, vòng vòng ôm trọn hơn mười m² sân nhà nhỏ, hai cánh cửa lớn khép một nửa, loáng thoáng có thể thấy được bên trong có vài cây cổ thụ đó là cây hoa quế.

Cửa sổ hẹp, mái hiên cong xuống, trong viện trồng nhiều loài cây không biết tên, màu xanh tràn ngập, trong vườn hoa có loại hoa nổi tiếng đắt tiền chính là nhụy cánh hoa hồng trắng rỗng nhả ngọc hợp với cánh hoa lan xinh đẹp vô ngần; tiếp theo cây Nho thì đặt bên cạnh bàn đá cùng ghế đá mục đích để tiếp khách, đặt ở bàn nước sơn màu hồng là màu xanh của chung trà còn đang bốc khói nghi ngút.

Chim hót chiêm chiếp, lão thái gia chính là lấy bộ dáng cho chim ăn nắm chiếc bát màu đen cho thức ăn vào trong cái lồng kim cương nhốt chim anh vũ, hai gã hạ nhân giữ vững hơi thở tập trung tinh thần đứng ở dưới hành lang, lo sợ tiếng hít thở quá lớn có thể quấy rầy đến sự thanh cao của lão gia.

“Lão gia.” Lô quản gia cung kính từ bên ngoài tiến vào.

“Đã trở lại rồi à?” Lão thái gia đưa cái bát cho chim ăn đang cầm trên tay cho hạ nhân.

“Dạ phải.”

“Cái đồ ranh con kia hiện nay nó làm loạn đến mức như thế nào rồi?”

“Cùng với sự tiên đoán của ngài cũng không có khác biệt lắm, buổi sáng hôm nay ‘Gia Tượng’ triệu tập họp cổ đông, lần này xem ra Đường thiếu gia là muốn dồn ‘Gia Tượng’ tình thế bất buộc, hơn nữa trong tay cũng nắm 32% cổ phần công ty, hơn lão gia 3% mười còn chiếm đa số, hẳn là xem như cổ đông lớn nhất ; Mặt khác còn có ba vị cổ đông khác có cổ phần tổng cộng chiếm 38%.” Lô quản gia kỹ càng tỉ mỉ bẩm báo tình thế phát triển, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt khó hiểu: “Có điều là, kết quả cuộc họp quả thật vượt ra ngoài dự kiến của mọi người nhiều lắm.”

11. Chương 11

“Ừ, tiếp tục nói đi.” Lão thái gia lững thững đi đến ghế đá ngồi xuống, nâng chung trà lên bát.

“Kỳ lạ ở chỗ là ba vị cổ đông kia ra mắt một lần cũng không có, chỉ ủy thác cho luật sư đại diện tham dự, càng kỳ lạ là bọn họ lấy danh nghĩa có cổ phần trong công ty, lại công bố toàn bộ cổ phần đều chuyển nhượng cho Nghiên thiếu gia.”

“Ha ha, như thế có ý tứ.” Lão thái gia uống một ngụm trà, ý bảo Lô quản gia cũng ngồi xuống, mạch máu nổi lên tang thương nhưng trên mặt lại lộ ra hứng thú mười phần.

“Tin tức truyền ra, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, Nghiên thiếu gia không duy trì chống đỡ cho Nhị lão gia, ngược lại còn ra sức đi gạt ba vị cổ đông khác thu mua lại cổ phần của công ty, rốt cuộc là có mục đích gì?”

“Chuyện này đơn giản mà, A Nghiên muốn thắng Chi Đường, sẽ thắng được một cách đường hoàng đẹp mắt, nó sẽ không mượn dùng đến nhân lực của Quan gia, Chi Đường lớn tiếng hù dọa người, nó lại không nghĩ họa không đến trước mắt mà chậm rãi đến từ phía sau, cuối cùng sẽ ung dung mưu tính kế hay.”

“Dạ phải, ngài phân tích thật sự sâu sắc.”

“Như vậy chủ tịch mới của ‘Gia Tượng’, từ hôm nay trở đi chính là A Nghiên.....” Có thể trong thời gian ngắn ngủi ba ngày kia thu phục được ba vị cổ đông nọ, làm cho bọn họ chuyển nhượng cổ phần công ty, người bình thường làm sao có thể làm ra sự tình như vậy?

Không ai biết hẳn sử dụng ra thủ đoạn gì, ba vị cổ đông kia không giàu có thì cũng phú quý, lúc trước cùng Quan gia hợp tác thành lập ‘Gia Tượng’, cho đến ngày hôm nay đã trải qua hơn mười năm, đối với công ty cảm tình thâm hậu, hơn nữa nhiều năm qua dựa vào ‘Gia Tượng’ buôn bán lời rất nhiều, rất nhiều tiền, ai mà chịu đem cái cây hái ra tiền này đưa qua tay người khác chứ? Hơn nữa nếu là thu mua, phải nên vận dụng nhiều người tâm huyết đi thay phiên nhau mà thuyết phục họ, lại phải tiêu phí ngân phiếu với con số vô cùng lớn mới có thể hi vọng thành công?

Nhưng Quan Chi Nghiên liền làm được, nhưng là tài năng ở chỗ có thể trong vòng bốn mươi tám giờ bên trong gom góp được tài chính khổng lồ như vậy, hành động này liền đủ để làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Lần này Quan Chi Đường dẫn đầu công ty làm ra một cuộc đấu tranh nội bộ, lão thái gia áp chế không tin cá nhân hẳn lại không đi tìm ba vị cổ đông kia mời rượu để giao thiệp, nhưng mấy vị này lại hành động nhất trí duy trì cho xong việc trước đây không hề làm việc chung với Quan Chi Nghiên, thật sự là làm cho người khác kinh ngạc không thôi.

“Tiểu tử này quả nhiên là thâm sâu, thiếu chút nữa ngay cả ta đây thức không người nào tính bằng chính là lão nhân gia ta đều đã bị lừa gạt.” Lão thái gia trên mặt biểu cảm thật là sung sướng, cười nói: “Lão Nhị kia bên trong có vài đứa con, xem ra cũng chỉ có đứa trẻ là không thể khinh thường, còn mấy đứa khác..... Ai, không cần đề cập tới cũng được.”

“Đúng vậy, lão gia, vị Nghiên thiếu gia này của chúng ta thật sự nhất định là nhân tài bày mưu nghĩ kế, suy nghĩ lại tinh tế kính đáo không giống các vị thiếu gia khác.”

“Không có cách nào khác a! Ai kêu bọn chúng đều sinh ra trong nhà phú quý này làm gì? Nhất định phải tranh giành, phải cướp đoạt, phải có mưu kế cùng hết sức tính toán thì mới có đủ bản lĩnh bảo vệ gia nghiệp tổ tiên để lại. Bên ngoài mọi người nói ‘không ai giàu ba họ’ câu này vô nghĩa, cũng nghĩ xem Quan gia là trò cười, ta là già đi, không bao giờ có thể tiếp tục gánh vác được nữa, tương lai Quan gia thế nào, còn không phải phụ thuộc vào bọn họ.”

“Nhị lão gia bên kia bị chèn ép lâu lắm rồi, thật vất vả mới đảo ngược được tình thế, khẳng định sẽ thừa thắng xông lên, ngài chẳng lẽ không lo lắng Nghiên thiếu gia cậu ấy.....” Sẽ đem Quan gia khuấy động đến long trời lở đất sao? Ngay cả người trung thành và tận tâm nhưng Lô quân gia không khỏi dâng lên một trận lo lắng.

“Không cần lo lắng, hẳn không phải còn có nhược điểm ở Quan gia sao? Huống chi đứa nhỏ kia cũng không phải là người không có chừng mực.” Đứa bé gái mồ côi tên Niên Nhược Nhược đã cho lão thái gia ấn tượng sâu đậm, năm đó nghe được lời giới thiệu của cô thì vui vẻ rất lâu, không nghĩ tới tự nhiên có hứng thú với một cô bé con, thế nhưng cô bé ấy lại có thể chặt chẽ mang A Nghiên buộc chặt như vậy.

“Đường thiếu gia lần này tấn công rất mãnh liệt, thiếu cảnh giác quá mức mới có thể thua một ván, đã kích phải nhận sợ là không nhỏ, ngài không lo lắng sao?”

“Hắn sẽ không dễ dàng nói bại là bại được, đứa nhỏ này rất giống ta.” Lão thái gia thở dài thật sâu, đứng lên, đi đến đầu cành đám cây mình khởi điểm lay nhẹ nhụy hoa như hạt gạo lớn chính là cây hoa quế trồng phía trước, cúi đầu nhìn sắc xanh biếc của lá cây, hoa vàng óng ánh, thật lâu không mở miệng.

Lô quản gia nhìn chủ tử vẫn như cũ thân thể cường tráng bóng lưng cao ngất, trong mắt đột nhiên dâng lên một trận chua xót, ai có thể nghĩ đến lão gia đã bị bệnh lâu ngày quấy nhiễu thân thể nhiều năm, lại dựa vào nghị lực hơn người, không chỉ có cứng cỏi sống, lại thêm như cũ mang thương trường cùng giang hồ khuấy đảo làm nức tiếng xa gần.

Bên dưới con cháu nhiều, có người phóng đảng chính là bất tài, cũng có người vươn lên ham học hỏi là người con có hiếu, người cháu có tài.

Đường thiếu gia tính cách bản tính giống như chùng lão thái gia; Nghiên thiếu gia thật là làm lão thái gia nhìn với cặp mắt khác xưa. Biểu thiếu gia giống như cũng không phải là hạng người hời hợt. Nhưng lão thái gia lại không an tâm, thậm chí lúc đầu đến vẫn còn là một cậu ấm cự kỳ hiếu thắng.

Theo năm tháng qua đi, làm mưa làm gió từng là ông chủ một thế hệ xí nghiệp giờ cũng đến lúc già đi, ông lãng phí tâm huyết cả đời sáng tạo ra gia nghiệp, đế quốc, đến tột cùng đem cho ai tiếp nhận, mới không phụ hấn cả đời dạy dỗ?

Ngày hội đoàn viên chính là Trung thu sắp đến, cảnh hoa quế cũng nhanh nở rộ một cách mạnh mẽ, nhưng ở bên trong nhà Quan gia, bởi vì hai phương thế lực xung đột, vầng trăng kia mỗi lúc một tròn lại càng tỏa bóng sáng tỏ, giống như bị quên lãng hoàn toàn.

Mà thương chiến, mới vừa bắt đầu.

Chương 9:

Quan Chi Quất lúc này đây, hoàn toàn bị đả kích nặng nề, quan hệ thông gia giữa hai nhà Quan – Uông, xem chừng dĩ nhiên là chuyện chắc chắn xảy ra.

Hai tháng qua đi, theo thời gian mỗi ngày qua đi càng đến gần với lễ thành hôn hơn, Quan Chi Quất giống như kiến bò trên chảo lửa, gấp đến độ xoay như chong chóng.

Lần gần đây nhất khi cô nghĩ đến việc mình phải gả cho tên biến thái tâm địa ác độc kia, lòng cô lại dâng lên cảm giác buồn nôn, ăn không ngon, ngủ không yên giấc, nhất là khi nhắm mắt lại thì ác mộng liên tiếp kéo đến, không cần đến mấy ngày, một người Thiên kim tiểu thư hoạt bát tốt lành lại nhanh chóng biến thành một người cực kỳ tiêu tụy.

Chẳng lẽ chạy đến trước mặt Lão thái gia mà phản đối sao? Cô thật sự không đủ can đảm! Người ông này là một nhân vật với thủ đoạn mạnh mẽ nhưng cũng rất cứng rắn, trong mắt ông chỉ có lợi ích của Quan gia là trên nhất, quyết định chuyện tình cảm cũng không hề xem thường mà thay đổi được, từ nhỏ đến lớn, cô chỉ cần nhìn thấy ông là cả người sợ hãi đến phát run lên, cô nào dám chạy đến chỗ ông mà trách móc này nọ?

Chạy đến khóc lóc kể lể trước mặt cha mẹ, vô dụng thôi! Dù là ở công ty hay là ở nhà đi nữa cũng chỉ có người đó mới có quyền, ngay cả Đại ca Quan Chi Phương cũng bị giáng cấp mất rồi, lại phải đến miền Nam làm chủ quản phụ trách tiêu thụ sản phẩm ở một công ty nhỏ, không những thế mà còn bị giao trách nhiệm trong vòng một tháng phải thanh toán toàn bộ nợ công bằng không sẽ dùng việc công để giải quyết.

Đối với người Nhị ca vô tình thì dù có muốn đi tìm người con gái kia, không có cửa đâu! Người ta căn bản là chẳng muốn nhìn thấy nàng, thư ký chặn ở văn phòng miệng tra xét bất luận như thế nào chẳng nữa cũng không cho vào, còn nói tổng giám đốc có lệnh, nếu ai cho vào tự mình cuốn gói về nhà tự lo cho bản thân, vất vả lắm mới chờ tới lúc anh ta làm về, nhưng trong mắt của anh lúc nào cũng chỉ có Niên Nhượng Nhượng kia thôi, nhìn thấy cô không khác gì là không thấy, thật sự là làm cho cô tức chết!

Cuối cùng, mắt thấy ngày kết hôn đang tới gần, Quan Chi Quất bị buộc đến đường cùng, đành phải tự hạ thấp bản thân mình đến cầu xin Niên Nhượng Nhượng.

“Cô giúp tôi nói lại với anh tôi, tôi không muốn kết hôn, tôi không muốn kết hôn, tôi không muốn kết hôn..... Ô ô.....Uông Thiếu Vũ kia còn ở bên ngoài không ngừng làm ra những chuyện tình ái âm ỉ, trái tim đã chết!” Quan Chi Quất khóc một bên nước mắt mũi không thôi, về phần có thể sẽ mất thể diện trước mặt người bạn cùng lớp Niên Nhượng Nhượng này, nhưng tình hình hiện tại thật ra là cô ấy đang quan tâm đến cô không hơn!

“Đúng vậy, Nhược Nhược, cô cùng với chú Út đi nói những lời dễ nghe đi, chúng ta đều là nữ nhân, có ai lại muốn gả ột nam nhân như vậy chứ?” Thiên Lệ biết rằng người này đã bị làm cho cảm động, liền ở một bên không ngừng phụ họa: “Nhược Nhược, tôi sẽ không nhìn nhầm đâu, A Nghiên nhất định nghe cô nói.”

Nhị phu nhân tuy rằng không thể hạ hấp bản thân mình cầu xin Niên Nhược Nhược, nhưng luôn mãi cân nhắc lợi hại, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong, con gái bảo bối duy nhất của chính mình thế nhưng lại phải gả đến chốn nào chính mình còn không định đoạt được, làm bà cũng sớm buồn chết mất.

“Tôi..... Tôi đã nói rất nhiều lần, nhưng anh ấy cũng không chịu nghe tôi nói.” Niên Nhược Nhược mặt mày ủ ê nói: “Với cái tính của anh ấy như vậy thì làm sao có thể nghe lời tôi nói được?”

“Cô thực sự đã giúp tôi nói chuyện nhiều rồi sao?” Quan Chi Quát vừa khóc vừa hỏi.

“Thực sự đó, cô hãy tin tưởng tôi.”

“Vậy Nhị ca có nói gì không?”

“Anh ấy.....” Niên Nhược Nhược quai hàm phồng lên thở phì phì nói: “Anh ấy nói nếu như tôi còn xen vào chuyện này, anh ấy sẽ tìm một nam nhân so với Ông Thiếu Vũ càng không ra gì hơn, đưa tôi qua làm lẽ vật.” Uy hiếp trần trụi như vậy có bao nhiêu là ác liệt! Cô tức giận đến mức mấy ngày liền không cho anh ta thấy được một sắc mặt tốt nào.

Nghe Niên Nhược Nhược nói như vậy, Nhị phu nhân cùng với Chi Quát nhất thời cũng không biết nói gì, nhất là Nhị phu nhân, nghĩ rằng đứa con này tuy không phải do chính mình sinh ra, nhưng cùng ở chung trong một mái nhà nhiều năm như vậy, cho dù thế nào cũng không nhìn ra nó lại có ác tâm như vậy, vậy mới nói nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài!

Niên Nhược Nhược trông đến tình cảnh trước mắt, cũng cùng chung bộ dáng buồn rầu, còn nói thêm vài câu, không có biện pháp nào khả thi cả mấy người phụ nhân mắt to nhìn mắt nhỏ, cũng không nghĩ ra ý kiến gì hay.

“Các con đi đi, để cho ta yên tĩnh một chút.” Nhị phu nhân bị nữ nhi đang khóc làm ột trận đau đầu bủa vây, khoát tay ý bảo các cô hãy đi đi. Nghĩ sẽ lên lầu trở về phòng mình Niên Nhược Nhược vừa đứng lên, đột nhiên cảm giác một trận choáng váng mắt hoa hung hăng đánh úp nàng.

“A!” Quan Chi Quát sợ hãi kêu.

“Nhược Nhược? Cô làm sao vậy?” Chi Quát hô.

“Làm sao mà đột nhiên lại ngất đi như vậy? Có phải tuột huyết áp hay không?” Má Quế nghe tin cũng một mặt lo lắng chạy tới.

“Nhanh chút phái người đi gọi bác sĩ Từ đến..... Còn nữa mau gọi điện thoại báo tin cho A Nghiên trở về!” Nhị phu nhân lòng như lửa đốt phân phó hạ nhân.

Bà nhìn thì cũng có thể hiểu được, A Nghiên có bao nhiêu để ý nha đầu kia, hiện tại nó không có ở nhà, ngộ nhờ hiểu lầm là mẹ con bà giở trò quỷ hại cô bé kia ngất xỉu đi, như vậy chẳng phải là đối với việc hôn sự của con gái chính là liên tiếp gặp nạn hay sao?

Sau một trận rối loạn, mọi người cuối cùng cũng yên lòng, bởi vì Niên Nhược Nhược là mang thai.

Thật sự trời không phụ người có lòng! Lúc đó Nhược Nhược từ từ tỉnh lại, nghe được người canh giữ ở bên giường Quan Chi Nghiên nói cho cô biết, chính cô sẽ được làm mẹ, trong bụng đã có cục cưng gần hai tháng rồi, trong lòng cảm thán vô cùng cuối cùng cũng thoát lên được câu nói này.

Cũng khó vì hần mỗi ngày làm, làm, làm, hiện tại cuối cùng làm ra thành tích đến thế.

Nghe nói chỉ thứ hai lại có tin vui, Quan gia từ trên xuống dưới đều náo nhiệt hẳn lên, chúc mừng, tặng lễ, rồi dò xét tin tức, ngay cả Lão thái gia cũng phái Lô quản gia đưa tới vòng ngọc, nghe nói là có từ triều đại đầu tiên là trong phần mộ một vị hoàng hậu nào đó lấy ra mà chúng được sử dụng làm ngọc bài.

“Cái này quả thật quý trọng như vậy sao?” cô cầm khối ngọc bài kia hỏi Quan Chi Nghiên con người đang phải vui đầu thay cô sao chép lại bài học, bởi vì sau khi mang thai cô phải xin nghỉ học hai ngày, hôm nay

mới đi đến trường, khi tan học thì mượn tập sách của bạn cùng lớp về nhà chép lại, chép đến một nửa thì cảm thấy mệt mỏi, cô liền năn nỉ Quan tiên sinh thay cô chép bài.

“Ừ.”

“Quá mức quý giá vậy sao?” Quan Chi Nghiên nói ra chữ số, khiến cho Niên Nhượng Nhượng nghe được liền lú lười.

Lão thái gia cũng thật quá bạo tay, bắt quá cái này lại từ phần mộ mà ra, lại còn quý giá như vậy cô cũng không dám khi không có việc gì lấy ra ngắm nghía!

“A Nghiên, anh vui mừng sao?” Cô mở mắt ra, liền nhìn thấy vẻ mặt không có gì thay đổi của hắn, dường như với việc cô mang thai là chuyện bình thường, không phát hiện ra có bao nhiêu xúc động.

“Vui mừng.”

“Nhưng mà đáng vẻ của anh không có một chút nào là vui mừng cả.”

“Anh tính toán thời gian mới cho em mang thai.” Tuy rằng trong lòng hắn đều hiểu rõ, nhưng khi ở công ty đột nhiên nghe được tin cô té xỉu vẫn là không khỏi sợ hãi nhảy dựng lên, tâm trạng không yên chạy như bay thẳng một đường về nhà, sau khi nghe bác sĩ chẩn đoán xong lại tự mình ôm cô đi bệnh viện kiểm tra mới hoàn toàn yên tâm.

“Người ta cho tới bây giờ còn chưa từng phát hiện bộ dạng kinh ngạc hoặc là sợ hãi của anh nha!” Niên Nhượng Nhượng đối với việc gặp biến không sợ hãi của hắn quả thực xem thế là đủ rồi.

“Biểu hiện kia có cái gì đẹp đâu? Đến đây, chép bài là được rồi.” Đặt bút xuống, Quan Chi Nghiên đưa tay ghé vào bên cạnh bàn đem cô ôm vào trong lòng, đặt ở trên đùi, trên đời này có thể sai khiến đường đường tổng tài đại nhân tự mình thay người chép bài tập, cũng chỉ có cô mới có này khả năng này.

Chữ viết của hắn chính là tinh tế lại có lực, di chuyển linh hoạt, đầu bút lông rõ ràng dứt khoát lại cẩn thận tỉ mỉ, Niên Nhượng Nhượng xem ra thật vừa lòng.

“Không cần vất vả hiểu như vậy, đến trường nếu cảm thấy quá mệt mỏi, nên tạm nghỉ học trước đi.” Bàn tay to xoa xoa cái ụng vẫn còn bằng phẳng của cô, tưởng tượng bên trong có cốt nhục của hắn, trong lòng không phải không mừng mà chính là vui vẻ, nhưng vui sướng như vậy chứ nội tâm lại có chút lo lắng, ngay cả chính cô mà nói thì vẫn còn là một đứa trẻ, sớm như vậy khiến cho cô phải làm mẹ, làm thế không biết có phải là bản thân có chút ích kỷ hay không?

Nhưng, mỗi khi hắn nhớ tới tối hôm đó, cô thì thào nói người mẹ đã bỏ rơi cô một ngày nào đó sẽ về mang cô đi, hắn liền nôn nóng bất an, thật sự là hắn sợ có một ngày như vậy.

Cho tới bây giờ, đều là hắn cấp bách muốn cô, cố chấp giữ cô lại, hắn không dám tìm hiểu rõ ràng rằng cô đối với tình cảm của hắn rốt cuộc có bao nhiêu phần, mà nếu quả thật làm như vậy đủ để có thể giữ cô lại bên mình, vậy hãy để cho hắn ích kỷ một hồi đi! Chiếc bánh ngọt năm cũ của hắn, tiểu bảo bối của hắn, tiểu Nhượng Nhượng của hắn, hắn chẳng thà mất đi tất cả, cũng sẽ không buông cô ra.

“A Nghiên, anh đang nghĩ cái gì đó?” Đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại vỗ vào hai má của hắn, Quan Chi Nghiên lúa này mới lấy lại được tinh thần, bỗng nghe thấy cô do do dự dự nói: “Em khẩn cầu anh một việc được không?”

“Được.” thật là hiếm thấy hắn lại có thể nói chuyện tốt như vậy.

“Anh có thể đồng ý trước với em như vậy à?” ánh mắt cô ngàng ngàng nước trở nên sáng ngời chờ mong nhìn hắn.

“Sẽ không phải lại nói về việc thành hôn của Chi Quát chứ?”

“Ha ha..... Anh đoán thật là giỏi nha!” Niên Nhượng Nhượng ngượng ngùng cười.

Hắn ôn nhu nhìn nàng, nói lời hứa hẹn: “Anh đồng ý với em, anh sẽ xử lý.”

“A Nghiên thật tốt.” Phần thưởng khen tặng hắn chính là môi thơm dâng lên hắn một nụ hôn, cô cảm thấy thật là vừa lòng thỏa ý liền ôm lấy bờ vai rộng của hắn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhích sát vào ngực hắn,

nhẹ nhàng mà thở dài nói: “Em rất thích A Nghiên.” Quan Chi Nghiên tâm đột nhiên nhảy nhót, theo đó mà nói giống như là trống đánh.

Trong mắt có một chất lỏng nóng bỏng, hần liền ngẩng đầu lên, không cho phép nó đến rơi xuống.

Chưa từng có hần diện nhiều như vậy đối với chi thứ hai, không khí cũng trở nên hòa hợp hần lên.

Ở thời điểm sau khi Quan Chi Nghiên gặp qua lão thái gia, hôn sự của Quan Chi Quất cùng Uông gia thuận lợi bị xoá bỏ, cách đó không bao lâu, chợt nghe nói Uông gia dính líu tới một khoản vay dẫn tới một vụ kiện ma trong đó bọn họ là bị cáo, mà Quan Chi Quất thông qua chuyện này có thể hiểu được một đạo lý mà rằng, có thể làm mất lòng Nhị ca cũng không sao, nhưng vĩnh viễn không thể nghĩ đến việc bắt nạt Niên Nhược Nhược, bởi vì Nhị ca sẽ vì cô ấy mà trả thù, nhưng lại là sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Quan Chi Khẩu nhân lúc sau khi uống rượu say lái xe đụng phải người lại còn đánh bị thương người ta bị phán bỏ tù sáu tháng, vì xúc động mà làm bậy Khẩu thiếu gia lần này ném trái đau khổ rồi, từ nay trở đi sẽ không bao giờ dám lớn mật giống trước kia nữa.

Quan Chi Phương bị đưa đến miền nam, không có quyền lại không có tiền tình cảnh của hần rất khó chịu đựng được, những kẻ trước kia quay chung quanh oanh oanh yến yến nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, lúc này Thiên Lệ quyết định đi miền nam trợ hần giúp một tay, hai người tình cảm rời khỏi Quan gia nhưng thật ra về sau càng biến càng tốt, đôi vợ chồng này không thể cùng nhau hưởng phú quý, nhưng lại có thể đồng cam cộng khổ, nghĩ lại cũng thật kì lạ.

Chuyện của đứa con gái duy nhất của Nhị phu nhân bên trong nội tâm vô cùng cảm kích Quan Chi Nghiên, tuy rằng bề ngoài vẫn là lãnh đạm, lại đối đãi với Niên Nhược Nhược đang mang thai từng ngày từng ngày đều cẩn thận tỉ mỉ. Nhị lão gia cả đời cuối cùng cũng đợi đến người trong nhà dù muộn nhưng cũng trở nên hòa thuận, cũng không mù quán nắm giữ công ty, chỉ mong đợi cháu nội đích tôn bảo bồi tôn nhi nhanh chút được sinh ra.

Thời điểm Niên Nhược Nhược đang ở trong hoa viên phơi nắng lại gặp được Phó Vũ Tiêm, hai người các cô căn bản là sẽ không quen biết, nhưng lại chỉ vì một chuyện duy nhất là hai người cùng có chung một đề tài nói về Quan Chi Nghiên.

“Lorry đối xử với cô có tốt không?” Phó Vũ Tiêm thấy ánh mắt của cô có vẻ kỳ quái, thương cảm, không cam lòng cùng u oán, tất cả hợp lại tạo thành một loại hỗn hợp cũng không biết nên nói là mùi vị gì.

“Tốt lắm.” Niên Nhược Nhược gật đầu, đối với người con gái chỉ còn da bọc xương trước mắt, cô chỉ biết là Quan Chi Nghiên từng ở nước ngoài kết giao rất nhiều bạn gái, về sau không lý do gì mà đoạn tuyệt quan hệ tới chia tay.

“Nếu như anh ấy ở Quan gia không có địa vị như hôm nay, cô còn có thể ở lại bên người anh ấy sao?”

“Có nha!” Cô tỏ vẻ không hiểu nhìn Phó Vũ Tiêm, lúc trước hần đem cô liền ngay cả da và xương cũng đều ăn hết, cũng không có oanh oanh liệt liệt như bây giờ nha!

Hiện tại người bên ngoài không chỉ có biết Quan gia có cái thủ đoạn cứng rắn Đường thiếu gia, mà còn biết đến một người tài năng không lộ diện Nghiên thiếu gia, mà hai con hổ này dù sáng dù tối chính là đấu nhau chặt chẽ.

“Vậy thì nếu anh ấy cũng không phải là thiếu gia của Quan gia, cô còn có thể thương anh ấy sao?” Phó Vũ Tiêm tiếp tục hỏi.

“Vâng, có.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh ấy là A Nghiên nha!” Bởi vì hần là Quan Chi Nghiên, cho nên cô thương hần, không phải bởi vì hần họ Quan, cũng không là vì hần là Quan gia thiếu gia, mà là bởi vì, hần là hần.

“vận mệnh của cô thật tốt, Lorry là một người đàn ông tốt.”

Cô hoàn toàn đồng ý, mặc dù có thời điểm hấn đối với cô có chút hung dữ, có chút bá đạo, còn thích hù dọa cô nữa.....

“Cô..... Không sợ anh ấy bị nữ nhân khác cướp đi sao?” Phó Vũ Tiêm nhìn người mắt ngọc mày ngài trước mắt, một người con gái hồn nhiên khả ái, cô được Quan Chi Nghiên quan tâm chiều chuộng, nuông chiều hết lòng, chính là biến cô thành một Hoa nhi trong khuê các không biết đến sự khó khăn trong nhân gian. Cũng giống như chính bản thân cô bây giờ, đã từng sống trong địa ngục nhận hết đủ loại tra tấn.

“A Nghiên sẽ không.”

“Cô chắc chắn điều đó nhanh như vậy sao?”

“Đúng ạ.”

“Vì sao?”

“Bởi vì hấn là A Nghiên nha!” Đáp án của cô cũng không có gì khác biệt với đáp án bên trên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng tinh xảo hết thấy đều hiện lên tràn đầy sự tin tưởng, trong đôi mắt to là một mảnh trong suốt cùng bằng phẳng, “A Nghiên mới sẽ không như vậy.” Phó Vũ Tiêm ghen lời.

Lúc này, một âm thanh trong trẻo theo sau hai người truyền đến: “Nhược Nhược, bạn học Marry của em vừa rồi gọi điện thoại tìm em, nhờ nhắn với em là cô ấy có việc muốn nói.”

Hai người quay đầu, thấy một người mặt áo sơ mi đen, quần bò không ai khác chính là Quan Chi Nghiên xoay người men theo một nhánh cây Mãn Đằng từ sau giàn hoa chui đến.

“Ấy chết, em quên mất!” Niên Nhược Nhược kinh hô một tiếng, sẽ có thể trong chớp mắt mà bỏ chạy.

“Không được chạy” Quan Chi Nghiên nhăn mày lại, giọng điệu khấn trương lớn tiếng phân phó: “Đi chậm rãi thôi.”

“Biết rồi!” Niên Nhược Nhược nghịch ngợm le lưỡi, cô đã mang thai gần bốn tháng rồi, nhưng vẫn là thích sôi nổi như vậy là cho người khác phải nơm nớp lo sợ.

Nhìn một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lại biểu lộ sự đơn giản ngốc nghếch, Quan Chi Nghiên đang muốn theo sau, Phó Vũ Tiêm đột nhiên yếu ớt gọi hấn lại: “Lorry.....”

“Em dâu.” Lễ phép gật gật đầu, Quan Chi Nghiên cũng không muốn nói chuyện nhiều.

“Lorry, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Xin mời nói.”

“Anh..... Năm đó có từng có tình cảm với em không?” Phó Vũ Tiêm mở miệng nói ra điều cô luôn đặt câu hỏi trong nhiều năm qua.

12. Chương 12 End

Khi cô ở nước Mỹ trong thư viện quen biết hấn, vừa gặp đã thương, lại chủ động theo đuổi, qua thời gian lâu, bên ngoài liền có tin đồn rằng bọn họ là một đôi, kỳ thực hấn cũng chưa từng nhận lời gì với cô cả, thậm chí hành động thân mật một chút cũng đều không có, hấn chính là lừa cùng người khác giải thích nhiều chuyện.

Có lẽ là vì kích thích hấn, cô chấp nhận mang danh bạn gái của hấn bắt đầu cùng nam nhân khác hẹn hò, mà người nam nhân này chính là Quan Chi Hà, nhưng rất cuộc là hấn lại càng ngày càng xa lánh cô, rất lâu sau này cô mới chịu thừa nhận cùng tin tưởng là thật ra hấn không hề yêu cô.

“Không có.” Câu trả lời của hấn vĩnh viễn không một chút do dự.

“Cho nên..... hai năm rưỡi trước quen biết nhau, anh chưa bao giờ muốn em, cũng chưa từng có ý nghĩ hướng em cầu hôn.”

“Cô và tôi đều biết rõ một điều, mặc dù tiến tới hôn nhân đi nữa, nhưng trong tương lai cũng bắt quá là làm theo nhu cầu của hai nhà mà thôi.” Quan Chi Nghiên thần nhiên nói: “Hơn nữa, tôi cũng lười ly hôn.”

“Lorry, người không hổ là người nhà họ Quan, đầy đủ sự nhẫn tâm.”

“Cảm ơn, em dâu thủ đoạn cũng không kém.”

“Anh đây là có ý gì?”

“Cái chết của Chi Hà, thật sự đối với cô không một chút liên quan nào sao?”

“Việc đó sẽ có can hệ gì với em chứ?” Phó Vũ Tiêm kích động đứng lên, “Anh hãy nói cho rõ ràng.”

“Nếu như không muốn người khác biết, trừ phi mình đừng làm.” Quan Chi Nghiên lạnh lùng nói: “Chi Hà vì sao xảy ra tai nạn xe cộ, chắc hẳn em dâu là người biết rõ hơn ai hết.”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì!”

“Chẳng lẽ em dâu buộc tôi phải đem lời nói làm rõ sao? Để mà làm gì, cho dù cô có ý định muốn trốn, chỉ sợ với Đại đường ca của ta cũng không dễ dàng gì xong việc.”

“Quan Chi Đường không có chứng cứ, thì phải làm thế nào đây?”

“Phải không? Vậy chúc em dâu hàng đêm có thể an tâm ngon giấc không lo lắng gì, mặt khác.....” Hắc trầm giọng nói: “Tôi không hy vọng em dâu cùng Nhược Nhược gần gũi nhiều, ở Quan gia, mọi người vẫn là giữ gìn khoảng cách, an phận thủ thường là tốt.” Dứt lời, hắc cũng không quay đầu lại rời đi, để lại Phó Vũ Tiêm với vẻ mặt kinh hoàng, càng không ngừng run.

Lời hắc vừa nói xong quả thật không sai! Nàng hàng đêm không thể ngủ được, dần dần gầy yếu, là bởi vì sai lầm dẫn đến cái chết của Quan Chi Hà, cô biết rõ Quan Chi Hà là một người đồng tính, lại vẫn cứ cố ý phải gả cho hắc, cô phải được tiến gả vào nhà Quan gia, thử xem xem cái người đàn ông không yêu mình kia có thể sẽ biến đổi sắc mặt hay không, có thể hối hận hay không.

Nhưng mà nàng đã sai lầm rồi, khi gặp lại, hắc vẫn như cũ xem nàng như người qua đường, tiến lui đều có lễ, cũng không buồn liếc nhìn nàng một cái.

Nàng nản lòng thoái chí theo Quan Chi Hà đi Hongkong, ở nơi đó, Quan Chi Hà cùng nhà tạo mẫu tóc có chút danh tiếng nhiều năm kết bạn nhau, hai người tình cảm vô cùng sâu sắc, đi đâu cũng đều có đôi, trong thời gian ngắn cô mỗi ngày đều vô vô một mình trong khuê phòng.

Cô không cam lòng chịu như vậy, vì thế tỉ mỉ thiết kế một cái bẫy để có thể thoát khỏi hai con người này, tại một chút dự báo trước tang tặc, chính là sự việc hai người cãi nhau đến mức chia rẽ không thể tái hợp được, nhà tạo mẫu tóc ăn xong một hơi uống cạn bình thuốc ngủ tự sát dẫn đến tử vong, con về phần Quan Chi Hà thì trong thời điểm uống rượu say mềm sau đó để xảy ra tai nạn xe cộ.

Hai người đều đã chết, chỉ còn lại một mình cô, mỗi khi nhắm mắt lại, cô có thể chung quy thấy hình dáng hai người kia trong thời điểm bọn họ còn sống, trở về báo thù, cuộc sống không được an bình, làm cho lương tâm của nàng chịu bị tra tấn, một ngày gầy đi một ngày, một ngày sánh bằng một ngày chết lặng.

Nhìn theo thân ảnh trưởng thành kia đi xa, Phó Vũ Tiêm lệ rơi đầy mặt, cô chưa bao giờ biết, hóa ra chỉ cần hắc nguyện ý, cũng có thể dịu dàng, có thể quần quýt si mê, có thể oán khí, có thể khấn trương, có thể cất tiếng cười to.

Chẳng qua, một mình chỉ vì cô tiểu nữ sinh trước mặt, hắc mới có thể nguyện ý nhiều như vậy.

Ánh nắng chiếu sáng ngời mấy khung cửa sổ trong phòng bệnh hạng nhất, trên bàn cây mã đề nộ phóng, gió nhẹ nhẹ làm bay bay rèm cửa màu xanh da trời, ánh mặt trời giống như một thứ kim loại phát sáng chói chang nhất.

Trên giường bệnh, nam tử thanh tú nửa người dựa vào chiếc gối trắng tinh, tay phải lật mở xem văn kiện kế hoạch do thư ký đưa đến, trên tai cầm ống nghe điện thoại nói chuyện.

“Cô ấy hôm nay ăn cơm thế nào? Khẩu vị được không?”

“Đừng cho cô ấy biết, tôi rất nhanh có thể xuất viện.”

“Nhớ kỹ ba bữa nhất định phải tham khảo chế độ dinh dưỡng của thầy chuyên môn điều phối dinh dưỡng, cô ấy thời gian trước nôn nghén quá lợi hại.....”

Tập đoàn “Cây sồi” thư ký phòng tổng giám đốc cùng hai gã chủ quản cấp cao tập trung tinh thần, nghe tổng tài tiên sinh lấy ngữ khí so với khi công tác bình thường trịnh trọng hơn qua điện thoại giao phó.

Không cần phải nói, có thể làm cho Quan tiên sinh khẩn trương như vậy, chỉ có ở trong nhà chờ ngày sinh, bụng lớn phệ nệ vị hôn thê.

Ngẫu nhiên sẽ vị hôn thê của tổng giám đốc rồi, nghe mọi người nói cô ấy vẫn còn là sinh viên trong trường đại học, hai người đính hôn đã được nhiều năm.

Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhỏ ngũ quan tinh tế, trong veo như nước lại mang bộ dáng trẻ con thật là đáng yêu, thường xuyên nở nụ cười khuôn mặt nở rộ, đối đãi với mọi người cũng cực kỳ có lễ phép, còn có hơi chút chu đáo mà mọi người cũng có thể nhìn ra, xuất sắc cùng bình tĩnh, sự nghiêm túc của tổng giám đốc khi đang đề ý đến vị hôn thê của mình, trong mắt nổi lên sự tươi cười phát ra từ đáy lòng cùng tình yêu.

Rõ ràng không nhiều hành động mờ ám, rõ ràng có chút hiềm nghi là trâu già thích gặm cỏ non, rõ ràng thỉnh thoảng còn có thể nghe được tổng giám đốc thấp giọng răn dạy vị hôn thê không được như thế này, không được thế kia, nhưng trong giọng nói kia chứa đựng sự dịu dàng, có thể nói tất cả sẽ vì một người con gái mà biến thành dòng nước, hoà thành mặt ngọt.

Ở trong “Cây sồi” quả thực khó thấy được hoàn toàn một cảnh tượng, thế cho nên trong phòng trà nước thường thường nghe kiểu nói chuyện như thế này: “Không nghĩ tới tổng giám đốc có thể dịu dàng như vậy nha, lần trước lúc tôi đã quên các quy tắc chỉ trong nghề khi tham gia hội nghị khẩn cấp, tuy rằng tổng giám đốc chưa nói cái, nhưng chính tôi cảm giác như mình nhanh chóng bị dọa chết.”

“Đúng vậy, nhắc đến tôi cũng thấy lạ, tổng giám đốc của chúng ta rõ ràng không phải là người hung hăng lại chưa bao giờ mắng chửi người khác, nhìn thoáng qua thì rất thần nhiên, càng không giống như lệ phong

Quan tiên sinh bên kia cường thế như vậy, nhưng lại làm cho người ta không ý thức được cảm thấy kính sợ.”

“Đó là điều đương nhiên! Mọi người không biết đó thôi? Vị tổng giám đốc này của chúng ta chính là một nhân vật lợi hại, có một nguồn tin tuyệt đối tin cậy cho biết ông ấy năm đó mang màu lam chữ số quét ngang qua tất cả các thị trường chứng khoán lớn.”

“Ôi mẹ ơi! Điều này có thật không vậy? Vậy chẳng phải vị tổng giám đốc kia của chúng ta trong tay có vô số oan hồn hay sao? Nếu thật sự là như thế, hy vọng tổng giám đốc phu nhân tương lai mỗi ngày đều đến đây.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật sự là nói đúng tâm trạng của mọi người.....”

Vì sao nói như vậy ư? Bởi vì gần đây vì Niên tiểu thư, toàn bộ tầng trệt phòng tổng tài lập tức trở nên giống như mùa xuân ban ánh nắng tươi sáng khắp mọi nơi!

Nhưng mà, đây là âm thanh gì? Mọi người vĩnh tai lắng nghe, trong hành lang truyền đến một hồi âm thanh tinh tế nhỏ nhỏ, ô ô tiếng khóc, sau đó cửa mở, một hình dáng bé bỏng xuất hiện tại cửa phòng bệnh.

Không khác biệt gì nhiều với phụ nữ sắp sinh, toàn thân màu lam, có hai chiếc túi thật to ở váy của phụ nữ có thai, trên chân mang một đôi dép lê nhỏ bằng nhung hình con thỏ Niên Nhược Nhược, một bên thì khóc còn một bên thì “Đá đập đá đập” đi vào.

“Ô ô..... A Nghiên..... anh gạt em..... Ô ô.....”

Mọi người da đầu một trận run lên, thấy ở trên giường bệnh người đàn ông đột nhiên khởi động thân mình, dung nhan tuần mã từ xanh biến thành đen, liền biết đại họa sắp giáng xuống đầu.

Thật vất vả giấu giếm như vậy, tuy nhiên vẫn là để cho Niên tiểu thư hay tin tổng giám đốc đại nhân người đang bị thương nằm viện.

Ba ngày trước, tổng giám đốc đi công trường xem xét tiến triển gần nhất, vì cứu một một người công nhân đang ngủ gục ở trên cao không cẩn thận bị thương bên cổ tay trái, quay lại bệnh viện chiếu quang mới biết được là tuy rằng không gãy xương, nhưng dây chằng bị thương không thể đi đường, phải bó bột sau này cần từ từ tĩnh dưỡng.

Vì thế mấy ngày nay tổng giám đốc biến bệnh viện thành nơi làm việc hơn nữa còn thận trọng giao phó xuống dưới, không cho phép hưởng Niên tiểu thư để lộ ra một chút dấu vết nào cho thấy chuyện hấn bị thương.

Rốt cuộc là người nào mượn gan trời mang việc này tiếc lộ ra chứ? Mọi người có thể đoán trước được là người kia sẽ bị chết thực thảm.

“anh thế nào rồi..... Có đau hay không?” Niên Nhược Nhược trông thấy người đàn ông mình yêu, khóc càng hung, giống như em bé mà làm bằng nước vậy.

“Xuyết, đừng khóc..... Ngoan, lại đây anh ở nơi này.” Quan Chi Nghiên hướng nàng vươn tay phải không bị thương ra, cũng có ý bảo những người không liên quan trong phòng đi ra ngoài.

“Có phải rất đau hay không?” Cô đi qua ngồi ở bên giường, cổ họng nức nở bật khóc, tay nhỏ bé nhẹ nhàng mà xoa vỗ vào cổ tay trái đang băng bột, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập đau lòng.

“Không đau, rất nhanh sẽ tốt lên thôi, đừng lo lắng.” Hấn giúp cô lau lệ, động tác bên ngoài có phần dịu dàng.

Sợ cô lo lắng, mới tìm lý do phải đi công tác, không ngờ cô cuối cùng cũng biết.

“Anh gạt người!” Cô rưng rưng nước mắt chỉ trích: “Nếu không phải Chi Quất nói lỗ miệng, anh dự định giấu giếm em đến bao giờ?”

Tốt lắm, Quan Chi Nghiên híp con mắt, cái nha đầu Quan Chi Quất chuyên làm loạn này!

“Em một mình chạy đến đây à? Thật là không ngoan.” Bàn tay to sờ lên cái bụng tròn, hấn ôm cô vào lòng.

“Không phải, Chi Quất cùng má Quế theo giúp em đến đây, má Quế ở bên ngoài, Chi Quất một chút cũng không dám ở lâu liền rời đi rồi.” Niên Nhược Nhược nhớ tới Quan Chi quất sợ tới mức bộ dáng trông gà hóa cuốc không nhịn được cười ra tiếng.

Ừ vậy, coi như nó biết sợ, Quan Chi Nghiên cúi đầu hôn nhẹ đầu nàng, tiếp theo là cái má phấn, cuối cùng ở trên môi nàng nhẹ nhàng chế trụ hoàn toàn: “Cục cưng có ngoan hay không?”

“Cục cưng đá em, mấy ngày nay động đậy thật là lợi hại.”

“Nó dám đá em? Chờ nó đi ra rồi anh giúp người trút giận.”

“Không cần!”

“Xem này em thật rất xứng với chức bà mẹ trẻ.” Quan Chi Nghiên uống thật nhiều dấm chua lớn tiếng quát cuối xuống mũi nàng: “Con còn chưa có đi ra mà em liền bảo vệ như vậy.”

“Em.....” Niên Nhược Nhược đang muốn nói chuyện, đột nhiên bụng nhói lên quặn đau, giữa hai chân một mảnh thấm ướt, cô kêu ra một tiếng a, cả người ghé vào trên gối hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch,

“Làm sao vậy? Nhược Nhược?” Quan Chi Nghiên ôm lấy cô, khẩn trương thấp giọng kêu: “Mau nói cho anh biết, có phải là em đau bụng không?”

“Đau quá.....” Tay nhỏ bé gắt gao nắm tay áo hấn, Niên Nhược Nhược chu cái miệng nhỏ nhắn một hồi lại một hồi không ngừng mà hít thở: “Em rất sợ..... A Nghiên.....”

“Không phải sợ, anh ở đây.” Nam nhân chưa từng hoảng hốt lo sợ như vậy, hấn một bên trấn an người con gái sắp sinh này, một bên hô to gọi người bên ngoài vào, chỉ có mấy phút đồng hồ, bác sĩ, y tá cùng một đám người chen chúc nhau vào.

“Tổng giám đốc, trước tiên anh buông Niên tiểu thư ra.” Thư ký mặc dù run nhưng cũng can đảm tiến lên nhắc nhở người nam nhân mà trong lòng đã sớm trở nên hỗn loạn.

Nam nhân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng buông tay cô gái trong lòng ra, hần hôm nay nếm trải đủ kinh ngạc, sợ hãi cùng hoảng hốt với lo sợ, gian nan như thế, nếu tay không bị thương hẳn chết cũng không buông đôi tay nhỏ bé của cô ra, bên cạnh y tá, nhân viên nhanh chóng đem cô nâng lên cáng xe dùng trong y tế.

“A Nghiên..... Em đau quá.....”

“Sinh ra sẽ không đau, ngoan, chúng ta về sau không sinh nữa.....”

“Nhưng là..... Anh không phải muốn có con gái sao? Đây là con.....”

“Vậy cũng không cần sinh!”

“A Nghiên..... Em rất sợ hãi..... Sinh con thật đáng sợ.....”

“Đừng sợ, anh sẽ đi với em đến phòng sinh, sẽ không có việc gì xảy ra đâu.”

“A Nghiên..... Anh có yêu em không.....”

“Anh cho tới bây giờ cũng chưa từng nói cho e biết..... anh thật đáng giận.....”

“Cái đứa nhỏ ngốc nghếch này, anh không yêu em thì yêu ai?”

“Là..... Là thật sao?”

“Đương nhiên là thật.”

“Vậy anh phải luôn luôn nói luôn luôn nói..... em mới tin.....”

“Được, anh yêu em..... Quan Chi Nghiên yêu Niên Nhược Nhược, thực yêu thực yêu..... Sẽ luôn luôn luôn yêu, vĩnh viễn không xa rời nhau.....”

“Ồ..... em rất cảm động..... em cũng yêu anh..... A Nghiên..... Niên Nhược Nhược thật yêu Quan Chi Nghiên.....”

Một đám người dở khóc dở cười thấy đôi nam nữ này đối với việc trước khi sinh còn tỏ tình với nhau những lời vô nghĩa này, cáng xe thẳng một đường ù ù hỏa tốc tra hỏi phòng hộ sinh nằm chỗ nào.

Thật ra tình hình thực tế trên thế giới có rất nhiều chuyện tình nhưng chỉ có một câu khiến động lòng người đó chính là tôi yêu em(anh).

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-chiu-tinh-nhan-tre-con>